Sayı: 3 / Nisan 2017
Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir

ALKEV "İZ"

"Ortaokul"

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI

ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mh. Mehmet Yeşilgül Cd. No: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları Genel Müdürü

Editör:
Didem Onay

Yayına Hazırlayan:
Didem ONAY
Türkçe Zümre Başkanı
Pınar GÜZEL ÖZCAN
Türkçe Öğretmeni
Volkan AKKUŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Yaşar ÜSTÜN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Tsidem MOUSTAFA
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Hüseyin KARABUĞA
Türkçe Öğretmeni

Grafik Tasarım ve Yapım:
Jupiter Medya Reklam Ajansı
Tel: +90 212 853 28 62
www.jupitermedya.com
info@jupitermedya.com

Kapak Tasarımı ve Dergi İllüstrasyon:
Pınar GÜZELKAN SALTIK
pinar@jupitermedya.com

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2017
Yayın Türü:
Yıllık

İM dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir. İM para ile satılmaz. ALKEV Özel Okulları ortaokul öğrencilerinin "Edebiyat" dergisidir.

İÇİNDEKİLER

İLK SÖZ

ÖYKÜLER

Sınıf Eşyaları Konuşuyor 4
Zaman Treni 5
Karateci Çocuk 6
Umudunu Kaybetme 7
Minik Sibirya Kurdu 8
Ela Gözlü Amine 9-10-11

MASAL

Köyün Korucusu Kıvılcım 12

DENEMELER

Annemin Kokusu 14
Gelecek Treni 15
Sen de Gel 16
Atatürk'ün Cumhuriyetinde Kadın 17
Yaşamak ve Çalışmak 18
Bu Dünyadan Uzak Yeni Bir Dünya 19
Geleceğe Yolculuk 20
Cumhuriyet Işığı 21
Sınırların Ötesi 22
Sosyal Medya Kabusu 23
Atatürk'ün Hisleri 24
Mutluluk Nerede Saklı 25
Kendini Acındırmak 26
Geleceğe Şimdiden Hazırlanmak 27
Gelecek Treni 27
Kanatları Hiçten Kelebek 28
Hızlı Hızlı 28
Sevgiyi Ailede Yaşamak 29
Hayalimizdeki Dünya 29
Öneriyorum 30
Çocukları Anlamak 31
Bilinçsiz Teknoloji 32
Hayvan Sevgisi 33
Adalet Ağacı 34
Küçüklerin Dünyası 35
Doğru İletişim 35
Hayvanların Nesilleri Tükeniyor 36

GEZİ YAZILARI

Bir Japonya Gezisinden Akılda Kalanlar 38
Eski Santral Artık Müze 39
Kraliçe Elizabeth Sarayı'nın Büyüsü 39
Mozart'ın Şehri Salzburg'u Geziyorum 40
Frankfurt Günlüğüm 41
Gitmek Lazım, Görmek Lazım 42

MEKTUP

Sevgili Afrikalı Çocuklar 43

RÖPORTAJ

Bir Şampiyonun Gözünden Kayak 44

ŞİİRLER

Anımsıyorum Seni Her Yerde 46
Atatürk 46
Atatürk'üm 47
Yaşayan Atatürk 47
Atatürk'e Sesleniş 47
Yaşayan Atatürk 48
O Atatürk 48
Yaşayan Atatürk 48
Atatürk'e Özlem 49
Günlerden On Kasım Yaşıyorsun Sen Hâlâ 49
Cumhuriyeti Hayal Etmek 50
Çocukluk 51
Adaletin Terazisi 51
Dünyayı Değiştirme Olasılığı 51

MEKTUP

Sevgili İstanbul 52
Sevgili Sokak Çocukları 52

ELEŞTİRİ

Dostluk Üzerine 54
Gerçek Dost 55
Yetersiz Bakiye 56
Evcil Hayvanların Gizli Yaşamı 57
Karikatür Yorumlama 58-59-60

AFORİZMALAR

Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe...

İlk Söz

"İM"leri bilmek, hayatın sırrını çözmek gerek
Sevmek, sevmek, sevmek…
Okumak ve yazmak gerek…

Merhaba,

ALKEV "İM" dergimizin yeni sayısı ile sizlerle buluşmanın heyecanını ve mutluluğunu yaşıyoruz. Dergimiz bu güzel bahar günlerinde içinizi ısıtacak. Bu sayımızda da ALKEV Özel Ortaokulunun genç kalemleri farklı edebi türlerdeki yazılarıyla bizleri renkli dünyalarına davet ediyor. Üreten, üretmekten zevk alan gençler, okullarının hafızasını da oluşturuyor. Ve yaratıcılıkları, bizlere geleceğe yönelik sonsuz bir ümit veriyor.

Öğrencilerimizin yaratımı ve onların sesi olan İM dergisinin oluşmasında ve derinlik kazanmasında emeği geçen öğrencilerimize ve öğretmenlerimize teşekkür ediyor; sayfaları birbirini çağıran, rengiyle, kokusuyla, dokusuyla ilmek ilmek işlenmiş, sevgili öğrencilerimizin yazılarıyla anlam bulan dergimizin okurlarına, keyifli bir yolculuğa çıkma zamanı geldi, diyorum. Çayınızı ya da kahvenizi alın ve okumanın tadına varın. Okumaya zaman ayıracağınız, sağlıklı günler dilerim.

Didem ONAY
Türkçe Zümre Başkanı

Öyküler

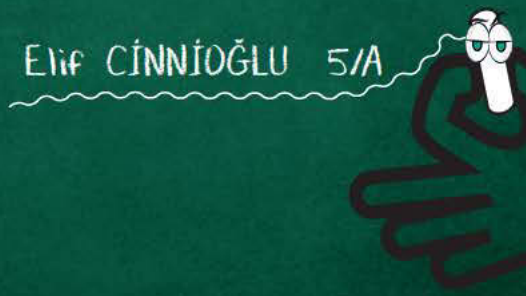
SINIF EŞYALARI KONUŞUYOR

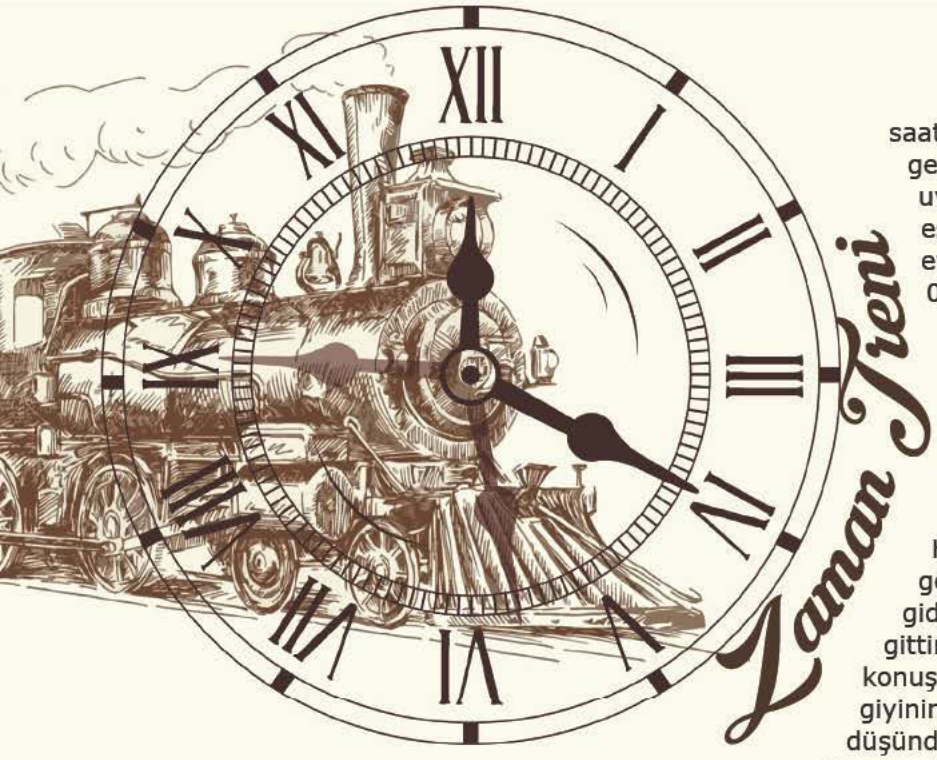
O gün diğer günlerden farklı bir gündü.

Son ders zili çalmıştı, öğrenciler evlerine dönmek için eşyalarını toplayıp servis alanına koştura koştura ilerliyorlardı.. Efe de diğer öğrencilerle birlikte servis alanına gitmişti. Birden serviste ödevini hatırladı. Acaba ödev için gerekli olan defteri çantasında mıydı? Emin olmak için çantasına baktı. Acele ediyordu çünkü servis birazdan hareket edecekti. Ben ödevimi unuttum dese de servis hostesi onu beklemeyebilirdi. Tüm bunları düşünürken eli hâlâ çantasının içinde geziniyordu. Mâlesef defterini çantasında bulamadı. Acaba neredeydi diye düşünürken birden sınıfta sıranın gözünde olduğunu hatırladı. Bunu hostese nasıl söyleyeceğini düşünürken servis şoförü hareket etti. Efe hemen atıldı ve "Benim sınıfa kadar çıkmam gerekiyor." dedi. Servis şoförünün ve hostesin kızgın bakışlarına aldırmadan servisten inip sınıfa doğru yürümeye başladı. Kendi sınıfının olduğu koridora gelince bazı sözler işitti. Koridorda kulağına gelen seslere bir anlam veremedi. Nerden geliyor diye sağına soluna bakarken seslerin sınıftan geldiğini duydu. Kapıda durup kulak misafiri oldu ve gözlerine inanamıyordu. Sınıfta her gün kullandıkları yazı tahtası ve tebeşir bir şeyler konuşuyordu. Daha da dikkatle dinlemeye başladı. Bu olanlara anlam veremiyordu ama yazı tahtası tebeşire öfke ile bağırıyordu "Yeter artık her gün üzerimi çiziyor karalıyorsun. Her tarafım yara bere oldu." Tebeşir "Ah kardeşim ben seni isteyerek mi çiziyorum. Tamam çocuklar bilgi edinmek için yazsalar bir şey demeyeceğim. Ama beni kırıp parçalıyorlar. Futbol topu gibi bana tekme atıyorlar. Ben de çok şikayetçiyim bu durumdan." O sırada bir inilti sesi duyuldu kapıdan. Tebeşirle tahtanın konuşmasına işte şimdi de kapı dahil olmuştu. "Ah kardeşlerim, benim halimi görmüyor musunuz? Çocuklar beni tekmeleyerek açıp tekmeleyerek kapatıyorlar. Her tarafım morardı. Her tarafım ağrıyor." "Ya ben! Ya ben!" diyerek bu sefer de sınıftaki diğer eşyalar koro halinde öğrencilerin kendilerine ne kadar kötü davrandıklarını anlatmaya çalışıyorlardı. Efe, önce duyduklarına inanamadı. Ama biraz düşününce olayların gerçek olup olmadığı değil de eşyaların yaşadığı sıkıntı onun dikkatini çekmeye başladı. Ne yapabilirim acaba bu durum için diye düşündü. En iyisi bu konuda sınıf arkadaşlarını da içine alacak bir farkındalık çalışması yapmalıydı. Çünkü kendileri keyif alırken başka şeylere zarar veriyorlardı. Bu çok kötü bir durumdu. Buna bir son verilmeliydi. İşte kafasından bu düşünceler geçerken yavaşça kapıyı kolundan tutarak açtı. Işıkları açtı. Sırasının gözünden defterini aldı. Sonra tahtaya dönerek "Çok özür dilerim, yaptıklarımızdan utandım. Bundan sonra seni karalamayacağımıza, tebeşirleri kırmayacağımıza, kapıyı tekmelemeyeceğimize, yani kısaca size iyi davranacağımıza söz veriyorum." dedi ve kafasında birçok düşünceyle sınıftan ayrıldı. Eve gidene kadar yaşadıklarını düşündü. Hâlâ inanmıyordu. Yani ne şimdi tebeşir, tahta, kapı mı konuşmuştu? Gerçekten bu çok ilginç bir durumdu.

Efe sabahleyin okula geldiğinde ilk işi tahtaya, kapıya ve tebeşire bakmak oldu. Cansızlardı, dünden eser kalmamıştı. O an anladı ki onlar yani öğrenciler sınıftayken sessiz kalmayı tercih ediyorlardı. Efe de iyice düşündükten sonra olup bitenleri arkadaşlarına anlattı. Arkadaşları da yaptıkları davranışlardan utandılar ve daha dikkatli olmaya karar verdiler. O günden sonra Efe 'nin sınıfı örnek sınıf oldu.

Elif CİNNİOĞLU 5/A

Zaman Treni

Sabah erkenden uyandım saate baktım saat 06.00'ydı. O anda aklıma trenimizin olduğu geldi, tren saat 07.00'deydi. Hemen babamı uyandırdım ve dün ütüleyip katladığımız eşyalarımızı toplamaya başladık. Hemen evden ayrıldık, yolculuk uzun sürdü saat tam 07.00'de tam kapılar kapanırken içeri girdik. Kan ter içinde kalmıştık, babam "Camı açalım." diye önerdi. Oradaki hostes bunu duydu ve "Camları açmak istemezsiniz bayım..." dedi. Babam da ''Tamam o zaman.'' diyerek diretmedi. Kendi odamıza yerleştik yanda hız göstergesi duruyordu. (Hostes bu yüzden açmayın dedi galiba.) Hız göstergesi saniyede 500 kilometreyi gösteriyordu, içim ürperdi; biz bu hızla nereye gidiyorduk? Odadan çıktım ve hostesin yanına gittim kadın siyahlara bürünmüş bir adam ile konuşuyordu. Şaşırdım. Kim bu havada böyle siyah giyinirdi ki cenazeye gidiyordur herhâlde, diye düşündüm. Hostese "Bu hızla nereye gidiyoruz?'' diye sordum. O da sertçe cevap verdi "Hahaha zaman trenindesiniz küçük bey, biz zamanda yolculuk yapıyoruz ve buradan çıkmanız pek mümkün değil." dedi. Çok korktum kadın "Bunu öğrendiğine göre seni yetkililere bildirip ölümünün kararını ya da yaşamının kararını vereceğiz." dedi. Kendimde bir sıcaklık hissetim, ne olduğunu tahmin edebilirsiniz sanırım. Kadın beni tuttu ve hızla çekiştirdi, sonunda onunla gitmek zorunda kaldım. Ondan sonra fark ettim ki kadının bacakları yoktu. Onun yerine kum saatleri vardı.

Makinistin olduğu yere giderken üç tane yaşlı teyze gördüm, teyzeler gayet tontiş ve şirindi. Beni gördüler ve dokudukları ipi kestiler. Hostes, "Bu teyzeler kaderler." dedi. "İstedikleri zaman seni ya da başka birini öldürebilirler. Sana bakıp ipi kestilerse %99 öldün demektir." Sanırım artık onlar şirin ve tontiş teyzeler değildi, olabildiğince onların uzağından geçtim. Makinistin oraya varmıştık. Konsey üyesi olduklarını düşündüğüm 12 kişi vardı ve sohbet edip duruyorlardı, taa ki beni görene kadar. Beni gördükleri anda hepsi sustu ve içlerinden uzun sakallı biri "Bu çocuğu neden getirdin Piper?" diye bağırdı. Kadın mahcup ve korkmuş bir şekilde "Efendim bu çocuk zaman treninde olduğumuzu biliyor, bu çocukla ne yapmalıyız?" dedi. Uzun sakallı adam "Biraz burada misafirimiz olsun çocuğu çok korkutmuşsun baksana!" dedi. Bu adamda bir gariplik vardı. Oturup biraz yemek yedim, bu sırada sanki ben yokmuşum gibi yine konuşmaya başladılar. Bu insanlar çok ilginçti, istedikleri her şey anında ellerinde beliriyordu. Ama bunu sorgulamadım zaten çünkü çevremde her şey gerçek dışıydı ve ben çok da iyi bir konumda değildim. Buradaki insanların arasında çok az kadın vardı. Eşyalar sanki büyülüymüş gibi havada uçuşuyordu. Hafiften çekinerek "Bu eşyalar büyülü mü?" diye sordum. Sanki komik bir şey söylemişim gibi hepsi katıla katıla gülmeye başladı. Yanaklarımın kızardığını hissetim. Başka biri "Evet bu eşyalar büyülü, bunu iyi kimseler verdi." dedi. "İyi kimseler kim?" diye sordum. Bütün kahkahalar kesildi ve hepsi bir anda sustu. Aralarından biri "İyi kimselerin isimleri her yerde söylenmez." dedi. Yemeği yavaşça bıraktım. Aralarında fısıldaşmaya başladılar ve bana döndüler: "Sana söyleyemeyiz, bu çok gizli bir bilgi." dediler.

Dışarı çıkmak için izin isteyecektim ki uzun sakallı adam bana döndü ve "Buradan çıkarsan hiçbir şey beklediğin gibi olmayacak." dedi. Bu gizemli konuşmalar artık büsbütün canımı sıkmıştı. Gerçeklere olan inancımı yitirmeye başlamıştım. Ben de "Burada o kadar kalmadım ki, en fazla bir saat kalmışımdır." dedim. Senin burada geçirdiğin o 1 saat, gerçek dünyada 1.000.000 yıla denk geliyor. Buradan çıktığında baban ve bu trene binmeyen kişiler dışında herkes ölmüş olacaktır." Korkuyordum, adamın bu söyledikleri biraz ilginç ve saçma gelmişti açıkçası bana sonra ekledi " ... Ve buradan çıkarsan bir daha buraya gelemezsin." dedi. Ben de orada kalmaya karar verdim.

Bir süre sonra "Elimi dışarı çıkarırsam ne olur sanki?" dedim. "Elini dışarı çıkarırsan çok hızlı bir şekilde yaşlanır ve ölürsün bu da bu trenin hızına bağlıdır." dedi. "Bu treni durdurma şansımız var mı?" dedim. "Hayır öyle bir şans yok ,eğer durdurmaya çalışırsan zamanda kayboluruz ve iyi kimselerden yardım isteriz. Eğer yanıt verirlerse kurtuluruz vermezlerse sonsuza dek burada kalırız." dedi. Artık çıldırmak üzereydim. Tahmin edeceğiniz gibi treni durdurdum. Oradaki insanlar bir çocuğun buna cesaret edemeyeceğini sandılar. O andan sonra yaşlanmaya başladığımı fark ettim. Diğerleri de yaşlanıyordu üstelik çok hızlı bir şekilde. İyi kimselerden acil yardım dilendik ve çağrılarımıza yanıt verdiler. İlk geldiğimiz peronda durduk ve hiçbir şey olmamış gibi babamı alıp bir kutu gazoz satın almaya gittik. Asitli baloncuklar havada asılı kalıyor, bense gözlerime inanamıyordum.

Ege Başar YOLAGİDEN 7/A

KARATECİ ÇOCUK

Japon çocuğun tek hayali çok ünlü bir karateci olmaktı fakat ailesi kaybetmişti çocuk. Çocuk adeta hayata küsmüştü. Çocuk, hayatta adım bile atmamaktaydı. Ailesi çocuğun moralinin çok kötü olduğunu

Hoca ilk dersinde çocuğa, umutsuzluğa kapılmaması gerektiğini onun gibi onlarca engellinin karate yapmakta olduğunu anlattı. Hoca, bu durumun onun için bir avantaj bile olabileceğini söyledi. Elbette çocuk ilk başta, hocanın ne demek istediğini anlamamıştı. Bir gün karate hocası, çocuğa birlikte bir yere gideceklerini söyledi. Karate hocası, çocuğun ailesinden izin aldı. Çocuk nereye gideceklerini sabırsızlıkla bekliyordu. Hocasının neyi amaçladığını bilmeyen çocuk oldukça sabırsızdı. Karate hocası, yol boyunca çocuk ile hiçbir şey konuşmadı. Çocuk bu sessizlikten oldukça sıkılmıştı ama hocasına da bir şey diyemedi. Hocası nihayet: "Haydi, geldik." diyince bir anda kafasını kaldırdı. "Acaba nereye geldik?" diye düşünürken kocaman bir spor salonunu karşısında gördü. Açıkçası o an hocasının onu nereye getirmek istediğini anlamıştı. Bu spor salonunda uluslararası bir karate turnuvası düzenleniyordu. Hocası, çocuğun gözlerinin içine bakarak: "Az sonra her şeyi çok dikkatlice takip etmeni istiyorum. Senin için çok değerli bir örnek ile tanışacaksın." Bu sözler üzerine çocuk, oldukça heyecanlanmıştı. Turnuva sıradan maçlarla başladı. Çocuk, ilk önce bu turnuvanın onun için pek bir şey ifade etmediğini düşündü. Sonra, salonun tam ortasındaki minderde bir adam gördü. Siyah kuşağı ve kendinden emin duruşu ile adeta salonda parlıyordu. O an, adamda bir tuhaflık olduğunu düşündü. Bu tuhaflığın sebebini bir türlü anlayamıyordu. O da tıpkı diğer sporcular gibi giyinmişti ve son derece güçlü görünüyordu. Sonra, bir anda fark etti ki o adamın da sol kolu yoktu. Gözlerine inanamamıştı. Şaşkın şakın ustasına bakarken ustası tebessümle sahneye bakıyordu. O an, ustasının onu neden bu salona getirdiğini anlamıştı. Hayallerini başarabileceğine dair somut bir kanıt tam karşısında duruyordu. O an kararını vermişti. O da çok çalışacak ve dünyanın en başarılı karate ustalarından birisi olacaktı.

Çocuk, karate hocasının söylediklerini can kulağıyla dinlemeye başladı. Aradan yıllar geçti. Çocuk, bu sürede çok çalışmış ve sol kolunun eksikliğini kendisi için avantaja çevirmeyi başarmıştı. Uzun çalışmaların ardından, çocuk da turnuvalara katılmaya başlamıştı. Girdiği turnuvaları teker teker kazanmaya başlamıştı çocuk. Turnuvalarda herkes, sağ kolla rakibin sol koluna hamle yapmaya çalışıyordu. Rakipler düştüğünden başarılı olamıyorlardı. için hamle yapacak kol, onlara ters Rakipler hamle yapmaya karar verinceye kadar çocuk, rakiplerine hamle yapıp onları bir çırpıda yere sererek rakiplerini nakavt etmeyi başarıyordu. Çocuk, bu performansıyla birçok turnuvayı kazandı.

Çocuğun madalyaları ve kupaları günden güne arttı. Bu sırada çocuk da büyüdü ve okulunu bitirip dünyaca tanınan bir karate ustası olmayı başardı. Karate ustası olur olmaz ülkenin en büyük karate salonunu açtı. Karate ustası olarak kendisi gibi engelleri olan çocuklara karate öğretmeye başladı. Bu şekilde, çocukluk hayalini de gerçekleştirmiş oldu.

Damla KÜÇÜK 6/C

UMUDUNU KAYBETME

buna izin vermezdi. Bir gün talihsiz bir kaza sonucu, sol kolunu hiçbir gayesi kalmadığını düşünmekte ve bu sebeple de odasından dışarıya görünce ona bir karate hocası tuttu.

Hoca ilk dersinde çocukla tanışmak istedi. Karate hocası, çocuğun ne denli yıprandığını, psikolojik olarak zor durumda olduğunu fark etti. Bu sebeple de çocuğun kendisi ile konuşmak istememesini anlayışla karşıladı. Çocuğun kendine güvenmesi adına karate hocası onu zorlamadı. Çocuk, üç-dört hafta boyunca karate yapmak istemedi. Ailesine ve hocasına bu işten vazgeçmeleri gerektiğini anlattı. Ancak ne çocuğun ailesi ne de hocası onun sözlerine aldırış etmedi. Bir gün, karate hocası elinde bir CD ile çıkageldi. Karate hocası, çocuğa bir turnuvayı birlikte izlemek istediği söyledi. Çocuk da bir şey demeden bunu kabul etti. Çocuk bu turnuva videosuna ilgisiz kaldı. Sonra, turnuvanın bir bölümünde sol kolu olmayan bir karateciyi gördü. Çocuğun gözleri parladı. Çocuk, sanki kendisi dövüşüyormuşçasına bu maçı takip etmeye başladı. Hocası bu sayede çocuğun içindeki karate aşkını hissetmiş ve çocuğa, her ne olursa olsun hayallerinin peşinde koşması gerektiğini hissettirmişti. Bu olayla birlikte çocuğun psikolojisi düzelmeye başladı. Çocuk, karate hocası ile çalışmaya başladı. içindeki karate aşkıyla hayata tutunmaya

Çocuk, başladı.

Çocuk, karate hocasıyla başaracağına inandı, inandıkça karateyi yaşam felsefesi hâline bir turnuvaya katılmaya benzeri görülmemiş bir tanınan bir karateciye Çocuk artık siyah tüm dünyada başlandı.

birlikte çalışmaya başladı. Çocuk çalıştıkça da daha çok çalışmaya başladı. Çocuk, getirdi. Uzun süre çalıştıktan sonra karar verdi. Bu turnuvada daha önce başarı gösterdi. Bu başarısı ile dünyaca dönüştü. Turnuvalar turnuvaları kovaladı. kuşak sahibi bir karateci olarak parmakla gösterilmeye Çocuk elde ettiği başarılarla hem bir insanın bir başka insanın hayatına ne denli etki edebildiğini hem de hayallerin her şeyden daha önemli olduğunu herkese ispat etti.

İlkin Ali AYDIN 6/B

Minik Sibirya Kurdu

Küçücüktüm, gözlerimi bir evcil hayvan dükkânında açtım. Camdan, içi ufacık olan bir kutuya koydular beni. Burnum o zamanlar çok iyi koku almıyordu. Minik bir Sibirya kurdu olan bana göre çok sıcaktı. Of, gerçekten de çok sıcaktı!

Ara sıra minik çocuklar, yetişkinler gelip camıma vurarak bana gel diyordu. Değişik hareketler yaparak benim dikkatimi çekmeye çalışıyorlardı. Uzaktan da olsa bana dokunmaya çalışıyorlardı. Ama kimse bana ömrüm boyunca bakmak istemiyor, hevesleri bana iki dakika bakmakla bitip tükeniyordu. Böylece yaklaşık iki ay kadar orada kaldım. Sonra dokuz, on yaşlarında bir kız geldi. Bana yapmacık olmayan bir şekilde ilgi gösterdi. Yanında duran babasına beni almak istediğini söyledi. Babası hiç düşünmeden "Peki, olur." dedi. Böylece ilk maceram burada başlamış oldu.

Küçük kız ve babası beni alıp evlerine götürdüler. Bana ilk olarak birkaç oyuncak, mama, su kabı, bir tasma, dişlerimi kaşımam için kemik aldılar. O kadar mutlu oldum ki, sevgi diye bir şeyin varlığını ancak o zaman anladım. Kız bana dört sene boyunca baktı, büyüttü, bana yeni numaralar öğretti, beni her zaman koruyup kolladı, beni yürüyüşe götürdü, tüylerim kirlenince temizledi, bakımımı tek başına o üstlendi. Birlikte bir sürü anımız oldu. Fakat kız on dört yaşına geldiğinde, bana olan ilgisi yavaş yavaş azalmaya başladı. Bana eskisi gibi bakamaz oldu. Artık derslerine çalışmaktan bana ayıracak vakit bulamıyordu çünkü. Böylelikle benim bakımım anne ve babasına kalmıştı. Onlar bana küçük kız gibi bakamıyordu, benim temizliğimi ara sıra yapıyorlardı. Aslına bakarsanız ailesi benden sıkılmaya başlamışlardı. Annesi sürekli "Bu hayvan çok tüy döküyor! Tüylerini süpürürken canım çıkıyor!" diye sitem ediyordu. Babası ise "Bakımıyla uğraşmak boşuna zaman kaybı." diyordu.

Bir gece uyumadan önce salondan sesler geldi. Gizlice salona gittim. Kızın anne ve babası konuşuyordu.

Annesi:

-Bu hayvana bakmak gittikçe zor olmaya başladı.

Babası:

-Bence de. Bakımı ayrı, yemeği ayrı... Masraftan başka bir şey değil bizim için artık. Zaten kızımız istedi diye almıştık.

Annesi:

-Keşke onu almasaydık da evcil hayvan dükkânında kalsaydı! Kızımız oraya gittikçe sever, ihtiyacını giderirdi.

Bu konuşmaları duyunca ağlayarak yatağıma döndüm. Üzüntümden ne yapacağımı bilmiyor, kendime kızıyor, insanların beni istemediğine inanmaya başlıyordum.

Ertesi sabah babası beni aniden kucağına aldı daha ben ne olduğunu anlayamadan kapıyı açtı ve beni kapının önüne bıraktı."Git bu evden!" dedi ve bana sert bir tekme attı. Canım çok yanmıştı evet ama kalbim daha çok yanmıştı. Tarif edilemez bir acı yaşıyordum. Ne yapacağımı bir an şaşırdım öylece kalakaldım. İlk önce aklıma gelen onların yaşadıkları apartmandan dışarı çıkmaktı. Merdivenlerden koşarak indim. Daha sonra apartmanın kapısından dışarı çıktım. Mevsimlerden ilkbahar olduğu için dışarısı pek sıcak değildi. Sokaklarda gezinmeye başladım. Tatlı tatlı esen meltemle ne yapacağımı düşünüyordum . Öncelikli olarak kendime bir yuva bulmalıydım. Aradım, aradım, aradım... En sonunda neredeyse hiç insan geçmeyen küçük de olsa bir sokak buldum. Kendime bir barınak yapmaya başladım. Etrafta bulduğum çöp kovalarından, karton kutularla yaptım evimi. Yağmura ve kara dayanmazdı ama iş görürdü. Peki, nasıl ve neyle beslenecektim? Tek bildiğim yaşamıma devam etmek için elimden geleni yapmam gerektiğiydi. Şu anda tek elimde olan şey bir parça umutsuzluk ve barınağımdı.

Mevsimler hızla geçiyordu. Bu barınakta yaşayalı oldukça uzun bir zaman olmuştu. Havalar da iyice ısınmaya başlamıştı. Artık yiyeceğimi de karşılayamıyordum. Bir Sibirya kurduna göre burası tam olarak çöldü. Her taraf taştı, bir tane ağaç bile göremediğim binaların arasında bana nefes alacak kadar bile yeşil alan yoktu. Genlerimden bana geçen özelliklerden dolayı burada uzun süre yaşamam mümkün gözükmüyordu. Ben sıradan yaşamımı devam ettirmeye çalışırken artık yaz mevsimine gelmiştik. Havalar daha da ısınmıştı. Hava otuz beş dereceydi. Bu sıcaklar bana oldukça fazla geliyordu. Çok susamıştım. Yere yattım, etrafıma bakındım. Gözlerim kapanmaya başlamıştı. Gülümsedim… Derin bir uykuya daldım, artık geri dönüşü olmayacak kadar derin…

Gözümü kapattığımda artık Sibirya'daydım. Özgürce karların arasında koşuyordum. Avazım çıktığı kadar havladım. Özgürlük buymuş demek ki, dedim. Biraz ilerde annemi gördüm. Koştum. Artık beni hiçbir şey bu kadar mutlu edemezdi...

Elif Cansu BİLGİÇ 5/C

ELA GÖZLÜ AMİNE

Suriye'den Kaçış, Dağlar:
''Hey bu tarafa gelenler var, saklanın çabuk.'' diye sessizce seslendi bize Maruf.
Maruf yan köyün çiftçilerinden Ahmed amcaların 12 yaşlarındaki pasaklı oğluydu. Kolunda geçen gün düştüğü kayanın açtığı yara izi hâlâ duruyordu. Şimdiye kadar aramızda pek arkadaşlık olmamıştı. Ne zaman ki Harbel yakınlarındaki köyümüze çatışmalar sıçramış, yemek ve özellikle su bulmak sorun olmaya başlamıştı ki iki köy halkı birbirine daha yakınlaşmış ve yardımlaşmaya çalışmışlardı. Biz çocuklar da oyun oynamayı bırakıp elimizden geleni yapmaya gayret ediyorduk. Bunlar Suriye köyleriydi. Öyle yeşilleri, suları çok olmazdı; doğa merhametli yüzünü pek göstermezdi. Kışlar sert olurdu çoğu zaman, kaybolan koyunlarımızı bile soğuktan birbirine yaslanmış, donmak üzereyken bulurduk. İklim şartları ve güneş, insanların kaderine ve yüz hatlarına kadar işlemişti. Hep uzağa bakarlar, hayal ederler, zor savaş yıllarının geçmesini ve Alaaddin'in masallarında olduğu gibi güzel günlerin gelmesini dilerlerdi. ''Geldik Maruf.'' dedim lafı çok uzatmadan. Annemin sırtındaki kardeşim, onun hızlı yürümesine engel oluyordu. Bu nedenle biz çocuklar hep daha hızlı ilerliyorduk. Karanlık dağların ötesine geçecektik. ''Amine şurada biraz dinleneceğiz, kardeşlerinle ilgilen, saklandıkları yerden çıkmasınlar.'' dedi babam. Komşu köyün okul duvarının yıkık tarafına doğru yaslanmış, eskiden oturduğum sırama bakıyordum. Çok çalışkan bir öğrenci değildim, annemin ev işlerinden kalan zamanlarında okula gelir; aklımın yettiğince her şeye katılmaya çalışırdım. Ama o günler köyümüzün bozkırlarında esen yaz rüzgârları kadar uzaktaydı şimdi. Şu anda talebe olduğum günleri hatırlamıyordum bile.
Akşam iyice çökmeye başlamıştı. Kafile olarak babamların planı Mare - Azez yolunu takip edip Kilis yakınlarında bir yerden Türkiye'ye giriş yapmaktı. Geceleri yol alıyor, gündüzleri ise bir kayanın ya da bir ağacın gölgesinde uyuyorduk. Her mola verdiğimizde Maruf ile yan yana geliyorduk. Ondaki aptalca cesareti seviyordum. Benden kısaydı, güneşten kararmış alnı ve tarlada çalışmaktan çatlamış elleri vardı.
Buradan kaçacağız, Türkiye'de yeni bir hayat kuracağız, diye bana anlatır dururdu. Suratı o kadar siyahtı ki güldüğünde dişleri inci gibi parlardı.
''Haydi sabah oldu çocuklar acele edin!'' diye bağırdı babam ve yola koyulduk.
Ülkemizdeki iç savaşın yıktığı köylerden geçtik, umutsuz insanları gördük. Gelecek hep kara ve umutsuzlukla mı dolu diye çok geceler ağladığımı hatırlıyorum. Bazen yıldızların kendini daha parlak gösterdiği gecelerde Maruf ile gökyüzüne bakar, uzaklarda bekleyen kaderimize doğru koştuğumuzu düşünürdük.
Doğruldum, gece o kadar soğuktu ki, acaba bacaklarım dondu mu diye düşündüm. Sonra yavaşça ayağa kalkarak payıma düşen çuvalları sırtıma attım. Omuzlarım küçük, çuvallar büyüktü ama yapacak hiçbir şey yoktu.
Türkiye'ye sandığımızdan kolay girdik. Kapıdaki uzun insan seli akıp gitmiş, bu güzel ülke bize kollarını sonuna kadar açmıştı. Maruf'un ailesi, direkt göçmen kampına gitti. Bizler ise Hatay'da daha önceden, babamın kamyon şoförlüğü yaptığı yıllardan tanıdığı Ahmet amcanın çiftliğinin yolunu tuttuk. "Çobanlık yaparken sana söylediğim türküleri unutma!'' dedi Maruf, siyah gözleri ıslanmış, damlalar yeni terleyen bıyıklarına doğru akıyordu. ''Seni bulacağım!'' diye bağırıyordu bana. ''Aptal çocuk.'' dedim içimden.

Ahmet Amca ve Çiftlik Günleri:
Ahmet amcanın çiftliğine gelmiştik. Burası sanki bir vahaydı, Hatay iklimi bizim Harbel Yöresi'nin iklimini andırıyordu; sıcaktı ama burada su vardı. Su her şeyi değiştiriyordu, bir anda çorak topraklar narenciye ile dolup taşıyor; yılda bir defa ürün veren bostanlar iki hatta üç defa ürün veriyorlardı. İlk gün anlamsız gözlerle çevreme baktım; burada ne yapacağım diye sordum kendime. Sonuçta bir göçmen aileydik ve sonsuza kadar burada kalamazdık. Ama uzun süren bu yolculuklardan öğrendiğim, çevreye uyum sağlamak ve onun bir parçası olmaktı. Sabah uyanır uyanmaz hemen dışarı fırladım, çiftliği gezdim, ahırlara baktım, çalışan yaşlı bahçıvanın dibinde bittim. O da Ahmet amca gibi huysuzdu. Beni sevmedi, bana hiç ilgi göstermedi. ''Herhâlde ölen kızını anımsatıyorsun diye.'' dedi evin hanımı. Çiftlik işleri hep aynıydı. Suriye'de ne yapıyorsak burada da benzer işlerle uğraşıyorduk. Her ne kadar harita üzerinde ülkeler ayrılmış olsa da gerçek hayatta böyle değildi. Oradaki tilkiler de hep kümeslere girerdi izinsiz, buradakiler de. Çiftlikte yardımcılar için ayrılmış bir evde kalıyorduk. Her şeyimiz evin sahibinden ayrıydı, annemin ve babamın günlük işleri vardı. Onlara koşturur, akşam olduğunda yorgun bir şekilde köşelerinde uykuya dalarlardı.
Ben de ortalıkta dolanıyordum, ela gözlerim hep Maruf'u arardı, kendime itiraf etmekten çekinirdim onu özlediğimi. Yaramaz çocuktu ama nedense onunla çok eğlenirdim. ''Okul vakti geliyor Amine.'' diye mırıldandı annem. Ertesi gün sabah pazara çıktık ve bana okul için uygun bir şeyler baktık. Okul beni heyecanlandırmıyordu. Çiftlikte kaldığım iki ayda yarım yamalak Türkçe öğrenmiştim. Okulda da bunu ilerletecek ve sıkıcı çiftlik hayatından kurtulacağım diye düşündüm. Sonra içim yandı, yolda hastalıktan ölen kardeşim aklıma geldi, kimse bundan bahsetmese de. O da olsaydı beraber giderdik diye düşündüm.

Okulun İlk Günleri:
Bizim gibi Suriye'den gelen yeni öğrenciler için özel sınıflar ayırmışlardı. Önce Türkçeyi öğrenecek, sonra normal derslere başlayacaktık. Benim için çok zor oldu ilk günler. Dağlarda, taşlarda geçen onca gün beni yıpratmış ve kâğıt kalemden uzaklaştırmıştı. Kendimi zorladım, olacak diye her gün kendi kendime bunu diledim. Sonunda yaptım mı bilmiyorum ama artık öğretmenin sorduğu bir soruya cevap veremeyince sınıftan kaçıp tuvalete saklanmıyordum.
Günler geçiyordu, okula ilk başladığımızda bizi karşılayan kızıl yapraklar artık yerlerini kuru dallara bırakmıştı. Baharın ilk tomurcuklarını bekliyor, o günlerin heyecanıyla derslerime dört elle sarılıyordum. Göçmen çocuklarıydık, uzaklardan gelmiştik. Her ne kadar dinimiz, gelenek ve göreneklerimiz birbirine benzese de buradaki insanlarla farklarımız vardı.
Burada olabileceği kadar mutluyduk. Fazlasını beklemek, zaten hiç hayâlimizde olan bir şey değildi. Bize kucak açan bir ülkeden ve insanlardan daha ne isteyebilirdik ki. ''Kalk bakalım Amine, bugün bir aile ziyaretine gideceğiz.'' dedi annem, çalışmaktan yorulmuş gözleriyle beni süzerek. Uzundu yol. Hatay dışına çıktık, ıssız yollardan geçtik, sonunda harap bir evin önünde durdu minibüs. Allah Allah dedim, kimdir diye merak ettim; sonra kapının arkasından kara, yağız suratıyla Maruf koşarak geldi. Çok sevinmiştim ama yetiştirilme tarzım gereği belli etmiyordum. Uzunca konuştuk, eskiden yaptığımız gibi yürüdük, dertleştik. Ayrılırken hâlâ aklım ondaydı. Hava kararıyordu, çiftliğin etrafına çöken karanlık sanki kederime dönüşüyordu. Korkma dedim Maruf, ''Gecenin en karanlık olduğu an, sabahın en yakın olduğu andır.''

Ozan ENGİNDENİZ 7/A

Masal

KÖYÜN KORUYUCUSU KIVILCIM

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken bir Anadolu beyliğinde çok iyi kalpli insanlar yaşarmış. Mehmet de bu beylikte yaşayan köylülerden biriymiş. Mehmet bir gün ormanda gezinirken çok yorulmuş ve bir ağacın altına oturmuş. Sonra birden yanında bir yumurta olduğunu fark etmiş ve yumurtayla oynarken yorgunluktan yumurtanın yanı başında uyuyakalmış. Mehmet rüyasında mavi gözlü, beyaz saçlı, ak sakallı bir dede görmüş. Dede, Mehmet'e yanındaki yumurtayı almasını ve köye götürmesini söylemiş. Dede, bu yumurtanın köyü kötülüklerden de koruyacağını söylemiş. Mehmet uyandıktan sonra, dedenin sözünü unutmamış ve yumurtayı yanına almış. Mehmet elindeki yumurtayla beyliğine varmış.

Mehmet yumurtayı köylülere gösterip gördüğü rüyayı anlatmış. Köylüler bu duruma çok şaşırmışlar. Yumurta üç gün sonra çatlayıvermiş. İçinden hiç beklenmedik bir şey çıkmış. Bu bir ejderha yavrusuymuş. Köylüler bu ejderhayı çok sevmişler ve besleyip büyütmüşler. Ejderhanın ismini "Kıvılcım" koymuşlar. Bu ismi koymalarının sebebi ise ejderhanın köye gelen düşmanları ağzından çıkardığı alevle püskürtmesiymiş. Kıvılcım, günde üç koyun yiyormuş. Bu iş köylüleri zor durumda bırakıyormuş. Köylülerin artık Kıvılcım'a verecek koyunları kalmamış. Kıvılcım, bir gece yarısı köyü terk etmiş. Köylüler arkasından şöyle demişler:

"Biz onu büyüttük, ona koyunlarımızı verdik, şimdi o bizi terk etti." Mehmet ise bu duruma çok üzülmüş ama elinden de pek bir şey gelmemiş. Aradan aylar geçmiş, Kıvılcım'ı gören duyan olmamış. Bir gün, dağların ardından koca devler ortaya çıkmış. Devler, beyliğe saldırıp insanları öldürmeye; hayvanları kaçırmaya başlamış. Mehmet ve arkadaşları, Kıvılcım'ı aramaya ve onu beyliğe geri getirmeye karar vermişler. Mehmet ve arkadaşları, az gitmişler, uz gitmişler; dere, tepe düz gitmişler,

Derken çoktan etmeden korkunç

Kıvılcım'ı bir dağın zirvesinde uçarken görmüşler. Mehmet, tek başına dağa tırmanmaya karar vermiş. Mehmet, tüm gücüyle dağa tırmanıp Kıvılcım'ın yanına sokulmuş. Mehmet, Kıvılcım'a durumu anlatmış ve ondan yardım istemiş. Kıvılcım, hiç düşünmeden devasa kanatlarını çırpmaya ve beyliğe doğru uçmaya başlamış. Mehmet, arkadaşlarına müjdeli haberi vermiş. Mehmet ve arkadaşları atlarına atlamış, dörtnala beyliğe doğru yola çıkmışlar.

Mehmet ve arkadaşları, akşam üzeri köye varmışlar. Kıvılcım köye varmış. Köylüler korku dolu gözlerle Kıvılcım'a bakıyorlarmış. devler aniden ortaya çıkmışlar. Devleri gören Kıvılcım, hiç tereddüt doğru yükselip devlerin üzerine doğru uçmaya başlamış. Devler, karşılarında ilk defa bir ejderha önce şaşırıp kalmışlar. Devler ellerine aldıkları kocaman ağaç parçaları ile ejderhaya saldırmaya başlamışlar. O günden sonra devler, beyliğe saldırmamışlar, Kıvılcım'ı seve seve beslemeye başlamışlar. Mehmet ile Kıvılcım'ın dostluğu bir ömür boyu sürmüş. Gökten üç elma düşmüş. Biri bana, biri okurlara, diğeri de dünyadaki bütün iyi insanlara...

gördüklerinden göğe başlamışlar.

Kıvılcım, tüm öfkesiyle alevlerini saçmaya başlamış. Devler, ellerindeki ağaçların kül olduğunu görünce olanca hızlarıyla kaçmaya başlamışlar. Devlerin kaçtığını gören köylülerse sevinç çığlıkları atmaya

Adar AKŞAK 6/C

Denemeler

Annemin Kokusu

İnsanlar neden sevilmemekten korkar? Neden yalnızlık denizine girdiğimiz anda, bizi oradan çıkaracak bir sevgi kokusuna bekleriz?

İnsan gerçekten de çevresinde birilerini görmek istiyor. Bu, bazen bir arkadaş bazen aileden biri oluyor. Yalnızlıktan kim korkmaz ki? Küçük bir çocuktum. Yaramaz, bir o kadar da sabırsızdım ve özellikle sevilmemekten çok korkardım. Yalnızlık denizinin içine her girdiğimde o kokuyu beklerdim. Yine bir yalnızlık denizinin içine girmiştim. Ama bu defa o kadar da kötü değildi. Her yer güzel kokularla, her yer anne sevgisiyle kaplıydı sanki. Ne yapacağımı bilemedim. Sanki hiç buradan ayrılmaman gerekiyordu. O yalnızlık, o korku neredeydi? Öyle bir sevgiydi ki bu, kelimelerle anlatılamazdı. Sonra bir anda karanlık çöktü her yere. Korkular yine sarmıştı dört bir yanımı. Bunun sebebini kendime defalarca sordum. Neden? Neler oluyor? Sonra, bir anda annemi ne kadar üzdüğümü hatırladım. Annemin benim iyiliğim için istediği onca şeyi, hiçe saydığım aklıma geldi. O an etraf daha karanlık, daha korkunç, daha yalnızlıklarla kaplıydı sanki. Tek söylediğim "Özür dilerim anne!" oldu. Bunu birkaç kere tekrarladım.

Karanlık nasıl aydınlanır? Korkularımızdan nasıl kurtulabiliriz? Ben korkularımdan sevgi kokusuyla, anne kokusuyla kurtuldum. Karanlığın içerisinde, yalnızlık denizinde zihnimde çınlayan tek ses "Özür dilerim anne!" idi. Bu ses, tam zihnimi kaplamaya başlamışken bir anda kalbim sevgi tomurcuklarıyla tekrar doldu. Galiba hatamı anlamıştım. İşte, şimdi sevgi karşımdaydı.

"Kimsin sen?" dedim ona. Ben sevilmemekten korkan kişilerin yüreğini anne sevgisiyle kaplayan sevgi tomurcuğuyum, dedi bana. İşte, o an yüreğim mutlulukla, bedenim anlatılmaz bir sıcaklıkla kaplandı. Burnuma tarifi imkânsız güzellikte kokular gelmeye başladı. Anne kokusu...

Her insan biraz yalnızdır. Aslında insanlar yalnızlıktan korkmazlar, yalnızlığı sona erdirecek sevginin hiçbir zaman gelmeyeceğinden korkarlar. İnsanla hep sevgi umuduyla yaşarlar. Sevgi o denli güçlü bir duygudur ki insanı en karanlık dehlizlerden gün yüzüne çıkartmayı bilir. Hele ki anne sevgisi... Anne sevgisi, annenin kokusuyla gelir insanın yüreğine. İnsan yalnız olduğunu düşünse bile, o kokuyla birlikte anlar tek olmadığını. En kötü anda bile hissedilen o koku, insanı çekip alır, kurtarır dertlerden. Anne kokusu o kadar güçlüdür ki onun karşısında yalnızlık denizi bile bir anda küçük bir su birikintisine dönüşüverir çünkü tüm anneler özeldir.

Dilara IŞIK 6/A

Çizer
Ayşe ERGÜLER 8/A

Yola çıkmış Gelecek Treni, soğuk ve puslu bir gecede. Yolu uzun, çok uzun... Her bir vagonu hedeflerle, emeklerle, başarıyla, mutlulukla dolu.

Makinist bölümü ağzına kadar dolmuş geleceğe yolculuk yapan gençlerle. Hepsinin aklında hayalleri, istekleri, hedefleri, beklentileri... Kimi kendi geleceğine kimi ailesinin onun için hazırladığı geleceğe kimisi de hiç bilmediği, kestiremediği bir geleceğe gidiyor. Heyecan, korku, endişe, merak, mutluluk karışmış bir topaç misali her birinin yüreğinde.

Birinci vagon hedeflerle dolu. Çeşit çeşit hedefler: başarı, iyi bir okul, özgür bir yaşam, savaşsız bir dünya, temiz bir çevre... Hedeflere ulaşmak emek ister. İkinci vagon emek vagonu. Kolay olmadığını anlatır gençlere, her bir hedefin. Emeksiz yemek olmayacağını haykırır trenin aştığı tepelerde. Başarı vagonu gelir emek vagonunun ardından. Emek verenlerin önüne serilir hiç çekinmeden. Vagonu daha parlaktır başarının, trendeki en önemli vagon benim der gibi. Mutluluk, son vagona gizlenmiştir. En çok istenilen ama hep en zor ulaşılandır o. Altın yumurtlayan tavuk gibi kıymetli, Kaf Dağı kadar sonsuz...

Gelecek Treni, son durağa pırıl pırıl aydınlık bir sabahta ulaşacak. Makinist bölümünün kapısı açılınca dağılacak yeryüzüne yepyeni bir gençlik. Haydi, ne duruyorsunuz? Kaçırmayalım bu treni gençler!

İdil Mina Ak 6/B

Bazen kendi kendime oturup düşünüyorum ve keşke bir tren olsa da beni geleceğe götürse diyorum. Bu tren beni alsa bir iki saatliğine geleceğe götürse sonra beni tekrar bugüne geri getirse. O, her çocuğun içinde olduğu gibi bende de olan okulu bitirip büyüme istediğini bir iki saatliğine bile olsa gidermemizi sağlasa.

İlk önce gözlerinizi kapayın ve gökkuşağının üzerinde giden simsiyah bir tren düşünün. Bu tren sizi odanızdan alıp istediğiniz geleceğe götürecek. Örneğin; ünivesiteden mezun olmak istediğiniz güne gitmek isterseniz sizi o güne götürecek. Ayrıca ileride hangi mesleği seçeceğinize karar veremediğinizde şunu olmak istiyorum demeniz yeterli olacak. Örneğin; öğretmen olmak istiyorum diyeceksiniz, bu tren saniyeler içinde gelecek ve sizi alıp öğretmen olduğunuz bir zamana götürecek. Baktınız ki öğretmenlik size göre bir meslek değil o zaman olmak istediğiniz başka bir mesleğin adını söylemeniz yeterli olacak.

"Ya bu tren bozulur da beni evime getiremezse? Ya bir daha ailemi göremezsem? Peki ya hep gelecekte kalırsam ne yaparım ben?" diye de düşünmeden duramıyor insan. Bu tren niye bozulsun ki bu tren sizin hayal gücünüzle çalışıyor. İlla da bozulur derseniz onu tamir edecek şeyin de sadece hayal gücünüz olduğunu unutmayın. Ben hayal gücümü çalıştırdığımda bu trenin beni gerçekten istediğim her yere götürdüğünü fark ettim. Bazen bu gelecek treni beni uyurken bile alıp götürebiliyor. Rüyamda bu trenin beni alıp hayatımda gelmesini en çok istediğim zamana götürdüğünü gördüm bir seferinde.

Ben, bu trenle ilk yolculuğa çıktığım günden beri hayal gücümün ne kadar da geniş olduğunu fark ettim. Eğer siz de bu trenle yolculuk yaparsanız hayal gücünüzün yaşamınız üzerinde çok önemli bir unsur olduğunu anlayacaksınız. Hayatınız boyunca bu tren ile yolculuk yapmaktan korkmayın!

Selin KÖSEOĞLU 7/B

SEN DE GEL

Bu dünyadan başka bir dünya. Her anı, her saati, her dakikası farklı bu dünyadan...

Benim hayal ettiğim bambaşka bir dünya var bu dünyanın dışında...Orada hiçbir şey böyle değil. Bir kere özgürsün, hürsün bu dünyada. Orada bu dünyada olduğu kadar çok savaş da yok. Hem savaşlar niye olsun ki? Barış içinde yaşamak varken paylaşılamayan ne var bu dünyada? Dedim ya orada savaşlar da yok. Çünkü orada yaşayan insanların birbirlerinden alıp veremedikleri yok. Huzurlu yaşamak çok daha önemli. Farklı şeyler için mücadele ediyor oradakiler. Mesela bilim için, sanat için. Kendilerini ve çevresindekileri aydınlatmak çok önemli. Geliştikçe her şeyin daha da iyi olacağını biliyorlar. Bunun için de çok çaba harcıyorlar.

Canavarlardan korkar mısınız? Ben hiç korkmam biliyor musunuz? Çünkü benim hayal ettiğim dünyada canavarlar da var. Çocukların hayalindeki minik cansız canavarlar gibi. Onların isimlerinin canavar olduğuna bakmayın. Aslında onlar o kadar minik masum canavarlar ki. İçlerinde kötülük olmayan, çocuklara da şefkatle yaklaşan, birbirlerine saygı duyan, iyi niyetli ve en önemlisi yaşadıkları ortamın huzurlu olması için uğraşan canavarlar. Onların adının canavar olduğuna bakmayın yani. Onların bizim dünyamızdaki canavarlar gibi olmadığını söylemiştim size. Siz de olsanız korkmazdınız değil mi böyle canavarlardan?

Bazı büyükler acaba neden bu kadar kötü biliyor musunuz? Ben gerçekten bilmiyorum. Kötülükler büyüdükçe onlar da büyüyor. İyiliklerle ne kadar çoğalırlar oysaki. Gelelim asıl soruya… Peki kötülükler nasıl büyüyor? Bu dünyada insanlar yaratıyor kötülükleri. Ama benim hayal ettiğim dünyada ise kötülükler söz konusu bile değil. Peki, insanlar nasıl kötülükleri yaratıyor? İşte, işte kimse o soruya yanıt veremiyor. Cevap verenler ise kendi cevabını bile destekleyemiyor. Benim, bizim gibi iyi insanlar ise bu soruya bir cevap veremiyor. Çünkü anlamsız buluyor.

Bu dünyadan başka bir dünya var mı? Gerçekten bu soruyu merak ediyor musunuz? Bu soruya cevap verebiliyorsan işte, sen iyi bir insansın. Bu dünyadan farklı bir yere, benim hayal ettiğim dünyaya gelmek istiyorsan sen de gelebilirsin. Çünkü buraya gelmek için tek şart iyi bir insan olmak.

Berr Alya LOÇLAR 5/C

Atatürk'ün Cumhuriyetinde Kadın

Ulu Önder Atatürk, ülkemizin cumhuriyetçi ve adaletli olmasını istediği için 29 Ekim 1923'te Cumhuriyet'i ilan etmiştir. Cumhuriyetin ilan edilmesi ile birlikte Türk halkının yaşantısında birçok yenilik ve değişiklik olmuştur. Bu yeniliklerin en önemlilerinden biri de kadınlara haklarının verilmesidir. Günümüzde kadın ve erkek her konuda eşittir. Meslek edinmede, sporda, kamusal alanda, siyasette aynı alanda çalışıyor ve fikirlerini açıkça ifade edebilmektedir. Türk kadını olarak bu duruma Atatürk'ün yaptığı devrimler sayesinde gelebildik. Bunu 2. Cumhurbaşkanı İsmet İnönü şöyle açıklamıştır "Türk kadınına bu hakkı bir lütuf olarak veriyor değiliz. Türk kadının aslında haklarının olduğu ve çoktan beri kadınların geri bırakılarak onlara zulüm edildiği düşüncesindeyiz." O dönemde birçok ülke henüz kadınlara hakların vermezken Atatürk bu konuya önem verdi. Atatürk böyle bir devrimi yaparak tüm ülke açısından büyük bir adım atmış oldu. Bazıları bu devrimlere karşı çıkmıştı ve bu hakları kullanmak yerine kadınları eve mahkûm edip kız çocuklarını eğitimden alıkoymuştu. Kadınlar da bu durumdan hiç hoşnut değillerdi. Ama o yıllarda erkeklerin dediği olurdu ve kadınlara değer verilmiyor olması kimsenin hiç umurunda değildi. Kadınlardan beklenen çocuk doğurması ve ev işleriyle meşgul olmasıydı. Hakların olup olmaması çok da önemli değildi. Atatürk bir milletin ancak büyük değişikliklerle düzelebileceğini tespit edip devrimler yapmıştır. Atatürk'ün altı ilkesinden biri olan inkılâpçılık büyük engellemelere rağmen anayasamızda yer almıştır. Bu ilkeyle birlikte birçok aydın düşünce de anayasada yer almış oldu. Günümüzde biz kadınlar olarak bu yaşantımızı Atatürk'e ve kadınlarla ilgili yaptığı yeniliklere borçluyuz. Ancak Atatürk gibi büyük bir önderin cumhuriyetinde kadınlar bu kadar değerli olabilirdi. Onun aydın fikirleri sayesinde kadınlar da hak ettikleri değere sahip olmuş oldular.

Atatürk bizim için bunları yaptıysa biz de bundan sonraki nesillere güzel ve adaletli bir Türkiye bırakmak için var gücümüzle çalışmalıyız.

Nehir KINAY 5/C

Yaşamak ve ÇALIŞMAK

Montaigne bir denemesinde yaşamın zorlukları karşısında çalışırken günlük hayatta insanların ruhunu dinlendiren insana güzellikler veren, ruhu doyuran zevklerden de uzaklaşılmaması düşüncesinde olduğunu söylemektedir.

Ben de yazarla aynı fikirdeyim çalışmalısın ancak, kendini unutup hayattan uzaklaşmamalısın çalışırken. Hırs seni alıp başka bir yere götürmemeli. Özgürce ve kendi isteğinle çalışmalısın ki senin hayatınla bütünleşsin. Eğer başkaları uğruna onların istekleri doğrultusunda çalışırsan bu senin yaşamınla bütünleşmez ruhunu öldürürsün; bedenine dolan oksijen hayatta kalmanı sağlarken ruhun aç kalır.

İnsanlar bence yaşamayı küçümsüyor bildikleri bir gerçek var. Sanki bu bilgiyi uygulamak onlara saçma geliyor. Ve bence sırf buna doğrudan inanmadıkları için hayattan tat alamıyorlar. Ve belki bunu kabul etmemelerinin sebebi kendilerine yakıştıramamaları. İçlerinden diyorlar ki biz bu dünyaya sadece yaşamak için gelmedik. Biz çok daha fazla şey yapmalıyız ve bu da insanoğlunun mağrurluğundan kaynaklanıyor. İnanmak istemedikleri gerçek, bu dünyaya yaşamak için geldikleri. Mutlu olmak, üzülmek belki çok daha özel küçük şeyler için. Çünkü bize ait olan bu zamanı, böyle kullanmak en mantıklısı. Sıradan, önemsiz, özensiz bir hayat geçirmek değil. Bir amacımız olmalı, çalışmalıyız da. Sadece yapmamamız gereken şey çalışırken hayatımızı harcamak.

Bizler çok güzel bir hayat uğruna terler döküyoruz. Hep daha iyisini hayal ediyoruz. Ve bunu gerçekleştirmek için var gücümüzle çalışıyoruz. Ve bunların hepsini iyi bir yaşam için yaptığımızı sanıyoruz.

Bizim bu çalışmalarımızın çoğu kendimizi tatmin etmemiz için aslında. Ve bizler bu hayattan kopuk bir şekilde hayatın bütün zevklerine varmak için çalışıyoruz. Bu dünyanın en leziz meyvesini ararken bütün ağaçları gezip hiç meyve yiyemiyoruz.

Zehra Eylül ŞADOĞLU 8/A

Çizer
Demir RESİMCİOĞLU 7/B

Gazete

19 Ocak 2017
Sayfa: 2

Bu Dünyadan Uzak Yeni Bir Dünya

Zeynep AYDIN 5/B

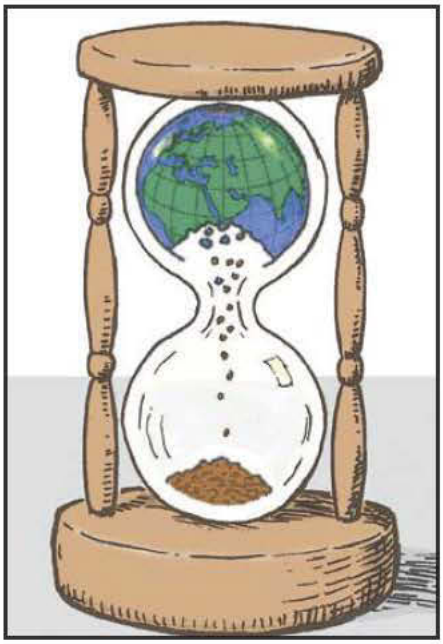
Hiç düşündünüz mü? Yeni bir hayat, yeni bir sayfa, yeni bir dünya nasıl olurdu. Ben düşündüm. Bence siz de bu soruyu bir düşünün. Durup birkaç dakika hayal etmenin hiç zararı olmaz bence.

Savaşların oldum olası neden olduğunu hiç anlamamışımdır. Örneğin şu an Halep'te savaş var. Bu acı bir geçek, çoğu yerde savaş var aslında. Ülkeleri bırakın dünyanın üçte biri savaşta. Sadece savaş mı peki yaşadığımız dünyadaki sıkıntı? Keşke sadece o sıkıntı olsa. Sokakta yaşayanlara ne diyorsunuz? Ben şahsen üzülüyorum, elimden bir şey gelmediğini gördükçe daha da üzülüyorum. Peki okul masrafları, elektrik, su, giyim yemek derken çoğu insanın da bunları ödeyemeyecek duruma gelmeleri... Ellerinde ne varsa maddi manevi her şeyin ellerinden gitmesi... Bu sıkıntıları yaşayarak borç batağına düşenlerin çaresizlikten ne yapacaklarını bilememelerine ne demeli? Kim bilir hangi nedenlerden dolayı insanlar sokaklarda kalıyor. Üstelik bu insanların çoğu belki de zengin olanlar. Peki çok zengin olduğunu düşündüğümüz insanlar hiç sıkıntı yaşamıyorlar mı sizce? Aslında onlar da bu kadar şanslı değiller. Herkes gibi onların da farklı sıkıntıları var. Dedim ya tek sıkıntı savaş değil, bir sürü sıkıntı var bu dünyada...

Yeni bir dünya, yeni bir hayat nasıl olurdu ? Nasıl olması istenirdi sizce? Bence, adaletin olduğu paranın olmadığı, teknolojinin geliştiği ama yine de çoğu insanın, doğallığın yanında mutlu olduğu bir dünya nasıl olurdu? Böyle olmasını isterdim anlayacağınız. Ama çoğunuz eğlence olmayan bir dünya çok sıkıcı olur diye geçiriyordur içinden. Tabi ki tüm bunların olduğu bir dünya da eğlence de olmazsa olmaz. Size annemin söylediği ve çok doğru olduğunu düşündüğüm bir şey söyleyeceğim. Annem hep der ki "Biz robot muyuz? Her şeyi mükemmel yapamayız. Bu doğamızda yok." Doğru bir söz değil mi? Tabi ki robot değiliz ve asla mükemmel olamayız. Ama adaleti sağlamak, huzur içinde yaşamak, doğallığı tercih etmek de bizim elimizde. Hele de şu savaşlar yok mu? Hem kim ister ki savaş olsun. Bence kimse istemez, istememeli de. Çünkü başka bir dünyada buna asla yer olmamalı...

Her şey apaçık belli. Bu dünyada, yani yaşamak zorunda kaldığımız bu dünyada her şey böyle devam ederse iyi günler bekleyemeyeceğiz gelecekten. Bize pek bir şey olmaz, diyen egolu ve geleceği umursamayan insanlardan da olmayın. Çünkü asıl böyle davranırsak ve düşünürsek bizden sonraki nesiller için güzel bir gelecek bırakamayız. Bizden sonra da yaşamın devam edeceğini unutmamalıyız. Bunu düşünerek daha da dikkatli olmalıyız.

Asıl anlatmak istediğim şey; yeni bir dünya için, yeni bir sayfa için üstümüze düşen çok şey var. Ön yargıyı ve egoyu bırakıp herkes için beyaz bayrağı kaldırma zamanı geldi. Umarım anlatmak istediklerimi anlatabilmişimdir. Kendinize yeni bir dünya oluşturmanız ve yeni bir sayfa açmanız dileğiyle...

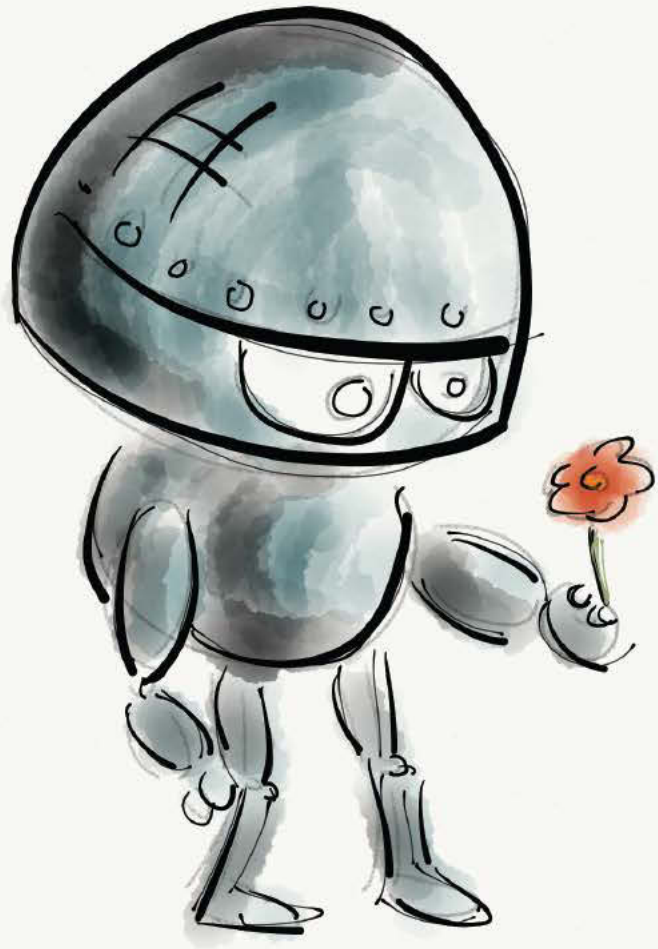

GE-LECEĞE YOL-CULUK

Gelecek, hepimizin kafasını yoran bir şekilde kenarından köşesinden gündemimizde olan bir konu. Geleceğin dünyasının, insanlığının, eğitim sisteminin kısacası yaşamının nasıl olacağı hepimizin temel merak konularından bir tanesi. Her yaş çevresi, kendine göre farklı gelecek planlamaları içinde. Bir gencin yaşamdan beklentileri ile orta yaşlarda birinin heyecanı ve yaşamdan beklentileri farklı.

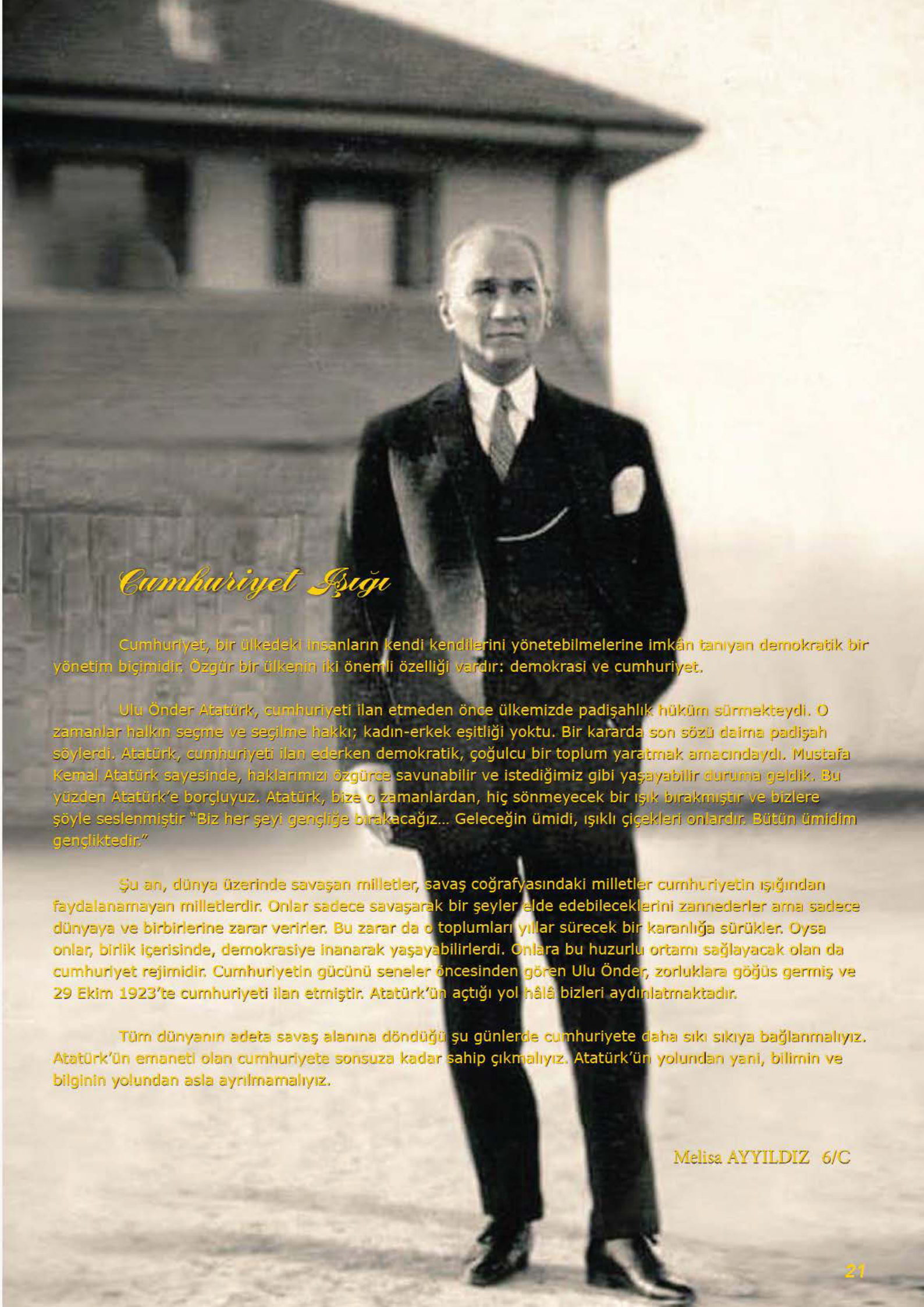
"Gelecekte bizi nasıl bir dünya bekliyor?" "Kurulacak dünya içinde yerimiz ve işlevimiz ne olacak?" sorularına cevap bulmaya çalışıyoruz. Bizleri farklı bir dünya bekliyor. Dünya nüfusu giderek artıyor. Bununla birlikte insanların ihtiyaçları da... Beslenme ihtiyacını değerlendirirsek önümüzdeki elli yıl içinde organik tarımın yerini tamamen endüstriyel tarım alacak. Klasik yöntemlerle yapılan tarım tamamen hayal olacak.

4. Ekonomi Devri'yle insanın üretimden tamamen çıkacağı düşünülüyor. Şu an hemen hepimizin evlerinde bulunan ev işlerine yardımcı küçük robotlar, insanın sanayi üretiminde yaptığı tüm üretim faaliyetlerini üstlenecek. İnsanlar ilk aşamada, sadece planlama ve programlama aşamalarında görev alacak. Hatta ileri aşamalarda şu an adım adım kullanılmaya başlanan yapay zeka ile insanların planlama ve programlamalarına bile gerek kalmayacak.

Geleceğin eğitim sisteminin ve buna bağlı olarak mesleklerinin de farklı olacağı çok açık. Okulların ortaya çıkış amacına bakıldığında insanlara ulaşamadıkları bilgiyi aktarmak ve bunları kullanmak konusunda hizmet vermek, temel hedefti. Günümüzde ise her alanda bilgiye ulaşmak çok kolay. O halde okulun işlevi ve temel hedefi de bir değişime uğrayacak. Teknoloji ile hayatın hızlı ilerleyişi neticesinde geleceğin meslekleri ve bu meslekleri kazandırma yolunda alınması gereken eğitim farklılaşacak. Karşımıza nano-medikalci, mikro organ tasarımı, rüya planlamacısı, siber terör uzmanlığı, hafıza onarım ve artırma uzmanlığı, ev içi iklim kontrolörlüğü, beş duyu reklam tasarımcılığı, gökyüzü mühendisliği, uzay trafik kontrolörlüğü, ışınlama mühendisliği gibi meslekler çıkacak. Şu an içinde bulunduğumuz eğitim sistemi bu ihtiyaçları karşılamaya yetecek mi? Insanların bu alanlarda yetkin hale gelmesi için alacağı eğitimler nerelerde verilecek, merak konusu. Bu gelişim ve değişimi, içinde bulunarak, yaşayarak mı öğreneceğiz yoksa ithal mi edeceğiz? Değişmeyen şeyler de olacak mutlaka. İnsanların mutluluğu bunların başında geliyor. Geçmişten bugüne ortaya çıkan bütün icatlar ve yenilikler aslında insanların daha mutlu olacakları bir dünyada yaşamalarına hizmet ediyor. Insanların mutluluğu için çalışan kişilerin asla işsiz kalmayacağı ve daima popüler olacağı bir gelecek var.

Dünya, bizimle birlikte değişmeye devam ediyor. Geleceğin eğitim sistemi, yaşamı nasıl olacak, biz ne kadarını görebileceğiz, bilemiyorum. Çünkü hayal gücüne bir sınır koymak ve bunları belli bir aşamaya kadar sınırlandırmak olanaksız. Ancak şu da bir gerçek ki hayallerimiz de bildiklerimizle sınırlı. Bildiklerimiz ve gördüklerimizle bu sınırı genişletebiliriz. Gelecek için hazırlanmakta geç kalmamalıyız. Çünkü geleceğe yolculuk çoktan başladı.

Ece ARPACI 8/B

Cumhuriyet Işığı

Cumhuriyet, bir ülkedeki insanların kendi kendilerini yönetebilmelerine imkân tanıyan demokratik bir yönetim biçimidir. Özgür bir ülkenin iki önemli özelliği vardır: demokrasi ve cumhuriyet.

Ulu Önder Atatürk, cumhuriyeti ilan etmeden önce ülkemizde padişahlık hüküm sürmekteydi. O zamanlar halkın seçme ve seçilme hakkı; kadın-erkek eşitliği yoktu. Bir kararda son sözü daima padişah söylerdi. Atatürk, cumhuriyeti ilan ederken demokratik, çoğulcu bir toplum yaratmak amacındaydı. Mustafa Kemal Atatürk sayesinde, haklarımızı özgürce savunabilir ve istediğimiz gibi yaşayabilir duruma geldik. Bu yüzden Atatürk'e borçluyuz. Atatürk, bize o zamanlardan, hiç sönmeyecek bir ışık bırakmıştır ve bizlere şöyle seslenmiştir "Biz her şeyi gençliğe bırakacağız... Geleceğin ümidi, ışıklı çiçekleri onlardır. Bütün ümidim gençliktedir."

Şu an, dünya üzerinde savaşan milletler, savaş coğrafyasındaki milletler cumhuriyetin ışığından faydalanamayan milletlerdir. Onlar sadece savaşarak bir şeyler elde edebileceklerini zannederler ama sadece dünyaya ve birbirlerine zarar verirler. Bu zarar da o toplumları yıllar sürecek bir karanlığa sürükler. Oysa onlar, birlik içerisinde, demokrasiye inanarak yaşayabilirlerdi. Onlara bu huzurlu ortamı sağlayacak olan da cumhuriyet rejimidir. Cumhuriyetin gücünü seneler öncesinden gören Ulu Önder, zorluklara göğüs germiş ve 29 Ekim 1923'te cumhuriyeti ilan etmiştir. Atatürk'ün açtığı yol hâlâ bizleri aydınlatmaktadır.

Tüm dünyanın adeta savaş alanına döndüğü şu günlerde cumhuriyete daha sıkı sıkıya bağlanmalıyız. Atatürk'ün emaneti olan cumhuriyete sonsuza kadar sahip çıkmalıyız. Atatürk'ün yolundan yani, bilimin ve bilginin yolundan asla ayrılmamalıyız.

Melisa AYYILDIZ 6/C

SINIRLARIN ÖTESİ

Sınırlar, bizim zihnimizde oluşturduğumuz yanılsamalardır. Kimi zaman kendi güdülerimizle oluşturduğumuz kimi zaman da toplumsal öğretilerle şekillenmiş, bizi her konuda kısıtlayan, kontrol ederek benliğimizi baskılayan engellerdir.

Sınırlar, bizim "en"e ulaşmamızı engeller. İnsan yaşamını anlamlı kılan, onu herhangi bir canlıdan ayırarak yaşama sarılmasını sağlayan, hayattan keyif almasını, var olmanın ve yaratmanın mutluluğunu ona tattıran, sınırların ötesinde kalan "en"lerdir.

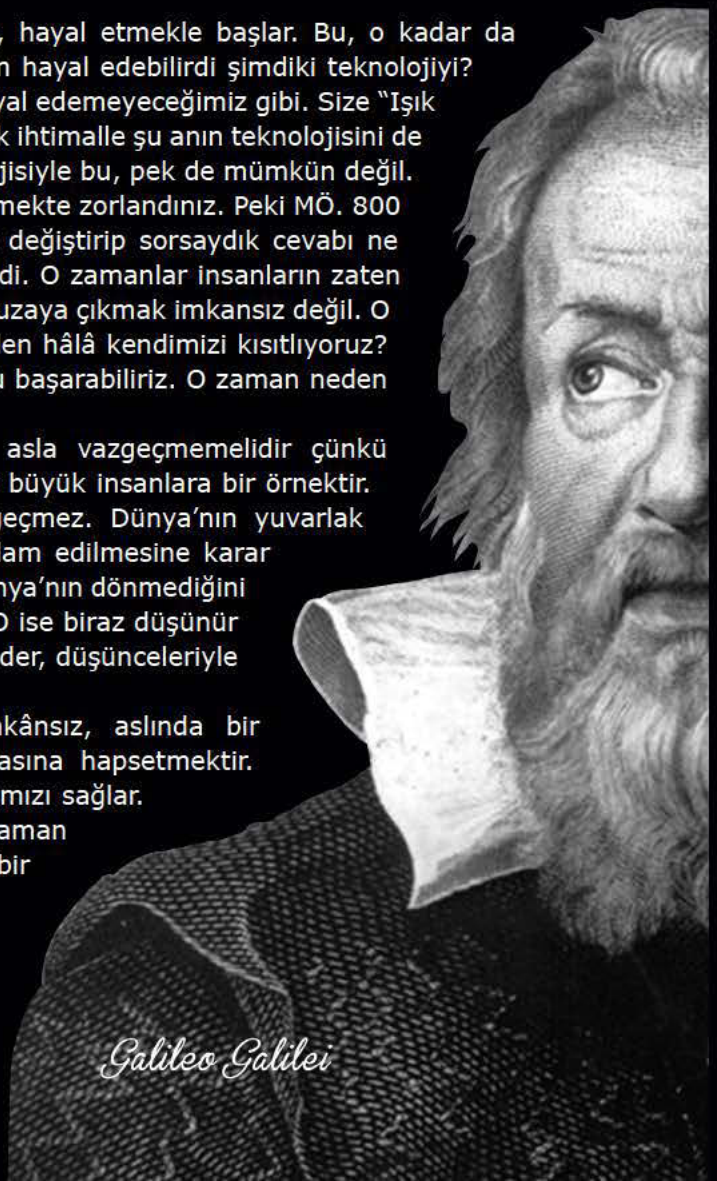
Sınırların ötesine geçmek hayalle başlar. Hayalle insan imkansızı imkanlı kılar. Aslında "imkansız" demek imkansızdır. İnsan önce düşünce gücüyle kendi dünyasını değiştirir sonra bu değişim tüm dünyaya yansır. Arşimet'in deli olduğuna şimdi kim inanır? Einstein'ın zeki olmadığını ya da tembel bir öğrenci olduğunu düşünebilir miyiz? Picasso'nun resimlerine bakıp ötesindeki anlamı düşünmeden "Bunlar basittir." diyebilir miyiz? Sanat ya da bilimde sınırların ötesine geçmiş insanlar, zamanı düşünceyle ve hayal gücüyle aşmayı başarmıştır. Hayallerinin peşinden koşan bu insanlar, küreksiz bir kayık gibi dolaştıkları bu dünyaya, hayatlarına anlam kazandırır.

Sınırlara giden yolculuk, hayal etmekle başlar. Bu, o kadar da kolay değildir ama. 1000'li yıllarda kim hayal edebilirdi şimdiki teknolojiyi? Tıpkı bizim 3000'li yılları o kadar kolay hayal edemeyeceğimiz gibi. Size "Işık hızını aşabilir miyiz ?" diye bir soru sorsam büyük ihtimalle şu anın teknolojisini de düşünerek "Hayır." derdiniz. Gerçekten şu anın teknolojisiyle bu, pek de mümkün değil. Eminim siz de bu fikri ilk duyduğunuzda bunu hayal etmekte zorlandınız. Peki MÖ. 800 yılı insanına "Uzaya çıkabilir miyiz ?" sorusunu biraz değiştirip sorsaydık cevabı ne olurdu? Büyük bir ihtimalle " İmkansız." cevabını verirdi. O zamanlar insanların zaten uzaydan haberleri bile yoktu. Ama şu anda biliyoruz ki uzaya çıkmak imkansız değil. O zaman "imkansız" diye bir "sınır" olmadığına göre neden hâlâ kendimizi kısıtlıyoruz? Duygu ve düşüncelerimizi özgür bırakırsak biz de bunu başarabiliriz. O zaman neden hâlâ kendimizi bu kadar kısıtlıyoruz?

İnsanlar, hayallerinin peşinden koşmaktan asla vazgeçmemelidir çünkü sınırları aşmanın başka bir yolu yok. Galileo Galilei bu büyük insanlara bir örnektir. En zor anında bile düşüncesinden, hayalinden vazgeçmez. Dünya'nın yuvarlak olduğunu ve döndüğünü iddia eder. Bundan dolayı idam edilmesine karar verilir ancak idam anında ona son bir şans verilerek Dünya'nın dönmediğini söylemesi durumunda canının bağışlanacağı söylenir. O ise biraz düşünür ve bilim adamı sorumluluğuyla "Ama Dünya dönüyor." der, düşünceleriyle sınırları, asırları aşar.

İnsanoğlu isterse her şeyi başarabilir. İmkânsız, aslında bir bahanedir, düşünceye sınırlar getirmek, duvarlar arasına hapsetmektir. Hayaller ve istekler ise bizim sınırların ötesine ulaşmamızı sağlar. Hayal kurmazsak o "en"e, sınırların ötesine hiçbir zaman ulaşamayız. Şunu unutmayalım ki imkânsız sadece bir görüştür, gerçek değil.

Ekin KAYA 8/A

Galileo Galilei

SOSYAL MEDYA KABUSU

Sosyal medya, bazen haberleri öğrendiğimiz bazen de fotoğraf ve video çekerek paylaştığımız ya da bu gibi şeyleri incelediğimiz elektronik bir ortamdır. Bu ortamın sanal olması ve içeriğinin de ilgi çekici olması nedeniyle birçok insan aktif olarak kullanır. Kime sorsanız sosyal medya insanları pasifleştiriyor der ama kullanmaktan da vazgeçmez. İşte bu nedenle de sosyal medya dediğimiz bu sanal ortam hepimizi içine çekmektedir.

Sosyal medya bazen yararlı bazen de gereksiz bilgiler verebilir. İnternette biri kar yağacak uyarısı içeren bir yazı paylaşırsa ve sizin de bilinçlenmenize yol açmak amacı taşıyorsa bu yararlı bir paylaşımdır. Biri internete masa düzenini çekip amaçsızca paylaştıysa bu boşa zaman kaybı yani gereksiz bir paylaşımdır. Maalesef ki sosyal medya ilgi çekici olmasıyla bağımlılık yapar. Örneğin biri ilgi çekici şeyler paylaşıyorsa hep ona bakmak isteriz ve telefonu elimizden bırakamayız. Trafikte bile meraktan alıkoymayız kendimizi. Bu durum birçok kazaya da yol açmaktadır. Telefona bakarken araba kullanan biri o anda karsıdan gelen yayayı görmeyebilir ve ona çarpabilir. Televizyonda gördüğümüz üzücü haberlerin bazıları da bu sebeptendir. İnsanlar artık insanlığı bırakmış ve telefonla yaşamaya başlamıştır. Bu soruna acil bir çözüm bulunmalıdır. Bu insan sağlığını da tehlikeye atmaktadır.

İşte yaşanılan tüm bu durumlar, dünya için büyük bir sorundur. Sosyal medyadaki gereksiz paylaşımlara ilgimizi yöneltmemeliyiz. Kendimizi kontrol etmeli, bağımlı hale gelmemeli, sosyal medyayı gerektiğinde kullanmalıyız.

Nazlı ŞENGÜL 5/A

ATATÜRK'ÜN HİSLERİ

Okullarda Atatürk'ün neler yaptığını, savaş sahasındaki liderliğini ve cesaretini çokça öğreniyoruz. Peki, Atatürk'ün kişiliğine yeterince yer verilip verilmediğini hiç düşündünüz mü? Atatürk'ü bir asker, lider olarak değil de insan olarak hiç düşündünüz mü? Mesela Atatürk'ün çocukken neler yaptığını ya da neler yapmak istediğini hiç hayal ettiniz mi?

Atatürk küçük yaşlarda babasını kaybetti. Bugün, bizlere göre oldukça zor şartlarda büyüdü. Bizim bugün kolayca sahip olduğumuz birçok şeye Atatürk sahip olamadı. Atatürk, okula bizim gibi rahatça gidemedi. Bir yere gitmek için at sırtında durmadan, dinlenmeden günlerce seyahat etti. Atatürk yoksulluğu da yokluğu da gördü çocukken. O, hayatın ne denli zor olduğunu ta o yıllarda keşfetti. Bu sebeple de Atatürk, çok erken denebilecek yaşlarda orduya katıldı. Sizce Atatürk babasıyla bir yerlere gitmek, onunla vakit geçirmek istemez miydi? Tabi ki isterdi. Kim babasıyla vakit geçirmek istemez ki! Fakat onun böyle bir şansı olmadı.

Atatürk, zor geçen çocukluk yıllarına rağmen, yine de azimle, ümitle çok çalıştı. Azminin ve ümidinin sonucunda çok başarılı oldu. Atatürk önce subay oldu, ardından komutan, başkomutan oldu. Derken çetin mücadelelerin en önünde bir aslan gibi savaşırken buldu kendini. Savaştan yorulmuş bir milletin ilk cumhurbaşkanı oldu. Onun, o masmavi gözlerine dikkatli bakınca aslında o maviliğin ufku gözükmeyen bir deniz olduğunu; o altın saçlarının bir güneş kadar ışıldayan cömert bir armağan olduğunu anlayabilirsiniz. Atatürk, masmavi gözlerin ardından saklı duran dehasıyla bir millete önder oldu. Atatürk'ün bakışları, bir millete cesaret verdi.

Atatürk yaşadığı onca savaşa rağmen ayakta dimdik durabildi. O, zorlukların onu tüketmesine asla izin vermedi. Peki, savaşmaktan korkmayan, asla yılmayan sadece o muydu? Hayır! Atatürk ile birlikte bütün Türk ulusu da savaşmaktan korkmadı, yaşanan sıkıntılara karşın pes etmedi. Atatürk'ün masmavi gözleri bir ulusa güç verdi. Atatürk, kendine güvenen vatan evlatlarıyla tüm düşmanları yenmeyi başardı. Düşünebiliyor musunuz? Tüm bu mücadelelere, sıkıntılara rağmen Atatürk, kendisini değil, Türk ulusunu, Türk gençliğini düşündü. O sebeple de savaşlar biter bitmez cumhuriyeti ilan etti. Cumhuriyetin bu ulusun hakkı olduğunu yürekten savundu. Atatürk, asla kendisi için bir şey istemedi. Tüm fedakârlıkları, Türk ulusunun daha mutlu, daha rahat bir memlekette yaşayabilmesi içindi. Bu sebepledir ki Türk ulusu olarak Mustafa Kemal Atatürk'e çok şey borçluyuz. Bilinen odur ki tüm borçlar elbet bir gün ödenir. Fakat sizce Türk ulusu, Türk gençliği olarak Atatürk'e olan borcumuzu ödedik mi ya da ödeyebilecek miyiz? İşte, bence bizlerin cevap vermesi gereken en önemli soru budur.

Atatürk'ü anlamak, onu görmek demek değildir, onun hislerini anlamak ve düşüncelerine saygı duymaktır. Biz de ona ve onun düşüncelerine sahip çıkıp bu uğurda yola devam etmeliyiz. Biz gençler okuyarak, araştırarak, milletimizin için çabalayarak Atatürk'e olan borcumuzu ödemeliyiz. Mustafa Kemal Atatürk "Ey yükselen yeni nesil, gelecek sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk; onu yükseltecek ve sürdürecek sizsiniz." derken bizlere borcumuzu, görevimizi bir kez daha hatırlatmıştır.

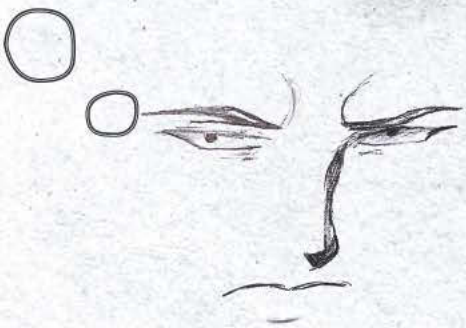
Azra AR 6/A

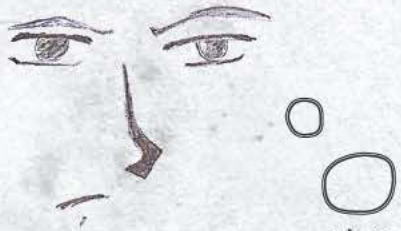

Mutluluk NEREDE Saklı?

İnsanlar hayatları boyunca yaptıkları tüm işlerde aslında tek bir hedefi hayal ederler o da mutlu olabilmek....

İnsanın mutluluğa uzanan bu yolculuğunda düştüğü en büyük hatalardan biri mutluluğu varılması gereken bir hedef gibi görmesidir. Oysaki mutlu olmayı başarabilmek varılan bir yer değil tam tersine bu yolculukta yaşanılan ve tadına varılması gereken anlardır. Yani mutlu anlar biriktirmeyi başarabilmektir. Bütün zorluklar karşısında bile olayların iyi yönlerini bulabilmektir. Kimisi için yağmurlu bir hava, kimisi için bir parça çikolata, kimisi için ise en yakın arkadaşıyla geçirdiği bir saattir. Aslında bu kadar basit ve ulaşılabilirdir mutluluk.

Mutluluğumuzu gölgeleyen en büyük etkenlerden biri de mutluluğu pahalı eşyalarda aramaktır.

Yeni çıkan bir telefon, güzel bir bilgisayar ya da pahalı kıyafetler herkesin istediği şeylerdir, herkes böyle şeylere sahip olmak ister ancak bu şeylere sahip olmak mutluluk olarak görülmemelidir. Mesela insanın severek yapabileceği bir işinin olması onun her sabah mutlu uyanmasını sağlar.

Bulaşıcıdır aslında mutluluk. Etrafındaki biri gülünce sen de gülersin sen gülünce başkası da güler ve bu döngü bütün insanlara ulaşır en sonunda.

Peki mutluluk nerede saklı? Bazıları için aileyle vakit geçirmek, bazıları için arkadaşlarıyla eğlenmek, bazıları için lunaparka gitmek, bazıları için bir parça çikolata, bir kitap, bir müzik parçası, bazıları için uyumak, sınavdan iyi not almak, bazıları için ise küçük de olsa bir işi başarmaktır mutluluk. Aslında mutluluk herkesin içinde ve küçük ayrıntılarda saklı, sen nereye gidersen onu da beraberinde götürürsün.

Naz UYAR 8/A

Çizer
Demir RESİMCİOĞLU 7/B

Kendini Acındırmak

Kendimi kaptırmamaya çalıştığım çocukça yakışıksız bir huyumuz vardır: Dertlerimizle dostlarımızı acındırmak kendimize vah vah dedirtmek. Çocukken çevremizdeki insanlar özellikle de anne ve babamız her an ve her yerde bizimle çok ilgilenirler. Yemeğimizi yerken, yürümeye başladığımızda, ilk defa bisiklete bindiğimizde, okula başladığımızda ve bunun gibi her hareketimizde davranışımızda korur ve kollarlar. Bu hissiyatlar içinde büyürken bizler, aşırı ilgi ve şefkat görürüz. Annemizin ve babamızın bu abartılı ilgisi, büyüsek bile zihnimizden kaybolmaz ve aynı ilgiyi eşimizden, dostumuzdan, çocuklarımızdan görmek isteriz. Bu ilgiyi bulamadığımızda da kızarız, öfkeleniriz ve durumumuzu abartmak isteriz.

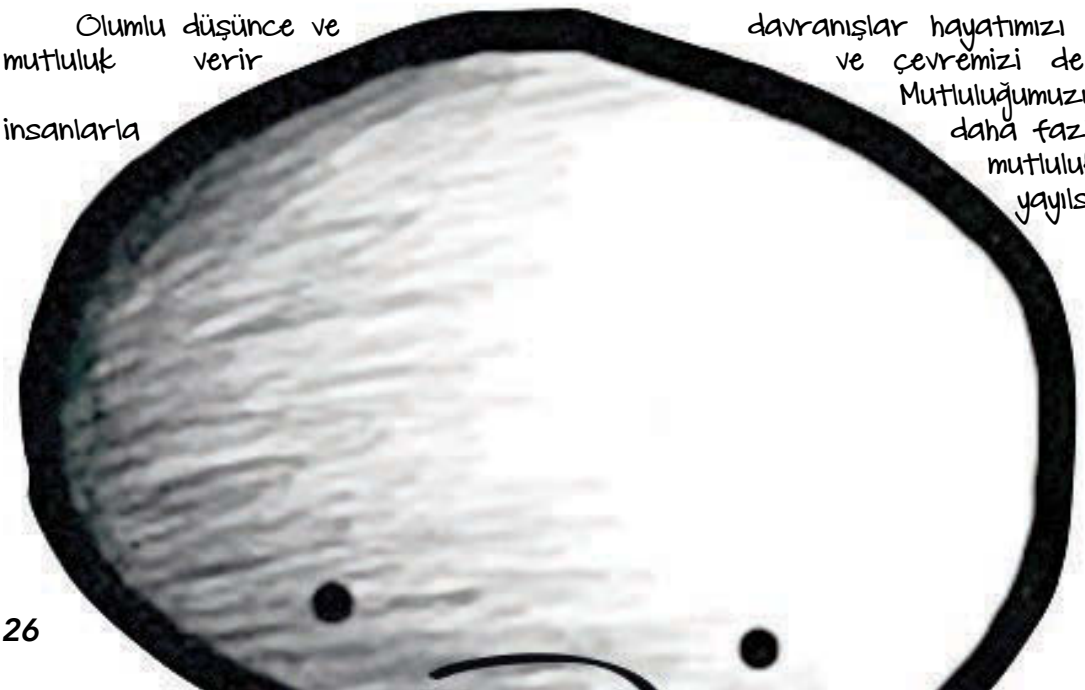
Yalancı çobanın hikâyesini bilir misiniz? Bir gün bir köyde yalancı bir çoban varmış. Her gün kurtlar saldırdı diye bağırırmış. Bütün köy koşarak yardıma gelirmiş fakat bakarlarmış ki kurt falan yok Çoban da bunlara gülermiş. Çoban bunu birkaç defa yapmış. Bir gün gerçekten kurtlar sürüye saldırmış. Çoban gene bağırmaya başlamış. "Kurtlar saldırdı, Kurtlar saldırdı !" diye. Fakat bu sefer köylüler çobana inanmamış. Kurtlar, bütün sürüyü yemiş ve çoban canını zor kurtarmış. Üzüntüyle köye dönmüş. Köylülere niye yardım etmediklerini sormuş. Köylüler de ona "Bizi defalarca kandırdın." demişler. Böylece yalancı çobanın aşırı önemsenme ihtiyacı onu yalan dolu bir oyuna sevk etmiş ve saygınlığını kaybetmiş, insanların ona olan güveni kaybolmuş ve yardıma ihtiyacı olduğunda da yardım bulamamış. Koyunlarını, sürüsünü, işini kaybetmiş kendi canını zor kurtarmış. Kendini yok yere acındıran gerçekten dertli olunca acınmamayı hak eder. Durmadan vahlanan kimse vahlanılmaz olur.

Dertlerimizle dostlarımızı acındırmak, kendimize vah vah dedirtmek, başımıza gelenleri büyütmek, şişirmek, karşımızdakini ağlatmak isteriz. Çevremizdekiler bizim dertlerimize karşı soğukkanlı yaklaştılar mı darılırız. Bizim dertlerimizle kahrolmalarını isteriz. Özellikle de hastalıkla ve hastalıklardan bahsederek insanların bize acımasını sağlarız. İnsanlar bize "Sizi iyi gördük'"dediklerinde, "İyi göründüğüme bakma bir de içimi sor" deriz . Bu durum bize, devamlı olumsuz olma duygusunun insanı ne kadar etkilediğini ve kendini acındırmak hissinin insan doğasına ne kadar hakim olduğunu göstermektedir. Oysaki insan, sevincini büyüterek anlatmalı üzüntülerini kısaltarak.

Olumlu düşünce ve davranışlar hayatımızı kolaylaştırır mutluluk verir ve çevremizi de mutlu eder.

insanlarla Mutluluğumuzu ve sevincimizi daha fazla paylaşmalıyız ki bu mutluluk bütün insanlığa yayılsın.

Yankı Uraz
TANRIVERMİŞ
8/B

Geleceğe Şimdiden Hazırlanmak

Gelecek hepimiz için hem umut verici hem de belirsizliklerle dolu heyecanlı, stresli bir yolculuktur. Bu yolculuğu şekillendirmek günümüzde yaşadıklarımızla kısmen mümkün olabilir.

Gelecek ile ilgili kurduğumuz hayaller ve kendimizi görmek istediğimiz yer, mutlaka herkesin aklından geçirdiği bir durumdur. İleride ne olmak istediğimiz; nasıl bir ev ya da araba almak istediğimiz veya teknolojinin geleceği nokta... Gelecekle ilgili tüm bu düşünceler aslında, hayatımızda verdiğimiz kararları da etkiler. Yani, geleceğimizi nasıl yaşamak istiyorsak bu günümüzü de o yönde planlarız.

Gelecek, farklı sürprizleri içerisinde taşıyan upuzun bir tren gibidir. Trenin her bir vagonunda yeni bir mücadele ve yeni bir sürpriz vardır. Gelecek treninde yer alan en büyük sürpriz belki de gelecekte yapacağımız iştir. Bu düşünce, yani gelecek treniyle birlikte bana gelecek olan meslek, beni hem heyecanlandırır hem de kendimi sorgulamamı sağlar. Örneğin, kendime sürekli olarak hangi mesleği severek yapabileceğimi, neyi tam anlamıyla başarabileceğimi soruyorum. Bence hem gerçekten iyi yapabileceğim hem de severek yapabileceğim bir işe sahip olmak, mutlu bir geleceğin en önemli anahtarıdır. Hayatımı şekillendirecek olan mesleği bu sebeplerle düşünmeden edemiyorum. Umarım gelecek trenine binerken doğru vagonu tercih edebilir kendim için en doğru mesleği seçebilirim. Şunu iyi biliyorum ki bu trene binenler kolay kolay tercihlerini değiştiremiyor. Bu sebeple gelecek treni için şimdiden çalışmaya, hazırlanmaya başladım.

Gelecek ile ilgili hayaller kurmak çok heyecan verici. Hayal kurmanın sınırları yoktur ve hayallerde her şeyi başarmak mümkündür. Bununla birlikte, gerçek hayat oldukça farklı ve acımasız. Umarım, gelecek treninde hayallerim gerçeklerle buluşabilir. Gelecek treninde mutlu olabilmek için hayallerimi hayatın gerçekleriyle inşa etmeye başladım. Umarım gelecek treni için doğru durakta bekliyorumdur.

Göksu UYAR 6/A

GELECEK TRENİ

Gelecek treni deyince insanların aklına ne gelir diye düşünüyorum. Galiba teknolojik, aşırı hızlı bir tren... İçinde yolcuları olan tüm dünyayı dolaşan bir tren... Evet, çoğu insanın aklında böyledir, değil mi? Ama... Ama benim aklımda böyle bir şey yok.

Öncelikle gelecek treninin somut olması imkânsız. Çünkü o soyuttur benim aklımda. İnsanların binemeyeceği bir trendir, sonsuzdur. Bütün insanlığın gelmişi, geçmişi ve yaşanacak olan geleceği yatar onda. O peronlardan insanların umutlarını ve fikirlerini alır, bir sonraki perona aktarır. İşte onun sayesinde gelecek var olur, zaman akar.

Bu, insanın aklında canlandıramayacağı bir tren. Canlandırsa bile belirli bir tabiri yok. Belirsizliğin ta kendisi onda yatıyor. Yine de anlamak, onu tabir etmek değildir diye düşünüyorum. Çünkü o, insanların tabirleriyle işlemez ve en son insan ölene kadar çalışmayı durdurmaz. Önemli olan onu anlamak, fikirlerimizi ona emanet etmektir.

Şimdi her zamanki gibi dirseğimi kırmızı masaya dayamış, elimle kafama destek vererek ve tam da sandalyemin ucunda oturarak düşünüyorum: Acaba bu evrende kaç peron var? Tren ne kadar dolu? Yolcuları öteki peronda bırakınca ne olacak? Ben fikirlerimi, umutlarımı ona emanet ettim; ama... Ama kaç kişi daha emanet edecek ve bu treni ve geleceği anlayacak?

Kafamda bir sürü soru var şimdilik. Ama biliyorum ki o, her şeyi belirleyecek; o, bana yol gösterecek...

Kuzey ÖZTURAÇ 7/A

KANATLARI HİÇLİKTEN KELEBEK

Sonbaharda savrulan ağacın yaprakları gibidir umudun savrulması. Yaşlanmış depremlerin etkisiyle gün geçtikçe hiçliğe karışmaya başlayan umudum, gerisinde yalnızca hayâl kırıklığı bırakıyor. Bir zamana kadar umut etmekten kaçamamış hayatın ne denli kirli ve bir harabeden farksız olduğunu umursamadan umut etmek istemiştim. Ama artık umut etmiyorum. Edemiyordum. Hep aynı döngü içerisindeyiz aslında. Hayattan bir şeyler bekler, umut ederiz. Onun bize verdiğiyse bir hiçliktir. Ve beraberinde getirdiği yığınla acı. Buna rağmen tekrar ve tekrar umut etmekten alamıyoruz kendimizi. İstemiyoruz gerçekleri görmek. Hani bir masal okursun ya her zaman iyiler kazanır hani. Daha bize okunan o masallarda başlamıştır işte o yalanlar. Mutlu son diye bir şey yoktur, asla olamaz. Külkedisi umut ettiği hiçbir şeyi elde edemedi aslında. Umudunuz hislerinizi köreltti, toz pembe bir örtü ördü gözlerinize; hepsi bu. Her hayâl kırıklığı biraz daha yırttıkça perdenizi, onu dikmek ya da yamalamak ister ancak çıkarmak istemezsiniz. Umutlarla örülü ağa takılan ruhunuz, aldığınız her bir nefeste daha çok tutunur kanadı hiçlikten kelebeğe. Her nefes verişinizde biraz daha uzaklaşır sizden. Sonunda... Kör olduğunuz o toz pembe perdenin ardında ruhunuz sizi umudunuzun ördüğü ağlarla baş başa bırakır. Hayatta olduğunuzun tek belirtisi: Göğüs kafesinizde çırpınan kanatları hiçlikten kelebektir.

HIZLI HIZLI

Buğulu camın arkasından izlediğim hayatım, yavaşça film şeridi gibi akıp gidiyor. Yağmurdan sonraki toprak kokusu çok güzel gelir ya hani insanlara peki o kokunun çıkmasını sağlayan toprak temiz midir aslında? Çamurla yıkanmış olan anıları da yıkayabilir mi yağmur damlaları? Gözyaşlarımla yıkanırsam, yüzümdeki hayâl kırıklığı yerini güzel kokulu güllere bırakır mı? Hiçbir şey bildiğimiz yok... Tavsiye vermekte iyiyiz sadece hızlı hızlı. Çamura batıp çıkarılırken ben, sizler toprak kokusuna aldanıyorsunuz. Bardağın dolu tarafını görürken siz, ben o bardaktan kimler yudumladı diye hesaplıyorum. Çamura bulanmış hayâllerimi yıkayan göz yaşlarımın kalbime doğru çizdiği yolda; geçtiği yolları kanatırken, başımı duvara vuruyorum hızlı hızlı. Temizlesin istemiyorum kalbimin örtüsünü örten kuru toprak. Altındaki umudun filizlenmesini istemiyorum. Nefes alıp veriyorum hızlı hızlı. Durdurmaya çalışıyorum gözyaşlarımı pompalayan hıçkırıklarımı. Hızlı hızlı bakınıyorum etrafıma. Kırılmak üzere olan göğüs kafesimdeki acı hafiflesin diye her şey. Ruhum sindiği köşesinden kalkıyor birden bire. Kuru topraktan zincirleri erirken göz yaşlarımla, buğulu camın parçaları batıyor derime. Verdiğim nefesler ruhumun parçalarıymış aslında. Çamur temizlenirken ruhumun son parçası da dışarı çıkıyor ve taze toprak kokusu yayılıyor etrafa. Parçalar birleşip ruhum tek parça haline geldiğinde gökkuşakları çıkıyor. Kayboluyor gri dumandan ruhum havada, hızlı hızlı...

Elif ÖZYAPICI 7/B

Sevgiyi Ailede Yaşamak

Bizim olmazsa olmazımız, yaşam merkezimiz, canımız onlar. Ailemiz... Sevmeyi, içten sevgisiyle bize öğreten annemiz; ilk adımımızı güvenle atarken elimizi bırakmayan babamız; neşeli cıvıltıları ile kardeşlerimiz; geleceğe yol gösterici hedeflerimizi belirlerken örnek aldığımız ablalarımız veya abilerimiz... Onlar olmadan gerçek birer birey olmak gerçekten zor. Onlar olmadan insanın hep bir yanı eksiktir.

Sevgiyi, bilgiyi hissederek, yaşayarak öğreniriz. Sevginin nasıl bir duygu olduğunu öncelikle ailemizden öğreniriz. İlk bilgilerimizi ailemizden öğreniriz. Kısacası, onlarsız yaşam yorucu ve oldukça eksiktir.

Aile bağlarımız karşılıksız sevgi üzerine kuruludur. Bazen istemediğimiz durumlarla karşılaşsak bile yapılanların bizim iyiliğimiz için olduğunu biliriz. Çünkü aile, kötülüklerin barınmadığı en muhteşem ve sağlam kaledir. Biz talep etmesek de bizi hayatlarının merkezinde tutup mutluluklarının kaynağı olarak gören ailemiz, bize sevgilerini koşulsuz bir kaynak olarak sunar. Onlar bizim en değerli varlığımızdır. En temel duyguları bize aşılayan ve onları bizimle dürüstçe paylaşan ailemiz, duygularımızın da kökenidir.

Ailenin önemini kavramalıyız. Ailenin bizler adına taşıdığı önemi kavrayarak ailemizdeki her bir kişiyi koşulsuzca sevmeli ve onları korumalıyız. Unutmayalım ki bizi biz yapan şey ailemizdir.

Doğa KALAYCIOĞLU 6/A

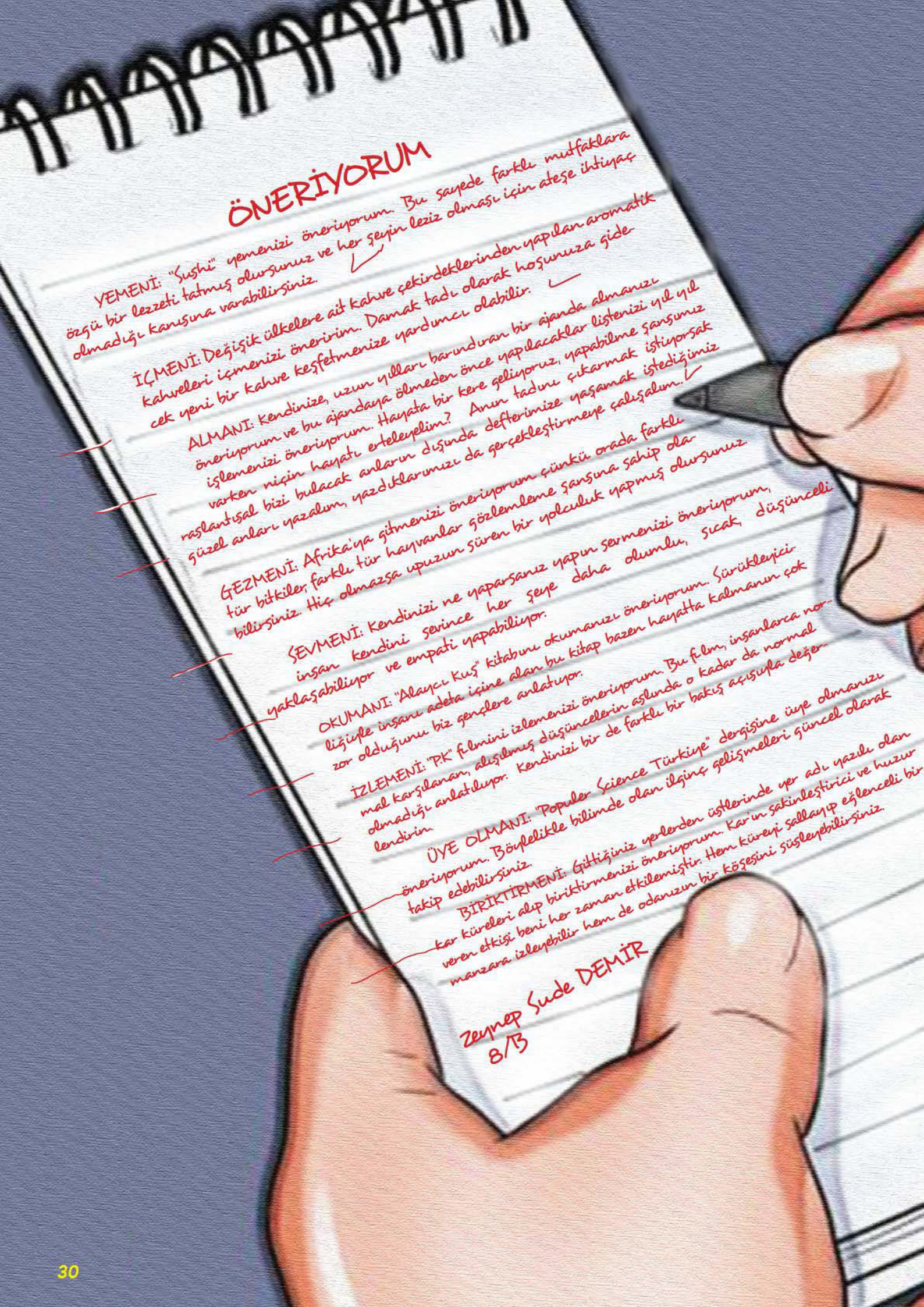
HAYALİMİZDEKİ DÜNYA

Hayal etmek ne demek ? Ben size söyleyeyim. Düşündüğümüz şeyi kendi isteklerimize ve bakış açımıza göre düzenlememiz demektir. Peki, hayal dünyası ne demek ? Bütün düşüncelerimizi şekillendirdiğimiz ve hepsini topladığımız yerdir. Hayalimizdeki dünya ise herkese göre farklı ama en renkli yerdir.

Peki sizce neden hayalimizde farklı bir dünya daha var ? Bu dünya sizin isteklerinize göre kendinizin belirlendiği bir dünya. Bunun nedeni ise dünyada her şeyin istediğimiz gibi olmamasıdır. Mesela yazarlar hikâye kitaplarında bir dünya oluştururken kendi şekillendirdiği dünyayı anlatabilir veya bu dünyanın tam zıttını anlatabilir. Hayal dünyamız ve bizim şekillendirdiğimiz dünya ruh halimize veya yasadığımız olaylara göre farklılık gösterebilir. Çevrenin kötü halde olduğunu gören bir kişi çevrenin böyle gözükmesini istemiyorsa hayal dünyasında bol yeşilli ve yerlere çöp atılmamış bir yer hayal edebilir. Bazen de hayal dünyamızdaki bir düşünceye gerçek dünyada rastlarsak çok mutlu oluruz çünkü bir hayalin gerçek olması imkansız gibidir fakat hiçbir şey imkansız değildir.

Kısaca anlatmak gerekirse dünyayı güzelleştirmek veya düzeltmek için bir hayalimiz varsa onu hayata sunmalıyız. Hayal dünyasını hiç boş bırakmamalıyız. Çünkü hayal dünyamız en büyük gücümüz.

Nazlı ŞENGÜL 5/A

ÖNERİYORUM
YEMENİ: "Sushi" yemenizi öneriyorum. Bu sayede farklı mutfaklara özgü bir lezzeti tatmış olursunuz ve her şeyin leziz olması için ateşe ihtiyaç olmadığı kanısına varabilirsiniz.
İÇMENİ: Değişik ülkelere ait kahve çekirdeklerinden yapılan aromatik kahveleri içmenizi öneririm. Damak tadı olarak hoşunuza gide cek yeni bir kahve keşfetmenize yardımcı olabilir.
ALMANI: Kendinize, uzun yılları barındıran bir ajanda almanızı öneriyorum ve bu ajandaya ölmeden önce yapılacaklar listenizi yıl yıl işlemenizi öneriyorum. Hayata bir kere geliyoruz, yapabilme şansınız varken niçin hayatı ertelepelim? Anın tadını çıkarmak istiyorsak rastlantısal bizi bulacak anların dışında defterimize yaşamak istediğimiz güzel anları yazalım, yazdıklarımızı da gerçekleştirmeye çalışalım.
GEZMENİ: Afrika'ya gitmenizi öneriyorum çünkü orada farklı tür bitkiler, farklı tür hayvanlar gözlemleme şansına sahip ola bilirsiniz. Hiç olmazsa upuzun süren bir yolculuk yapmış olursunuz
SEVMENİ: Kendinizi ne yaparsanız yapın sevmenizi öneriyorum, insan kendini sevince her şeye daha olumlu, sıcak, düşünceli yaklaşabiliyor ve empati yapabiliyor.
OKUMANI: "Alaycı Kuş" kitabını okumanızı öneriyorum. Sürükleyici lığıyle insanı adeta içine alan bu kitap bazen hayatta kalmanın çok zor olduğunu biz gençlere anlatıyor.
İZLEMENİ: "P.K" filmini izlemenizi öneriyorum. Bu film, insanlarca nor mal karşılanan, alışılmış düşüncelerin aslında o kadar da normal olmadığı anlatılıyor. Kendinizi bir de farklı bir bakış açısıyla değer lendirin.
ÜYE OLMANI: "Popüler Science Türkiye" dergisine üye olmanızı öneriyorum. Böylelikle bilimde olan ilginç gelişmeleri güncel olarak takip edebilirsiniz.
BİRİKTİRMENİ: Gittiğiniz yerlerden üstlerinde yer adı yazılı olan kar küreleri alıp biriktirmenizi öneriyorum. Kar'ın sakinleştirici ve huzur veren etkisi beni her zaman etkilemiştir. Hem küreyi sallayıp eğlenceli bir manzara izleyebilir hem de odanızın bir köşesini süsleyebilirsiniz.
Zeynep Sude DEMİR
8/B

ÇOCUKLARI ANLAMAK

Empati, her şeyin başı "empati". Hiç düşündünüz mü bu kadar önemli olan "empati" tam olarak nedir diye ? O zaman ben size söyleyeyim. Empati, kendini karşısındakinin yerine koyarak düşünme, karşısındakinin ne düşündüğünü, duygularını sezebilme, anlayabilme yetisidir. Şimdi bu okuyacağınız yazı da bizim yani çocukların ne düşündüğünü anlamanızı kolaylaştırmak için yazıldı. Biz çocukları daha yakından tanımak istiyorsanız. Lütfen dikkatli okuyun.

Çocukların kendilerini tam olarak anlatamadığı pek çok durum vardır. Anlattığımız ama anlaşılamadığımız durumlar da olabilir. Bu konuyla ilgili söylemek istediklerim çok fazla aslında ama özellikle değinmek istediğim birkaç konu var. Birinci konu, büyüklerimizin bize biraz fazla karışması. Bu konuyu açarsak, büyükler bazen kendi beğendikleri şeyleri bizim de beğenmemizi beklerler ve onların zevkine ayak uydurmamızı isterler fakat herkesin zevk duyduğu şeyler birbirinden farklı olabilir. Bunu çoğunlukla unuturlar. Neyi, ne zaman yapmamız gerektiğini hep büyükler bilirler. Örnek olarak biz kitabımızdan bir sayfa daha okuduktan sonra odamızı toplayacağız ve de bunu onlar biliyor fakat içlerinden yine de söylemek geliyor ancak "Hadi artık, odanı topla! " deyiveriyorlar bir anda. Bu tavır onlar için bir alışkanlık olmuş gibidir. Bizim sorumluluk alamayacağımızı ya da aldığımız sorumluluklarımızı yerine getiremeyeceğimizi düşünürler. Hep hatırlatmak ya da uyarmak gelir içlerinden. Yanlış yapmamızdan korkarlar, bizi de korkuturlar. Sonra da "Yanlış yapa yapa öğreneceksiniz, sizlere güveniyoruz." derler. Büyükler böyle söyler ve bu şekilde davranırsa bizim kafamız karışmaz mı? Belki de büyüklerin kafası karışık ve bu bizi etkiliyor.

Büyüklerin bizim anlamayacağımızı düşündükleri konular olabilir. Biz de her şeyi doğru düşünemeyebiliriz. Ancak bizi yakından ilgilendiren konularda bizim yerimize karar vermeleri bizi olumsuz etkileyebilir. Bizim de düşüncelerimizi alıp kararı beraber değerlendirerek vermemiz en doğru yoldur.

Değerlendirmek istediğim ikinci konu diğerinden biraz farklı "çocuklara yapılan haksızlıklar" konusu. Örneğin evimize bir misafir geldiğinde hep o misafir çocuklarının istekleri önemli oluyor. Orada bize yani ev sahiplerinin çocuklarının isteklerine hiç saygı duyulmuyor. Çok samimi olduğumun farkındayım belki biraz alakasız da gelmiş olabilir size ama yaşadığım bir sıkıntıdan dolayı bunu da söylemek istedim. Özgürlüğünün kısıtladığı yerde herkes mutsuz olur. Bence yapılması gereken herkesin özgürlük alanına saygı duymak ve bu sınırları geçmemektir.

Üçüncü olarak anlatmak istediğim konu ise büyüklerin bizlerin her bir sorununa önemsiz gözüyle yaklaşması. Bazı büyükler, biz sorunlarımızı anlattığımızda "Küçük şeyler bunlar, gelip geçer." diyebilir fakat empati kurması gerekir ve o sorunu kendi yaşasa ne yapardı, bu sorun beni ne kadar etkilerdi diye düşünmelidir. Ancak o zaman bizi gerçekten anlar ve kendi düşüncelerini söyleyebilirler. Bu da çocuklarla büyüklerin daha rahat anlaşmasına imkan tanır.

Büyükler pek düşünmez ama aslında çocukların büyüklerden beklentisi o kadar da abartılacak boyutta değildir. Çok basit ve normal karşılanması gereken istekler bunlar. Çünkü çocuk da olsa herkes bir bireydir ve her birey, kişisel haklarına saygı duyulmasını ister. Çocukların yani bizlerin bu ufak beklentilerini ve hatırlatmak istediğim haklarını daha iyi anlamanız için altta maddeler halinde sıralayarak sizlerle paylaşmak istiyorum:

1-Çocuklar bir bireydir ve herkesin de bunu böyle kabul etmesi gerekir.
2- Size çocuksu gelse de çocukların kendilerine ait düşünceleri vardır ve saygı duyulması gerekir.
3- Çocukların kendilerini mutlu hissetmeleri için savaşların olmadığı, sevgi dolu bir ortamda, barış içinde yaşamaları gerekir.
4- Özellikle çocukları ilgilendiren durumlarda anne baba olarak karar verirken çocukların da mutlaka fikrini alın. En azından aldığınız kararların nedenlerini paylaşın.
5- Sürekli öğüt vermeyin. Onu yapmazsa karşılaşacağı sıkıntılardan bahsedin.
6- Çocukların eğitim hakkını, asla elinden almayın. Okuyup kendilerini geliştirmek her çocuğun hakkıdır çünkü.
7- Çocukları küçük yaşta çalışması için zorlamayın. Çocukluğunu yaşayamadan nasıl büyüyebilir ki?
8- Çocukları anlamak için empati yapmaya özen gösterin. Bu birçok anlaşmazlığı ortadan kaldıracaktır.
9- Çocukların sokaklarda özgürce oynamasına izin verin. Duvarlar arasında sıkışıp kalmak o istemediğiniz teknoloji bağımlılığına neden oluyor bilginiz olsun.
10- Çocuklara istemediği bir şeyi zorla yaptırmaya çalışmayın. İstemediği bir yemeği zorla yedirmek, istemediği bir kıyafeti zorla aldırmak, gitmek istemediği bir yere zorla götürmek gibi. Bırakın kendi istediğinde yesin ya da giysin ve gelsin. Kendi isteyerek bir şeyi yaptığında her şey daha keyifli olacaktır.

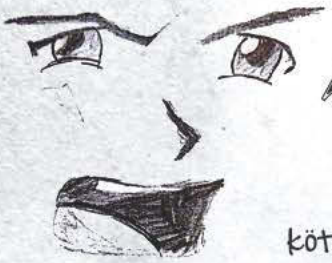
Yukarıda sıraladığım maddelerle size bazı konularda fikir vermek istedim. Umarım amacıma ulaşmışımdır. Unutmayın çocuklar da kendini bir birey olarak hissederse kendi kararlarını kendi verebilir hâle gelir ve yapacaklarının sonucunu bildiği için ona göre hareket eder. Bu özellikleri gelişen bir çocuk da doğru bir yetişkin olma yolunda ilk adımlarını atmaya başlamıştır demektir.

Değerli büyüklerim, yazımı okuduysanız sizden bunları çok dikkatlice düşünmenizi istiyorum ve bunları kendi hayatınızda yapıp yapmadığınızı dürüstçe kendinize sormanızı rica ediyorum. Bu yazı bir çocuğun dilinden tüm samimiyetiyle yazıldı. Şimdi empati kurun ve kendinizi bizim yerimize koyun. Bir de bizim gözümüzden dünyaya bakarak bizi bu şekilde anlamaya çalışın. Unutmadıysanız siz de çocuktunuz bir zamanlar. Yukarıda yazdığım kuralları lütfen unutmayın ve yazıda bırakmayın, hayatınızda da uygulayın. Şimdiden bütün çocuklar adına hepinize çok teşekkür ederim. Empatinin, saygının, sevginin hayatlarımızdan eksik olmadığı barış dolu yarınlar diliyorum.

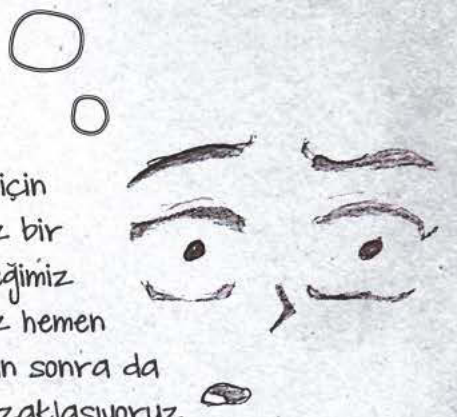
Sevgilerimle...

Nazlı ŞENGÜL 5/A

BİLİNÇSİZ TEKNOLOJİ

Teknoloji, hayatımızı oldukça kolaylaştıran bir etmendir. Bazı kötü yanları olsa da hayatımızda büyük bir rol oynar. Fakat biz insanlar teknolojiyi amacından farklı olarak kullanıyoruz yani teknolojiyi hayatımızı kolaylaştırmak için kullanılmaz hâle getirdik de denebilir.

Bizler teknolojinin hayatımıza çok fazla kolaylık sağladığını biliyoruz fakat bilinçsiz oluğumuz için teknolojiyi bu amacından farklı olarak kullanıyoruz. Örneğin; biz bir konsere gittik ve bu belki de hayatımızda bir daha gidemeyeceğimiz bir konser. O konser alanına ayak basar basmaz ilk yaptığımız hemen fotoğraf çekmek ve sosyal medyaya yüklemek. Konser başladıktan sonra da durum değişmiyor. Konser alanına gitme amacımızdan çoktan uzaklaşıyoruz. O güzel ortamı değerlendirmek yerine sosyal medya ile ilgileniyoruz. Konser alanının hemen hemen her yerinde videolar, snaplar havada uçuşmaya başlıyor, herkes durmadan bir şeylerle uğraşıyor yani kimse konserin tadını tam anlamıyla çıkaramıyor. Oysa bizim orada yapmamız gereken müziklerin tadını doya doya çıkarmaktır. Geçen gün gördüğüm bir karikatürde bahsettiğim şeyleri gerçekten çok iyi özetlemiş. Çünkü; suda boğulan adam canını kurtarmaya çalışırken yanında, hemen dibinde olan insanlar ona yardım etmek yerine o anı herkesle paylaşmaya çalışıyor. Bu bilinçsiz davranıştan dolayı adam yara alabilir hatta ölebilirdi de. Düşünsenize, siz farklı gördüğünüz bir durumu bir anı olarak paylaşacağım diye suda boğulan bir adamı ölüme terk ediyorsunuz. Ve belki de başka bir gün adamın başına gelen şey sizin başınıza geliyor. Elbette karikatür durumu biraz abartarak düşündürmek istemiş. Bence hiç hoş bir durum değil. Hatta özellikle hepimizin dikkat etmesi gereken bir sorun. İşte bu karikatürdeki durum da "Kasap et derdinde, koyun can derdinde." misali olmuş. Kimsenin duygusunu paylaşmadığı sadece anını paylaştığı anlamsız bir dünya...

Kısaca anlatmaya çalıştığım şey aslında teknolojiyi bilinçli kullanmamız gerektiği. Böyle acınası durumlara düşmemek için teknolojiye bağımlı olmayıp anımızın kıymetini bilmeliyiz. Her olaya karşı duyarlı olmalı ve insanlığımızı asla unutmamalıyız.

Ayşe Ceren YILDIZ 5/A

Çizen
Demir Resimcioğlu 7/B

HAYVAN SEVGİSİ

Sevgi, her canlının ihtiyacı olan, çok önemli bir duygudur. Küçük ya da büyük, her canlının sevgiye ihtiyacı vardır. Sevgiyle olumlu duygularımız artar.

Hayvan sevgisi de insanın yüreğine dokunan, insanı insan yapan duygulardan biridir. Onlar, bizim küçük dostlarımızdır. Bizi, karşılık beklemeden severler. Örneğin, Japon köpek Hachiko'nun hikâyesi, bize bunu ispatlar. Hachiko, sahibi öldüğü hâlde, her gün tren istasyonuna gidip sahibini beklemiştir. Yıllar sonra da sahibini beklerken ölmüştür. Japonya'da vefanın simgesi hâline gelen Hachiko, onun adına yapılan bir heykelle ölümsüzleştirilmiştir.

Hachiko

Hachiko'nun sevgisi insanları o denli etkilemiştir ki Hachiko ile ilgili bir film dâhi çekilmiştir. 2009 yılında seyirciyle buluşan "Bir Köpeğin Hikâyesi: Hachi" filminde ünlü oyuncu Richard Gere başrolde oynamıştır. Dilerseniz bu filmin tanıtım videosunu "Youtube" üzerinden izleyebilirsiniz.

Küçük dostlarımızın da bizim gibi yaşama hakkı vardır. Üstelik onlar, korunmaya muhtaçtır. Soğuk günlerde barınma, yeme, içme konusunda onlara destek olunmalıdır. Küçük dostlarımızın bizi dev gibi gördüğünü düşünerek onlara şefkatle yaklaşılmalıdır. Kısacası, hayvan dostlarımız da sevilmelidir. Unutmayın ki sevgi arttıkça dünya daha güzel bir yer haline gelecektir.

Kaan GÜLER 6/A

ADALET AĞACI

Adalet tanrıçasının sol elinde bir terazi, sağ elinde ise bir kılıç vardır; gözleri de bağlanmıştır. Terazi olayların karşıt kefelerini gösterir, kılıç ise adaletin gücünü ve kararın keskinliğini anlatır. Gözleri kapalıdır çünkü terazisinin kefesini görmeden tutmalıdır. İşte böyle anlatılıyor adaletin simgesi olan tanrıça sembolü.

Bana en anlamlı gelen ise gözlerinin kapalı olmasıydı. Adalet dediğin, kimsenin ırkına, inancına, sahip olduklarına, düşüncesine ya da cinsiyetine bakmadan sağlandığında adalet olur. Doğru olan da tarafsız olmaktır. Gözlerini kapatmak demek duygularını işe karıştırmadan adaleti hak edene vermek demektir. Diyelim ki iki arkadaş tartıştığında ya da bir konuda anlaşmazlığa düştüğünde, terazi benim elimdeyse doğru olan sevdiğim arkadaşımı değil, haklı olanı seçmek ve ona hakkını vermektir.

İyi olmakla adaletli olmak arasında çok fark vardır. "İyi olmak kolaydır. Zor olan adil olmaktır. En mükemmel adalet ise, vicdandır." demiş Sefiller romanının yazarı Victor Hugo. Ben de bu fikre katılıyorum. Biliyorsunuz ki Suriye'de yaşanan savaşlardan dolayı Suriye vatandaşlarına ülkemizin kapılarını açtık. Aslında yaptığımız çok iyi bir şey. Ama onlara vatandaşlık vermek bence adaletsizliktir. Evet, ülkemizin kapılarını açmakla onlara büyük bir iyilik gösterdik.

Ama kendi ülkemizde işsiz birçok insan varken bence Suriyelilere vatandaşlık hakkı vermek bu anlamda bir adaletsizliktir.

Adaletin tanımı tek, uygulaması tek olmalı. Adalet haklı ile haksızın ayrılmasını sağlamalı ve bunu yaparken tarafsız olmalıdır. Bu yüzden adalet sadece hukuk kurallarıyla değil aynı zamanda ahlak kurallarıyla da beraber çalışır. 'Gerçek' romanının Fransız yazarı Emil Zola "Adalet ancak hakikatten, saadet ancak adaletten doğabilir." sözüyle ve ünlü matematikçi Pascal ise "Adaletin kuvvetli, kuvvetlilerin adil olması gerekir." cümlesiyle adaletin önemini vurgulamıştır.

Ne de olsa her yerde adalet ve adaletsizlik vardır. Doğru olanı seçmek bizim görevimizdir. Hz Mevlana der ki: "Adalet nedir? Ağaçları sulamak... Zulüm nedir? Dikenlere su vermek..." Eğer adaletli bir insan olursak ağacı, iyiliği ve gerçeği sulamış oluruz; adalet ağacı büyür bizden sonraki insanlara kalır. Fakat, zevkimize göre ve adaletsizce davranırsak dikenleri sulamış oluruz, bizden sonraki insanlara dikenli bir dünya kalır. Bizden sonraki insanlara adaletli bir dünya bırakalım.

Berr Alya LOÇLAR 5/C

KÜÇÜKLERİN DÜNYASI

Çocuklar, büyüklerin en değerli varlıkları. Onlar geleceğin ışığıdır. Bu ışığın sönmemesi için büyükler ellerinden geleni yapıyor ama bunu yaparken gözden kaçırdıkları bir şey var: bizi anlamak...

Büyükler, çoğunlukla çocukları anladıklarını zannediyor. Çocuklar için birçok şey o kadar önemli ki. Hem de hiç akıllara gelmeyen basit gibi görünen şeyler. Bence her konuda çocukların da düşünceleri alınmalı. O zaman kendimizi önemli ve değerli hissedip öz güvenimiz artmaz mı? Üstelik öz güveni artan çocuk kendini iyi ifade edip yaşamda başarılı olmaz mı?

Önemli olan tamam deyip geçmek değildir. Onların gözlerinin içine bakarak başka şeylerle uğraşmadan iletişimin en önemli kuralıyla dinlemektir aslında.

Yasaklar insanları yola getirir mi hiç? Yasaklarla büyüyen bir çocuk sizce gelecekte nasıl olur, hedeflerine, düşlerine nasıl kavuşur? Çevremizde örneklerini gördüğümüz için ben hemen söyleyeyim. Yasaklarla iş yaptıran, özgürlüklere ve insan haklarına saygı göstermeyen, dediğim dedikçi başka bir bireyi oluşturur. Bu nedenle yapılması ya da yapılmaması gereken şeylerin mantığı biz çocuklara dürüstçe hep açıklanmalı.

Büyüklerin koşul cümleleriyle aktardığı bir isteği yerine getirmezsem çok sevdiğim veya çok istediğim bir işi yapamayacağım sonucu çıkıyor önüme. Bu da beni mutsuzluğa ve başarısızlığa sürüklüyor. Onlar iyilik yaptıklarını düşünüyorlar ama bu yaptıklarının bizim üzerimizdeki olumsuz etkisine bakmıyorlar hiç!

Bize verdiğimiz sözleri tutmayı öğütlerken kendileri verdikleri sözleri unutabiliyorlar ama bu sözleri yerine getirmiş gibi ısrar ediyorlar. İnatçılığı da biz kimden öğreniyoruz acaba?

Büyüklerimizin biz çocukları anlamasını ve bizim neler hissettiğimizi düşünmelerini isterim. Çünkü büyük olmayı onlardan öğreniyoruz. Yaşamayı onlardan öğreniyoruz.

Onlar bizim yol gösterenimiz, sevgimiz, güvenimiz…

Melisa AYYILDIZ 6/ C

DOĞRU İLETİŞİM

Anne ve babalarımız bize en yakın aile üyelerimizdir. Onlara karşı olan sevgimiz, saygımız, güvenimiz ve inancımız hiç tartışma götürmez. Ancak bazen anlaşamadığımız durumlar da ortaya çıkabiliyor. Canımız sıkılsa da mutsuz olsak da iletişimimizi kopartmadan sorunlarımızı sevgiyle çözmemiz gerektiğini de biliyoruz.

Çocuklar, anne ve babaları için hayatın merkezidir. Doğdukları andan itibaren anne ve babaları çocuklarının mükemmel bir hayat sürmeleri için çabalayıp onlara güzel bir gelecek hazırlamak için ellerinden geleni yaparlar. Ama bazı anne ve babalar bunu nasıl gerçekleştireceklerini bilemiyorlar. Bazen çocuklarına yanlış davranıyorlar ki bu bizlerin yaşamının kötüye gitmesine, kendimizi mutsuz hissetmemize, öfkelenmemize tepki göstermemize neden oluyor. Birbiriyle iletişim kuramayan, anlayışsız ve sevgisiz insanlar da böyle ailelerde yetişiyor. Sağlıklı bir iletişim için ne yapmak gerekiyor? En başta anne ve babaların çocuklarına doğru bir eğitim vermeleri, bilemiyorlarsa da uzmanlardan yardım almaları gerekiyor.

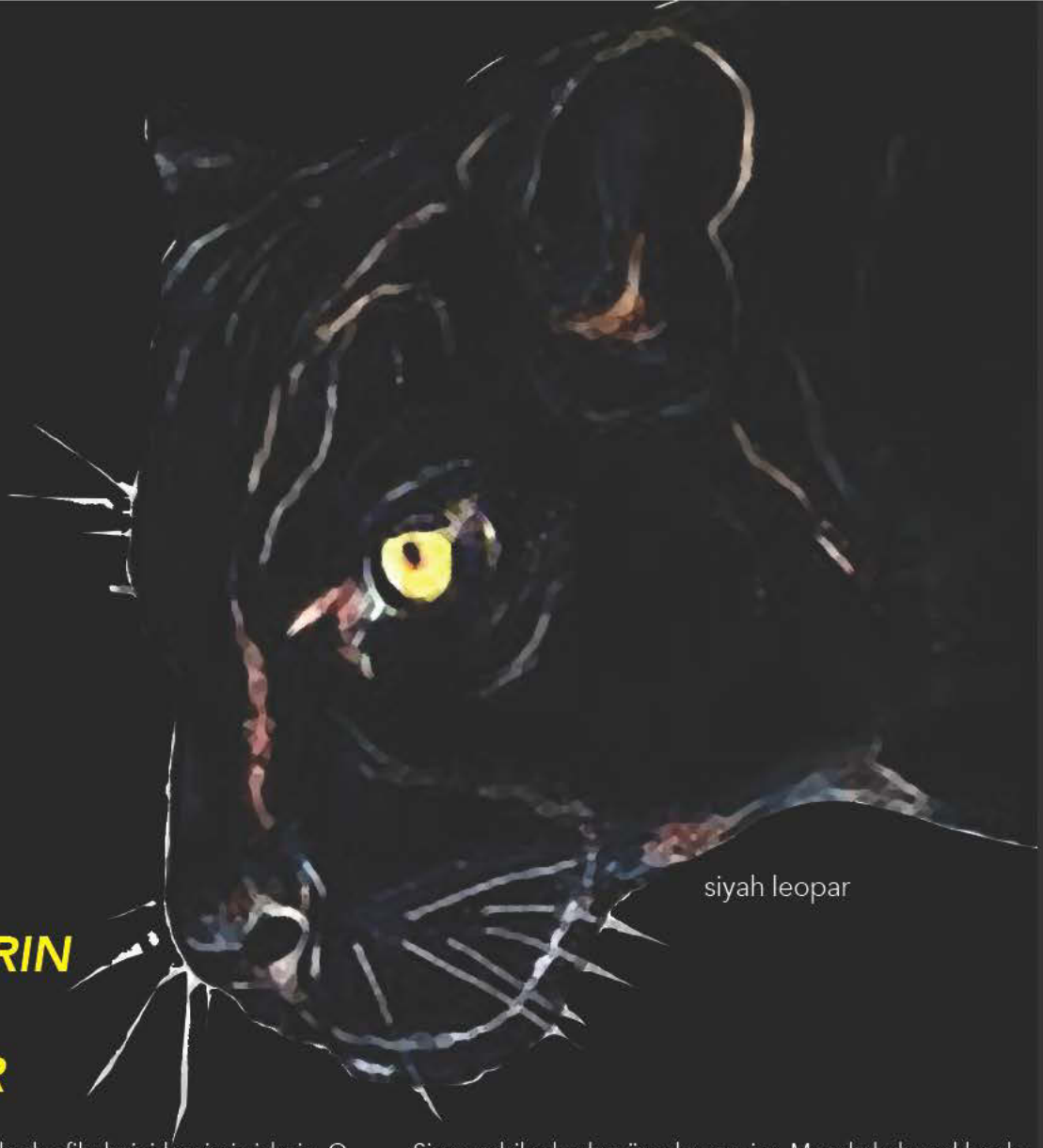
Herkesi çok üzen bir anne ve baba davranışından da bahsetmek istiyorum: Çocuklarına şiddet uygulamak. Çocuklarına şiddet uygulayan anne ve babalar genellikle çok sinirli, işinde mutsuz ve sorunlarla uğraşan, güvensiz, birbirleriyle hem de çocuklarının yanında kavga eden anne ve babalardır. Bu durum çocuklarda psikolojik rahatsızlığa ve dağınıklığa yol açar. Böyle çocuklar çok yaramaz olur ve arkadaşlarıyla hiç anlaşamazlar. Evlerindeki iletişim biçimi kavga ve şiddet olduğu için arkadaşlarına da öyle davranırlar. Bulundukları ortamda rahatsızlık yaratırlar.

Biz çocuklar hayata gözümüzü açtığımız andan itibaren iletişim içinde olduğumuz anne ve babalarımızın davranışlarını örnek alırız. Onlardan aldığımız eğitimle hayatımıza yön veririz.

Geleceğimiz sevgiye ve umuda bağlı.

Haydi el ele doğru iletişime…

Sinan ÜLKEN 6/B

siyah leopar

HAYVANLARIN NESİLLERİ TÜKENİYOR

Az da olsa aksiyon veya korku filmlerini hepimiz izleriz. O filmlerde canavarlar, yaratıklar veya kötü adamlar vardır. Şimdi birlikte bir korku filmi hayal edelim. Ama bu sefer filmlerdeki canavarlardan kaçan insanlar olmasın. Nesli tükenen hayvanlar veya korkunç canavarların biz insanlardan kaçtığını hayal edelim. Nasıl olurdu? Bence çok kötü olurdu. Kim bilir belki de nesli tükenen hayvanlar böyle düşünüyordur. Bizim korku ya da aksiyon filmi izlerken aldığımız keyfi almadıkları kesin ama.

Birçok hayvanın nesli tükendi. Yine birçok hayvanın da nesli tükenmek üzere. Bizim belgesel ve korku filmlerinde gördüğümüz o hayvanlar birer birer tükeniyor. Biz insanlar, onların da bizim gibi birer canlı olduğunu ve en az bizim kadar yaşamaya hakkı olduğunu unutuyoruz. Tabi ki hayvanların neslinin tükenmesi tamamen bizim suçumuz değil. Hayvanların nesillerin tükenmesinin birçok nedeni var. Ama bu nedenler yine insanlara dayanıyor. Bu çok üzücü bir durum. Şimdi belki de neden bu kadar tepkilisin diyeceksiniz. Hemen cevap vereyim. Çünkü ben hayvanları çok seviyorum ve nesillerinin tükenmesini istemiyorum. Bu konuda sizin de bilgilenmeniz için belki de ismini bile hiç duymadığınız hayvanları ve yaşadıkları sıkıntıları sizinle paylaşmak istiyorum. Size nesli tükenen hayvanları kategorilere ayırarak anlatmaya çalışacağım.

Size karada yaşayanlardan örnek vermek istiyorum. Mesela ağaç kangurularının nesli tükenmekte. Bu hayvanların 1 metre kadar kuyrukları ve kısa arka bacakları var. Başka örnek vermem gerekirse ince loris var. Bu hayvanın pörtlek gözleri var ama garip bir şekilde kuyruğu yok.

Size uçabilenlerden örnek vereyim. Mesela kelaynaklar da Türkiye'de yaşayıp nesli tükenmekte olan hayvanlar arasında. Bu hayvanların uzun gagaları ve bir çirkin görünümü var. Nesli tükenmekte olan hayvanlar arasında şahine benzeyen bir hayvan da var: ulu doğan. Bu hayvanın dik duruşu, desenli tüyleri ve kıvrık bir gagası var.

Son olarak suda yaşayanlardan örnek vereceğim. Mesela aksolotlar. Bu hayvanları ilk öğrendiğimde çok şaşırdım çünkü bu hayvana 'Meksikalı yürüyen balık' da deniliyormuş. Bu hayvanın 4 bacağı, pembe vücudu ve gülümsüyormuş gibi görünen bir yüzü var. Yani hiç de balığa benzer bir hali yok.

İsmini burada sayamadığım daha birçok hayvanın ölme nedeni sadece bir iki tane değil. Birçok nedeni var ama ben bazı nedenlerini söyleyeceğim. Mesela hayvanlar batıl inançlar yüzünden ölüyor. Bu duruma baykuşun tarla farelerini yediği için öldürülmesine örnek verebilirim. Oyun ve eğlence için öldürülen hayvanlar da var. Buna en iyi örnek olarak boğaları verebiliriz. Bazen hayvanlar kendi adlarında düzenlenen savaşlarda da ölüyor. Son olarak da savaşları örnek vermek istiyorum. Yaşanılan savaşlarda insanlar kadar hayvanlar da ölüyor. Savaşlarda atılan kimyasal bombalar ve zehirler tüm canlılar gibi hayvanlara da zarar veriyor.

Arkadaşlar, dünya değişiyor. Dünya eskisi kadar güzel değil ve böyle devam ederse gelecekte de böyle olamayacak. Bu yüzden koruyun bu güzel hayvanları. Hayvanlar olmasa bilin ki dünyadaki en güzel görüntüleri göremeyeceğiz. Hayvanlar olmazsa dünyanın gidişatı bozulacak. Bu yüzden bu hayvanlar için insanları bilinçlendirelim ve bütün dünyayı bu konuyla ilgili ayaklandıralım.

Pelin YAVUZ 5/A

Gezi Yazıları

BİR JAPONYA GEZİSİDEN AKILDA KALANLAR

Miyajima, Japonya'nın Kyoto kentinden vapurla kısa bir mesafe yol aldıktan sonra ulaşılabilen küçük bir ada. Bu adanın en büyük özelliği ise denizin ortasında kare biçimli bir kapıyı andıran ''Itsukuşima Tapınağı''. Adeta dinî bir üssü andıran bu yer kanji şeklinde kapıların da birçoğuna sahiplik ediyor. Bu tür kapılar her yerde var ancak Miyajima' daki yaklaşık 15 metre uzunluğunda ve turuncu renkliydi. Zaten Japonya'da görülen bu tür kapıların çoğu ya turuncu ya da kırmızıya yakın bir renkte.

Yılın belli dönemlerinde denizin çekilmesiyle insanlar kapıların yanlarına inip daha yakından inceleme fırsatı yakalayabiliyorlar. Bizim gezimizde denizin derinliği oldukça fazlaydı ve ne yazık ki mabedi o kadar yakından görme fırsatını elde edemedik.

Gezimizin sürdüğü adada en sevdiğim diğer şeylerden biri de adanın meşhur geyikleri oldu. İstanbul sokaklarının sağda solda gezinen meşhur kedileri gibi burada da geyikler başı boş bir şekilde gezinebiliyordu.

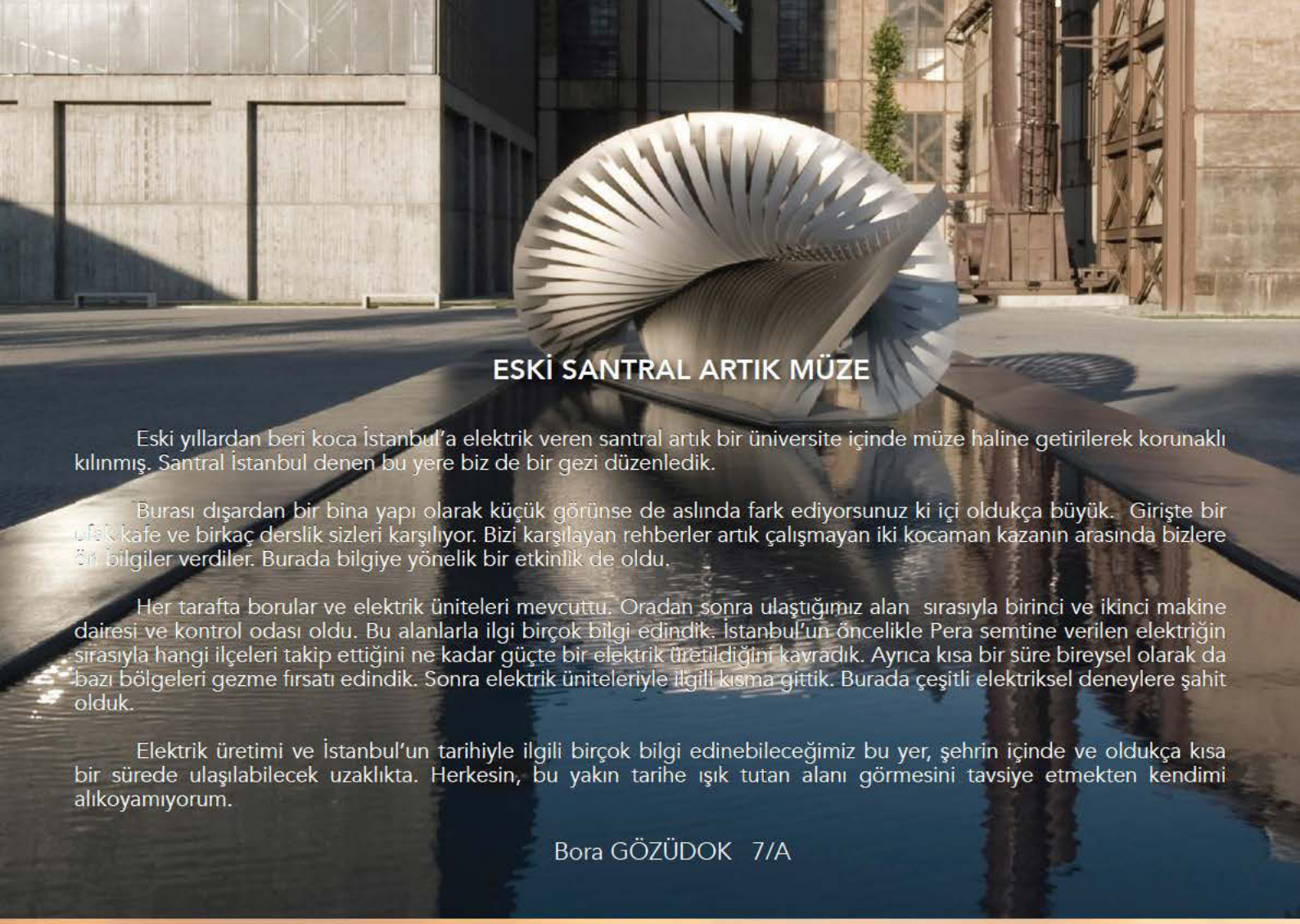
Adada turistlerin keyfini kaçıran tek şey ise etrafta hiç çöp kutusunun bulunmamasıydı. Sonradan anladığımıza göre, geyiklerin çöp kutularını karıştırıp yememeleri gereken şeyi yemeleri ihtimali üzerine böyle bir yol tercih edilmiş ve tüm çöp tenekeleri kaldırılmış.

Adada okyanusun dalgaları ile minik sahiller yan yanaydı. Ancak denize girilmiyor. Çünkü ada ile sahil arasında birkaç basamaklı bir engel mevcuttu. Kumsal da korunaklı alanlardan biriydi.

Adanın biraz da yemeklerinden bahsederek yazımıza son verebiliriz. Tüm Japonlar gibi ada halkı da yeşil çayı çok seviyor. Yapabildikleri tüm yiyecekleri neredeyse yeşil çayla yapıyorlar. Ama tadı kesinlikle farklı oluyor.

Bu uzak diyarı ve güzelliklerini tüm gezginlere tavsiye ediyorum.

Aybala ESMER 7/B

ESKİ SANTRAL ARTIK MÜZE

Eski yıllardan beri koca İstanbul'a elektrik veren santral artık bir üniversite içinde müze haline getirilerek korunaklı kılınmış. Santral İstanbul denen bu yere biz de bir gezi düzenledik.

Burası dışardan bir bina yapı olarak küçük görünse de aslında fark ediyorsunuz ki içi oldukça büyük. Girişte bir ufak kafe ve birkaç derslik sizleri karşılıyor. Bizi karşılayan rehberler artık çalışmayan iki kocaman kazanın arasında bizlere bir bilgiler verdiler. Burada bilgiye yönelik bir etkinlik de oldu.

Her tarafta borular ve elektrik üniteleri mevcuttu. Oradan sonra ulaştığımız alan sırasıyla birinci ve ikinci makine dairesi ve kontrol odası oldu. Bu alanlarla ilgi birçok bilgi edindik. İstanbul'un öncelikle Pera semtine verilen elektriğin sırasıyla hangi ilçeleri takip ettiğini ne kadar güçte bir elektrik üretildiğini kavradık. Ayrıca kısa bir süre bireysel olarak da bazı bölgeleri gezme fırsatı edindik. Sonra elektrik üniteleriyle ilgili kısma gittik. Burada çeşitli elektriksel deneylere şahit olduk.

Elektrik üretimi ve İstanbul'un tarihiyle ilgili birçok bilgi edinebileceğimiz bu yer, şehrin içinde ve oldukça kısa bir sürede ulaşılabilecek uzaklıkta. Herkesin, bu yakın tarihe ışık tutan alanı görmesini tavsiye etmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Bora GÖZÜDOK 7/A

Kraliçe Elizabeth Sarayı'nın Büyüsü

Ailemle birlikte Avusturya'da gitmiş olduğum saray, Kraliçe Elizabeth ve kocasına ait bir mekân. Burası onların yaşadıkları saray değilmiş aslında. Av için yazın geldikleri bir yazlıkmış. Eğer burası yazlıksa ve küçük bir yerleşama alanı olarak sayılıyorsa normalde yaşadıkları yeri tahmin etmek güç değil.

Saraya girmeden önce bir köprü üzerinden geçiyoruz. Sonra köprünün sonunda saraya girmek için biletlerin satıldığı bir gişe sizi karşılıyor. Oradansa ağaçların gölgelediği geniş taş kaplı bir yoldan yürüyüp sanki bir orman yoluna doğru giriyorsunuz. Oldukça fazla ve geniş, bakımlı bir yığın ağaç size "Merhaba!" diyor. Bir süre daha ilerledikten sonra birden ağaçlar bitiyor. Solumda kocaman bir saray, önümde kocaman, işlemeli bir çeşme ve sağımda ise sonu görünmeyen yemyeşil bir bahçe duruyor. Orman yoluna baktığımda sınırları belirleyen sıradağlar gözlere çarpıyor.

Sarayın içine girdiğimizde ise bir yığın insanın oturmuş, turun başlamasını beklediğini fark ettim. Girişteki küçük oda hayvan boynuzlarıyla doluydu. Turun başlamasıyla merdivenlerin başında sıra olduk. Sırasıyla kral ve kraliçenin oturdukları tahtı, saat altı sularında uyanıp kahvaltı yaptıkları salonu, masa düzenlerini ve ihtişamını, yapımı beş yıl süren ve otuz ağaç kullanılan meşhur masayı gördük.

Kraliçenin spor yaparken kendini izlediği sayısız aynayı, Türk sultanlarının kraliçeye hediye etmiş oldukları eşya ve mücevherleri, üç saate giyinebildiği taşlı elbisesini ilgiyle izledik. Bazı odalara ise giremedik. Çünkü günümüzün sayılı zenginlerinden biri sanırım o odaları satın almış.

Gidilesi ve görülesi bir yer olan bu saray, yalnızca kral ve kraliçenin nasıl yaşadıklarını göstermekle kalmıyor geçmişten günümüze kıyaslamalar yapmamıza da olanak sağlıyor…

Bensu AKAN 7/B

Mozart'ın Şehri Salzburg'u Geziyorum

Salzburg, Avusturya'nın orta-kuzey kesiminde bulunuyor. Salzburg, nüfus yoğunluğu bakımından Avusturya'nın 4. büyük şehridir. Biz, kaldığımız yer olan Kramsach'tan Salzburg'a kiraladığımız araba ile 1,5 saatte gittik. Salzburg eski ve yeni şehir olmak üzere iki kısımdan oluşmuş. Gezilecek yerlerin büyük bir kısmı yani turistik olan yerler eski şehirde bulunuyor. Arabayı eski şehirde bir otoparka bıraktık ve yürüyerek gezmeye başladık. Bu arada otoparka tüm gün için 20 Euro verdik.

Festungsberg Tepesi'nde şehrin her yerinde görülebilen Hohensalzburg Kale'si var. Oraya yürüyerek çıkmanızı ve o dik yokuşları tırmanırken dinlenmek için verdiğiniz kısa molalarda Salzburg'un muhteşem manzarasını izlemenizi öneririm. Kaleyi gezmek için 25 Euro'ya aile bileti alabilirsiniz. Kalede; kaledeki askerlerin silahları ve kıyafetleri, orada yaşayanların kullandığı mutfak eşyaları ve yaşamları sergilenmektedir. Bu tarih dolu olan kaleyi gördükten sonra kalenin balkonuna çıkıp bütün Salzburg'u doyasıya izlemenizi tavsiye ederim. Aldığınız kaleye giriş biletini kullanarak füniküler ile tepeden aşağıya hiçbir ücret ödemeden inebilirsiniz.

1844 yılında yapılmış Mozart heykelinin bulunduğu Mozartplatz'da gezebilir, oradaki kafelerden kruvasan, breadzel sandviç yiyebilir, kahve içebilir ve meydanda fotoğraf çekebilirsiniz.

Mozart çikolatasını ifade eden altın rengi kocaman bir küre üzerinde ayakta duran bir adam heykelinin bulunduğu Kapitelplatz, Salzburg Katedrali'nin olduğu Dom Meydanı ve tarihi bir çeşmenin olduğu Residenzplatz meydanlarını mutlaka gezmelisiniz.

Tüm tabelaların ferforjeden yapıldığı mağazaların ve pasajların yer aldığı Getreidegasse Caddesi'nde uzun uzun gezebilir, öğle yemeği yiyebilirsiniz, size 18 Euro ödeyerek alabileceğiniz şinitzel sandviç önerebilirim.

Getreidegasse Caddesi üzerinde dikkatinizi çekmesi gereken yerlerden biri Mozart'ın doğduğu evdir. İçeriye giriş 10 Euro. Önce Mozart ailesinin yaşadığı, Wolfgang'ın doğduğu daireyi gezebilir. Daha sonra da binanın diğer katlarında Mozart ile ilgili şeylerin sergilendiği müzeyi gezebilirsiniz.

Wolfgang Amedeus Mozart'ın babası Leopold da yetenekli bir müzisyenmiş. Oğlundaki cevheri çok küçük yaşta fark etmiş, Wolfgang tam bir süper çocukmuş, 5 yaşında iken piyano ve viyolonsel çalıyormuş.

Mozart'ın doğduğu şehir olan Salzburg'un her yerinde satılan Mozart çikolatalarından tadarak, sevdiklerinize hediye olarak alabilirsiniz.

Daha sonra Salzach Nehri kıyısında gezip kilitli köprüden nehrin diğer tarafına geçebilir, doğa ile iç içe geçmiş olan bu şehirde bol bol fotoğraf çekebilirsiniz.

Kısacası Avusturya, gidip görülmesi gereken ülkelerden biri. Biz ailemle gezerken çok keyif aldık. Sizlerin de gezerken çok keyif alacağınıza eminim. Henüz gitmeyenler varsa görülecek yerler listesine bu güzel ülkeyi almayı unutmasın.

Demir AKYOL 5/C

Frankfurt Günlüğüm

24.01.2017

Sabah saat 06.30 sularında kalkıp Frankfurt uçağımıza yetişmek için hazırlanmaya başladık. Havaalanında bir süre bekledikten sonra yaklaşık iki buçuk saat süren bir yolculuk yaşadık. Frankfurt Havaalanı'na indiğimizde yolculuğun stresli kısmını atlatmış olduk. Bavullarımızı otele bırakıp etrafı keşfetmek amacıyla hemen kendimizi dışarı attık. İlk durağımız Goethe'nin evi idi. Bu ev 4 katlıydı ve odaları yalnızca kitap dolu raflardan ibaretti. Ne tuhaf ! Eskiden bir hayata konuk olmuş bu ev boylu boyunca kitaplara ev sahipliği yapıyordu artık. Eskiden yaşanılan yerlerin müze hâline dönüştürülmesi bence insanı en çok bu yönüyle etkilemekte. Akşamında ise otele bu düşüncelerle döndüm.

25.01.2017

Bugün Eiserner Steg Köprüsü'ne gittik. Bu köprü Frankfurt' ta muhakkak gidilmesi gereken yerlerdendi. Ardından görülmesi gerekenler listemizde yer alan Römer Meydanı'nı dolaştık. Burayı dolaşırken sanki birdenbire çok eski çağlarda yaşadığınızı hissetmeye başlıyorsunuz. Şehrin büyük mimari yapılarının arasında küçük ve huzurlu bir meydan karşınıza tüm sevimliliğiyle çıkıveriyor adeta.

26.01.2017

Tatilimizin yeni bir günü... Frankfurt'a 1 saat uzaklıktaki Würzburg'a geçiyoruz. Burası da oldukça sakin, şirin bir kasabaydı. Şehrin meşhur yapılarından Alte Mainbrücke'de fotoğraf çekilip civardaki restoranlardan birinde nefis bir çorba içiyoruz. Bunu da anılarımıza ekleyip ertesi günün planlarını gözden geçiriyorum.

27.01.2017

Bugün, daha İstanbul'dayken hayalini kurduğum Heidelberg'i görmeye gittik. Daha şehrin girişinde karşımıza çıkan ve şehri ayaklarımızın altında hissedebildiğimiz Heidelberg Schloss'da nefis manzaraya karşı hayretlerimizi gizleyemedik. Kalesiyle ve tarihi üniversitesiyle Heidelberg de bizi yeterince büyüledi.

28.01. 2017

Tatilimizin bitmesini istemesek de eve dönüş vakti çoktan gelip çatmıştı. Hayalimizde bıraktığı güzel tatlar için Frankfurt şehrine hayranlığım bir kat daha artmıştı. Bu gezinin sonunda hüzün ile mutluluk birbirine karıştı. Uçak, iniş yaparken İstanbul'un eşsiz güzelliği de yüzlerde mutlu bir gülümseme bırakıyordu.

Ece USTA 7/A

GİTMEK LAZIM, GÖRMEK LAZIM

Hayatımız, hedeflerimiz ve hayallerimiz için yaşayarak geçmez mi aslında? Yeni şeyler görmek, öğrenmek kimimize sıkıcı gelirken kimimizeyse mutluluk verir. Ben de küçüklüğümden beri mutluluğu yeni yerler gezerken buluyorum.

Mutluluğumu bulduğum yerlerden biri de Zürih. İsviçre'nin bu şehrine gitmek için saat 7.30'da olan uçağa 3.30'da kalkarak yetişmeyi planlıyoruz. Oraya gittiğimizde saat oranın saatiyle daha yeni 7.00 oluyor. Havalimanından otele giderken ortalığa az da olsa göz atıyorum. Şehir aslında iki ayrı kıta gibi. Kara parçalarının arasından tertemiz bir nehir akıyor. Köprüleriyse mimarların çizdiği güzel işlemelerle dolu. Yol kenarındaki tellereyse yüzlerce hatta binlerce asma kilitler asılı. İnsanların çoğu bisikletli, yaya veya tramvaya biniyor. Bizim ülkemizdeki trafiğin "t" si onların lügatlarına hiç işlenmemiş sanki.

Şehrin merkezindeki otele yerleştikten sonra hemen dışarı çıkıyoruz. Şehirdeki düzeni görmezlikten gelmek mümkün değil. Her sokakta farklı ve rengârenk dükkânlar var. Hamur işleri, tavuk şinitzelleri ve haliyle çikolataları muhteşem!

Şehri gezip köprüleri geçerken karşımıza bir tren garı çıkıyor. İçerisinde ne arasan var: turist bilgilendirme, süper market, bretzel (bir tür tuzlu çörek) dükkânları kostüm giymiş maskotlar... Turist bilgilendirmeye girmek için şansımızı deniyoruz ama nafile! İçerisi fazlasıyla kalabalık. Biz de kendimize bretzel alarak gardan çıkıyoruz. Bir caddede boylu boyunca yürürken Öykü ve ben çikolata canavarları olarak buranın meşhur çikolatacısını gözden kaçırmıyoruz. Bonibonlu, karamelli, krokanlı, ebru desenleri olan, likörlü... Hepsi çok güzel! Biraz (!) aldıktan sonra gezmeye devam ediyoruz. Güneş batmaya başlarken derenin kenarındaki saat kulelerini ve yeni yeni dolmaya başlayan restoranları görüyoruz. Bunların hemen yanındaysa dev baloncuklar yapan bir abi var. Ben de Öykü'yle birlikte küçülerek balonları patlatmaya başlıyorum. Annem fotoğraflarımızı çekerken babam da gülerek bize bakıyor. Her tarafımız köpük olduktan sonra şehrin en geniş meydanına gidiyoruz. Bu meydanın üç tarafı binalarla çevrili. Bir tarafı opera binası, bir tarafı marketler ve şirketler, diğer tarafıysa tramvay yolu ve cadde. Meydanın en güzel yanı: herkes özgür burada. İsteyen kaykay kayıyor, isteyen yere oturup arkadaşlarıyla sohbet ediyor, isteyen de ellerinde yiyeceklerle -bizimkiler dondurma- merdivenlere oturup güneşin batışını izliyor. Biz de biraz oturduktan sonra otelimizin önündeki restorana gidip yemeklerimizi yiyoruz. Otele gitmeden önce orada, neredeyse her sokakta olan marketten oraya özgü çikolata, meyve ne varsa alıyoruz ve otele gidiyoruz.

Herkes deliksiz bir uyku çekiyor ve oradaki son sabahımızda hayatımda ilk defa yaptığım bir şeyi yapıyorum ve babamla birlikte bu şehri koşarak keşfediyorum. Köprüler, alt geçitler, grafitili duvarlar... Bütün güzellikler burada. Bazıları sabah suların serinliğiyle denize girerken, bazıları bizim gibi koşuyor, bazıları da bisiklet sürüyor. Derken şehrin sonlarına doğru bir baraj görüyoruz. Suları berrak, şırıl şırıl akıyor. Bu manzarayı da gördükten sonra başlasın geriye dönüş! Yavaşça gücüm tükenirken altından geçtiğimiz köprüler, tüneller enerjimi yerine getiriyor özellikle de çikolata mağazaları :)

Otele döndüğümüzde enerjisi yerinde olan bir adet ben, bavulumu topluyor ve hazırlanıp ailemle kahvaltımı yapıyorum. Tabii ki de yolculuğumuz burada bitmiyor ama gideceğimiz yere arabayla gideceğimizden, otelden ayrılıp arabamızı almaya gidiyoruz. Ben de bu sırada caddeler, köprülere, fotoğraf çeken insanlara kısacası Zürih'e veda ediyorum ve yaşayacağım yeni mutlulukları bulmaya ve yeni yerler keşfetmeye gidiyorum.

Yağmur Elif ERSOY 8/B

Mektup

Sevgili Afrikalı Çocuklar,

Ben ALKEV Özel Ortaokulunda 5. sınıf öğrencisiyim. Türkiye'de İstanbul'da yaşıyorum.

Sizinle ilgili haberleri gazete ve televizyondan öğreniyorum ve sizin için çok üzülüyorum. Yaşadığınız ve eğitim gördüğünüz şartları iyileştirmek için katkıda bulunmak istiyorum. Durumunuzdan tüm dünya haberdar. Sizin için birçok yardım ve destek çalışmaları yapılıyor ama maalesef ki yeterli olmuyor. Bu duruma nasıl bir çözüm getirebilirim kendi adıma diye düşündükçe aklıma şöyle bir fikir geldi: Size yapılan yardımı arttırabilmek için daha fazla yardım kampanyası başlatılmalı ve insanlarda farkındalık oluşturabilmek amacıyla konferanslar vermeliyiz.

Sizin yaşadığınız sıkıntıların benzerlerini yaşayan farklı ülkelerde çocuklar da var... Onlar için de çok üzülüyorum ve ortak bir çözüm bulmaya çalışıyorum.

Size biraz da bizim ülkemizdeki çocuklardan ve haklarından bahsetmek istiyorum. Bizim ülkemizde çocuklara özel bir bayram var. Bizim de ülkemizde savaşın olduğu dönemlerde bir önder ortaya çıkmış ve bizi yaşadığımız zorluklardan kurtarmış. Çocukların da geleceği şekillendirecek güce sahip olduklarını da bildiği için bize yani çocuklara özel bir bayram olan 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı ilan etmiş. Kim bilir belki dünyada da çocukların yaşadığı bu sıkıntıya karşı farkındalık oluşturmak amacıyla özel bir gün verilebilir. Herkes nasıl Sevgililer Gününü tüm dünyada kutluyorsa çocukların yaşadığı bu sıkıntıya dikkat çekmek için oluşturulmuş bu günde de tüm dünya yardım için seferber olur. Daha çok çocuk yardım almış olur ve geleceğe daha umutla bakar. Hiç zor değil aslında. Hepimiz bu dünyada yaşıyoruz ve birbirimize her zaman yardımcı olmalıyız.

Yazımın başında da söylediğim gibi bu mektubu yazma nedenim, insanların size karşı farkındalıklarının yeterli olmaması. Ne kadar anlamlı bilmiyorum ama kendinizi asla yalnız hissetmeyin. Bizler yaşadığınız acının farkındayız, sizin için işe yarar çözümler bulmaya ve hayata geçirmeye çalışıyoruz. Size Türkiye'den gönderdiğim bu mektubum umarım bir ele ulaşır ve ben sizler için düşündüğüm her şeyi yapabilirim.

Sevgi ve Saygılarımla
Emir ÇELET 5/B

Röportaj

BİR ŞAMPİYONUN GÖZÜNDEN KAYAK

Merhaba öncelikle seni tanıyabilir miyiz?

Ben Roy Kalo Taş. ALKEV Özel Ortaokulu 8.sınıf öğrencisiyim.

Spor Kulübünde ciddi başarılarının olduğunu biliyoruz bize spora ne zaman başladığından bahseder misin?

3 yaşımdan beri kayak sporuyla ilgileniyorum ve bu alanda ciddi başarılar elde ettim. Yıllardır kayak yapıyorum.

Bize kayak hakkında biraz bilgi verebilir misin?

Kayak üçe ayrılır : Alp Disiplini, Kayakla Atlama ve Serbest Stil. Öncelikle size kendi alanım olan Alp Disiplini hakkında bilgi vereceğim. Alp Disiplininde amaç slalom şeklinde hazırlanmış olan pisti en kısa sürede tamamlayabilmektir. Bu pisti yapmak için kapı denilen alt kısmı yaylı üst kısmı sert olan iki metre uzunluğunda olan plastik çubuklar belirli aralıklarla ve şekillerle dizilir. Bu kayak pisti için en az 30-40 kapı gerekir. Slalomda pist çok seri ve hızlı hareket gerektirir. Kayakla Atlama dik bir rampadan aşağı kaymayı, havalanmayı, mümkün olduğunca yükseğe atlamayı ve ardından düşmeden yumuşak bir biçimde en uzak noktaya inmeyi içeren gösterişli bir spordur. Serbest Stil ise kayağın akrobatik bir şekilde yapılan şeklidir. Bu stilde tepeden aşağı doğru kayarken yüksek rampalardan atlanır ve ''spin'' dediğimiz havada dönüşler gerçekleştirilir.

Yarışmalara başvurular nasıl yapılıyor?

Öncelikle bir kulübe kayıt oldum, bu zorunlu değil. Daha sonra kulüp sizin için lisans alıyor. Sonra sizi Türkiye Şampiyonası'na hazırlıyorlar. İlk defa Türkiye Şampiyonası'na katılıyorsanız 3. Ligten başlıyorsunuz. Oradaki seçmelerde iyi sonuç alınırsa 2. Lige geçme şansı elde ediyorsunuz. Ben 1. Lige yükselme ve milli takıma girebilme şansını elde edebilmiş bir sporcuyum.

Milli takıma kabulün nasıl gerçekleşti?

1.Ligde 13-14 yaş grubunda birincilik ve ikincilik kazanan sporcular milli takıma girmeye hak kazanıyor. Milli takıma girmek isteyen sporcular federasyonun düzenlemiş olduğu bütün kamp ve yarışlara girmek zorundadır. Sadece bir kez raporla kampa veya yarışmalara katılmama hakkınız oluyor. Ben de yarışmada birincilik aldığım için milli takıma seçilme şansına eriştim.

Birinci olduğun dönemde yarışlara nasıl hazırlandın?

Zor ve yoğundu. 100 gün kayak kaymış, haftanın altı günü bir buçuk saat antrenman yapmış bir yarışmacıyım.

Spor ve öğrencilik bir arada nasıl ilerliyor?

Aslında çok güzel. Öncelikle zaman yönetimini öğreniyorsunuz çünkü her şeye yetişmek zorundasınız. Dakikalarınız değer kazanıyor yani. Antrenman dönemi yoğun geçiyor. Sporcu bir öğrenci olduğunuz için yoğunluğunuz diğer sporculara göre ister istemez daha fazla oluyor. Çalışmalarımı okul ile eş zamanlı ilerlettim. Düzenli bir program yaptıktan sonra sizin için imkansız bir şey kalmıyor.

Yarış gününe hazırlıkları biraz anlatabilir misin?

Yarış gününden bir gün önce herkese numaraları verilir. Yarışmacılar numaralarını aldıktan sonra kayaklarının bakımını yapmaya başlarlar. Kayakların maksimum hıza ulaşabilmesi için wax adı verilen losyon sürülür. Wax, kayağın altını kayganlaştırır ve kayağın donmamasını sağlar. Sürülen wax sabaha kadar bekletilir ve sabah kayaktan temizlenir. Kayaklar birbirine değmeyecek şekilde dizilir ve yarış sırası beklenilmeye başlanır. Bu hazırlıklar yapıldıktan sonra yanında götürdüğünüz yedek kayağınızla piste çıkar ve taktik geliştirirsiniz ve pisti deneme şansınız olur.

Başlangıç çizgisinde neler hissediyorsun?

Adrenalin, heyecan, stres, merak… Büyük bir duygu karmaşası yani. Gözlerim bitiş çizgisinde… En hızlı şekilde bitiş çizgisine ulaşmalıyım, yarışa başladığım an hayat benim için 50 saniye duruyor. Kalbimin vuruşlarını tüm vücudumda hissediyorum, rüzgâr yüzümde…Yarış bitiyor ve hemen ekranın önüne koşuyorum sonucumu görmek için.

Bu zamana kadar aldığın ödüller neler?

Bugüne kadar 5 altın madalya, 1.lik kupası kazandım ve milli takıma girmeye hak kazandım. Bunlar emeğimin karşılığı olduğu için benim için büyük zenginliktir.

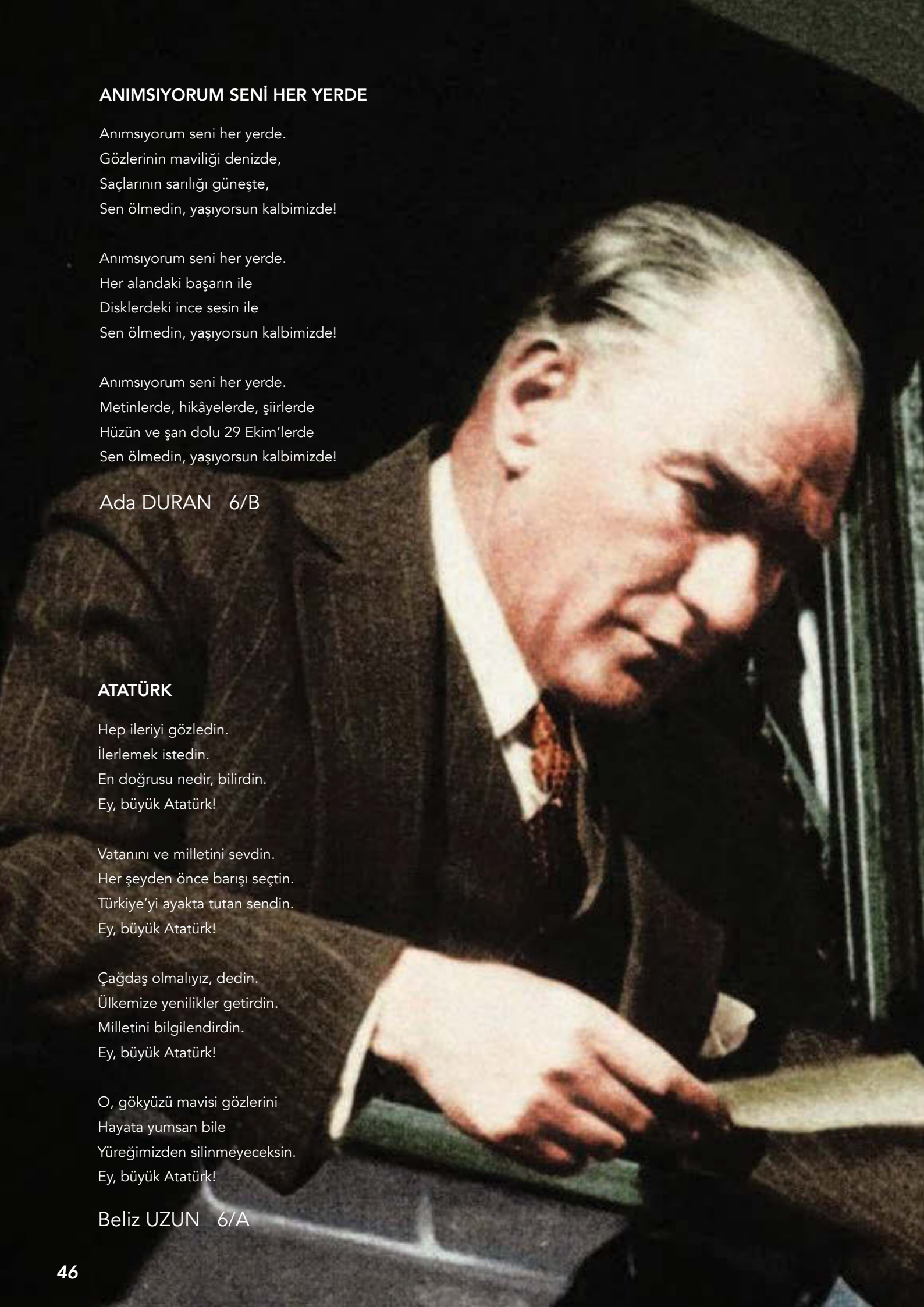
Roy, bu güzel röportaj için sana çok teşekkür ederiz.

Ben çok teşekkür ederim. Umarım röportajımı keyifle okursunuz.

Röportaj: Tsidem MOUSTAFA

Ray Kalo TAŞ 8/A

Şürler

ANIMSIYORUM SENİ HER YERDE

Anımsıyorum seni her yerde.
Gözlerinin maviliği denizde,
Saçlarının sarılığı güneşte,
Sen ölmedin, yaşıyorsun kalbimizde!

Anımsıyorum seni her yerde.
Her alandaki başarın ile
Disklerdeki ince sesin ile
Sen ölmedin, yaşıyorsun kalbimizde!

Anımsıyorum seni her yerde.
Metinlerde, hikâyelerde, şiirlerde
Hüzün ve şan dolu 29 Ekim'lerde
Sen ölmedin, yaşıyorsun kalbimizde!

Ada DURAN 6/B

ATATÜRK

Hep ileriyi gözledin.
İlerlemek istedin.
En doğrusu nedir, bilirdin.
Ey, büyük Atatürk!

Vatanını ve milletini sevdin.
Her şeyden önce barışı seçtin.
Türkiye'yi ayakta tutan sendin.
Ey, büyük Atatürk!

Çağdaş olmalıyız, dedin.
Ülkemize yenilikler getirdin.
Milletini bilgilendirdin.
Ey, büyük Atatürk!

O, gökyüzü mavisi gözlerini
Hayata yumsan bile
Yüreğimizden silinmeyeceksin.
Ey, büyük Atatürk!

Beliz UZUN 6/A

ATATÜRK'ÜM

Resimlerden görsek de seni,
Anlıyoruz düşüncelerini.
Asla doldurulamaz yeri,
Kalbimizde derin izleri.

Veda etse de bize
10 Kasım sabahında,
Yaşatırız biz yine
Fikirlerini yüreklerde.

Merak etme, unutmadık.
Düşüncelerinle hep aklımızdasın.
Doğrularından hiçbir zaman şaşmadık.
Sen ölsen de ilkelerin yaşasın!

Yağmur DANIŞOĞLU 6/C

YAŞAYAN ATATÜRK

Yatsa da bedeni o toprağın altında,
Ruhu her daim yanımızda.
Bastıkça vatanın her karış toprağına,
İstikbali aydınlatan o sözleri gelir aklımıza.

Yatsa da bedeni o toprağın altında,
Gülümseyen yüzü her daim yanımızda.
Baktıkça vatanın masmavi gökyüzüne,
Işık saçan o kararlı gözleri gelir belleğimize.

Yatsa da bedeni o toprağın altında,
İlkeleri her daim aklımızda.
Kutsal emaneti bizlerle
Her daim yüreğimizde.

Yatsa da bedeni o toprağın altında,
Atam ölmedi, yüreklerde yaşıyor
Vatanın her karış toprağı
Atam diyerek haykırıyor.

Göksu Ceren KAYACAN 6/B

ATATÜRK' E SESLENİŞ

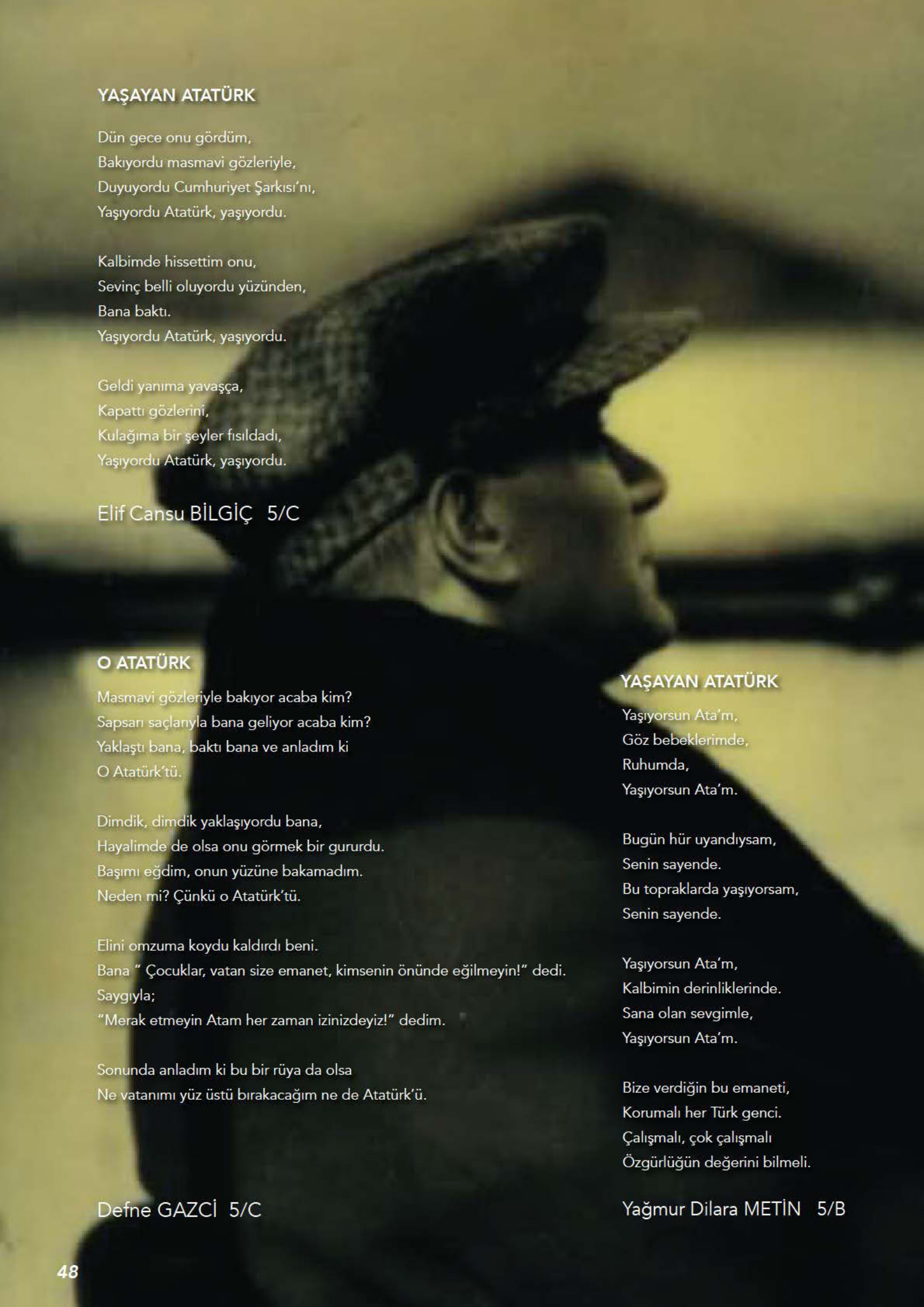
Kaplamıştı tüm vatanı çaresizlik ve keder,
Karanlık, devâsa bulutlar sarmıştı tüm ülkeyi,
Umutsuzluk ve acı tüm yüreklerde yer etmişti,
Ama sen, ışığın ta kendisiydin.

Güneş gibi doğdun bu vatanın üzerine,
Kara bulutlar dağıldı birdenbire.
Mutluluk, güç ve umut yeşerdi tüm yüreklerde
Ve sen, umudun ta kendisiydin.

Senin devrimlerin yönlendirdi bu ülkeyi
Medeniyete döndü yüzünü Türk milleti.
Daha uygar ve hürüz şimdi
Ve sen, çağdaşlığın ta kendisiydin.

Taşıyacağız, düşüncelerini gelecek nesillere,
Sahip çıkacağız ilkelerine ve devrimlerine,
Emanetlerin bizimle güvende
Ve sen, hâlâ yolumuzu aydınlatan tek öndersin!

Kuzey ÖZTURAÇ 7/A

YAŞAYAN ATATÜRK

Dün gece onu gördüm,
Bakıyordu masmavi gözleriyle,
Duyuyordu Cumhuriyet Şarkısı'nı,
Yaşıyordu Atatürk, yaşıyordu.

Kalbimde hissettim onu,
Sevinç belli oluyordu yüzünden,
Bana baktı.
Yaşıyordu Atatürk, yaşıyordu.

Geldi yanıma yavaşça,
Kapattı gözlerini,
Kulağıma bir şeyler fısıldadı,
Yaşıyordu Atatürk, yaşıyordu.

Elif Cansu BİLGİÇ 5/C

O ATATÜRK

Masmavi gözleriyle bakıyor acaba kim?
Sapsarı saçlarıyla bana geliyor acaba kim?
Yaklaştı bana, baktı bana ve anladım ki
O Atatürk'tü.

Dimdik, dimdik yaklaşıyordu bana,
Hayalimde de olsa onu görmek bir gururdu.
Başımı eğdim, onun yüzüne bakamadım.
Neden mi? Çünkü o Atatürk'tü.

Elini omzuma koydu kaldırdı beni.
Bana " Çocuklar, vatan size emanet, kimsenin önünde eğilmeyin!" dedi.
Saygıyla;
"Merak etmeyin Atam her zaman izinizdeyiz!" dedim.

Sonunda anladım ki bu bir rüya da olsa
Ne vatanımı yüz üstü bırakacağım ne de Atatürk'ü.

Defne GAZCİ 5/C

YAŞAYAN ATATÜRK

Yaşıyorsun Ata'm,
Göz bebeklerimde,
Ruhumda,
Yaşıyorsun Ata'm.

Bugün hür uyandıysam,
Senin sayende.
Bu topraklarda yaşıyorsam,
Senin sayende.

Yaşıyorsun Ata'm,
Kalbimin derinliklerinde.
Sana olan sevgimle,
Yaşıyorsun Ata'm.

Bize verdiğin bu emaneti,
Korumalı her Türk genci.
Çalışmalı, çok çalışmalı
Özgürlüğün değerini bilmeli.

Yağmur Dilara METİN 5/B

ATATÜRK'E ÖZLEM

Toprak dolu bedenin,
Ama hâlâ kalbimdesin.
Elbet biliyordum, gelecekti bir gün,
Senin gidiş günün.

Çok özledim, çok özledim o güzelim mavi gözlerini,
Çok kötü şeyler gören o gözlerini.
Çok özledim, çok özledim, çok özledim o pırıl pırıl sımsıcak kalbini,
Çocuk sevgisiyle dolu o kalbini.

Çok özledim seni,
Fakat geri gelmiyor bazı şeyler.
Hayatımda hep bunu bildim, bu acıyla yaşadım,
Ama senin sözünden hiçbir zaman çıkmadım.

Senin yaptıklarını kimse ödeyemez bu zalim dünyada.
Emeğin bizde çok büyük,
Teşekkürler Mustafa Kemal.
Kalbimizde de olsa yaşa, yaşa daima.

Sen kurtardın, biz kadınları,
Elini uzattın,
Sana tutunarak kurtulduk bu sonsuz karanlıktan.
Teşekkürler Mustafa Kemal.
Kalbimizde de olsa yaşa, yaşa daima.

Sen aklını, mantığını kullandın,
Cesurluğunla tanındın.
Saygıyı hiç unutmadın,
Bize kurtuluşu yaşattın.
Teşekkürler Mustafa Kemal.
Kalbimizde de olsa yaşa, yaşa daima.

Geldik şimdi son söze,
Mısraların bittiği yere.
Gözlerin yaşardığı,
Kalbin pır pır attığı yere.
Sana minnettarız Atatürk.
Hakkını ödeyemeyiz senin.
Yaşa, yaşa daima Mustafa Kemal.

Ayşe Ceren YILDIZ 5/A

GÜNLERDEN 10 KASIM YAŞIYORSUN SEN HÂLÂ

Günlerden 10 Kasım,
Yaşıyorsun hâlâ.
Gözlerindeki sonsuz deniz,
Saçının altın sarısıyla.

Günlerden 10 Kasım,
Yaşıyorsun hâlâ.
İnkılapların ile,
Atatürkçülük ile.

Günlerden 10 Kasım,
Yaşıyorsun hâlâ.
Sergilediğin tablo olan Türkiye,
Ressam olan sen ile.

Günlerden 10 Kasım,
Yaşıyorsun hâlâ.
Gözlerindeki umut,
İleri görüşlülüğün ile.

Günlerden 10 Kasım,
Yaşıyorsun hâlâ.
Sırdaşım gibi,
Başucumda duran kitap gibi.

Günlerden 10 Kasım,
Yaşıyorsun hâlâ.
Bayrağın kan kırmızısında,
Yıldız ve hilalin barış beyazında.

Pelin YAVUZ 5/A

CUMHURİYETİ HAYAL ETMEK

Karlar üzerinde, top sesleri içinde
Düşlüyor mavi gözlü adam
Vatanının geleceğini.
Düşleri çok büyük
Ama uzak değil.

Bir vatan düşlüyor.
Kendi bayrağı özgürce dalgalanan,
Herkesin söz hakkı olan,
Herkesin seçip seçilebileceği
Sokaklarında özgürce gezilebileceği…

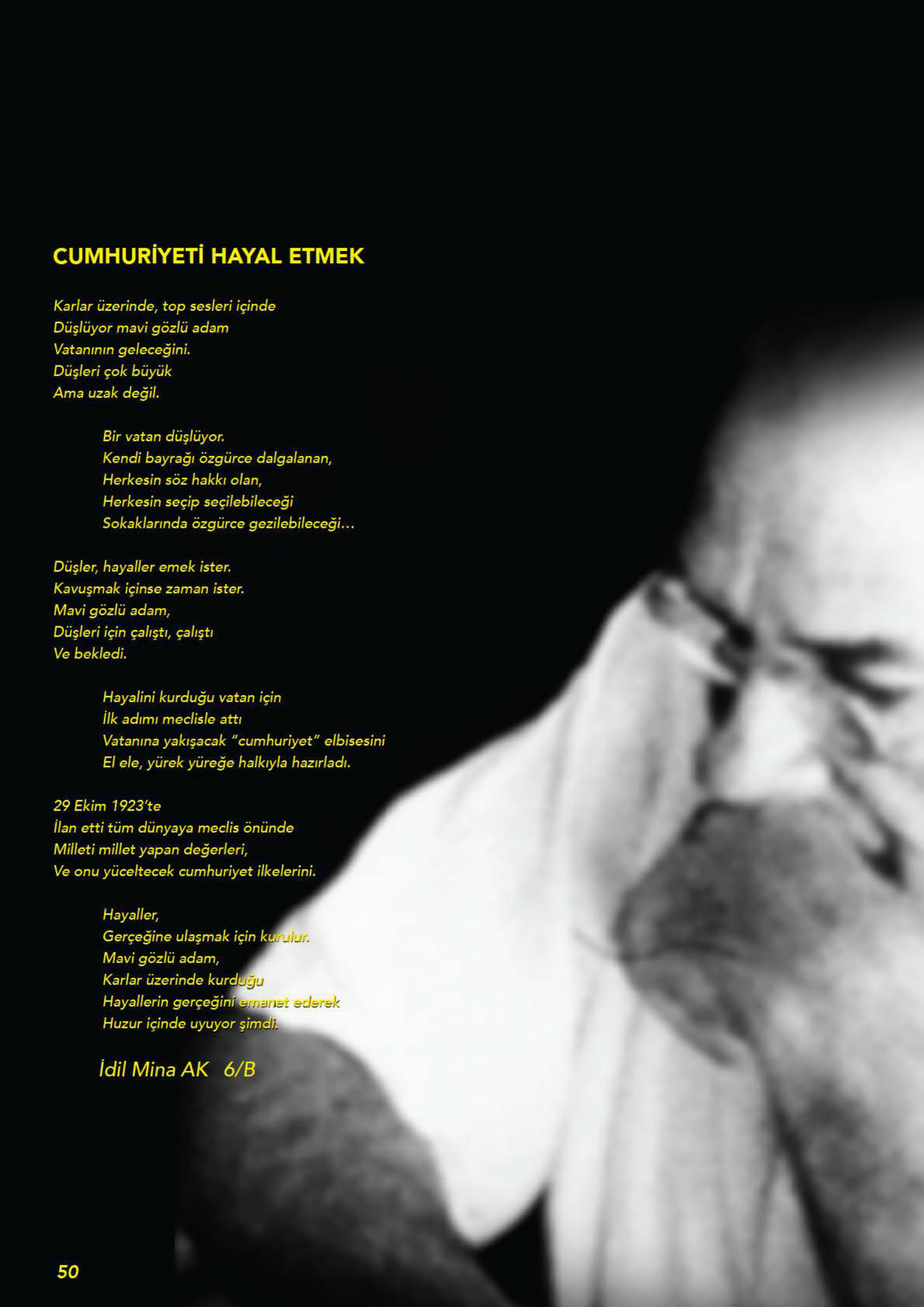
Düşler, hayaller emek ister.
Kavuşmak içinse zaman ister.
Mavi gözlü adam,
Düşleri için çalıştı, çalıştı
Ve bekledi.

Hayalini kurduğu vatan için
İlk adımı meclisle attı
Vatanına yakışacak "cumhuriyet" elbisesini
El ele, yürek yüreğe halkıyla hazırladı.

29 Ekim 1923'te
İlan etti tüm dünyaya meclis önünde
Milleti millet yapan değerleri,
Ve onu yüceltecek cumhuriyet ilkelerini.

Hayaller,
Gerçeğine ulaşmak için kurulur.
Mavi gözlü adam,
Karlar üzerinde kurduğu
Hayallerin gerçeğini emanet ederek
Huzur içinde uyuyor şimdi.

İdil Mina AK 6/B

ÇOCUKLUK

Derinden bir ses der:
"Çocuklar önemli!"
Kulak asmaz kimse,
Kulak asmaz hayatın bu gerçeğine.
Karanlık bir ses yükselir:
"Sen işe yaramazsın!"
Kulak asma kimseye.
Doğru bildiğinden şaşma.
İç sesini, yüreğini dinle:
"Bu işi sen yaparsın!"
İşte, bu sese kulak ver.
Çünkü sen değerlisin çocuk.
Çünkü sen istersen her şeyi yapabilirsin çocuk.

Aslında en güzel çağdır çocukluk.
Bazen gülüp eğlenirsin,
Bazen ağlayıp üzülürsün.
Ama her zaman istediğini yaparsın.
Çünkü sen, özgürsün çocuk.
Çünkü sen, umutsun çocuk.
Hayal gücüne inan çocuk!
Dünyayı değiştirecek güce sahip olduğunu
Asla unutmama çocuk!

Azra AR 6/A

Dünyayı Değiştirme Olasılığı

Dünyayı değiştirme olasılığı sizce nedir
Sıradan bir insanın?
Aslında çok önemli bir özelliği,
Ama sıradan, normal sayılanın...

Dünyayı değiştirme olasılığı sizce nedir
Sorunlu bir insanın?
Aslında olan herkesten daha zeki,
Ama zekasını konuşturmakta zorlananın...

Dünyayı değiştirme olasılığı sizce nedir
Sadece bir böceğin?
Aslında yaşam döngüsünü koruyan,
Ama değersiz görülenin...

Bana sorduğunuzda cevabımdır
Ne evet ne de hayır
Çünkü dünyayı değiştirebilmek için,
Keşfetmelilerdir öncelikle
Ne olduklarını gerçekte.

Kuzey ÖZTÜRAÇ 7/A

Adaletin Terazisi

İki insan vardır hayatta,
Biri zenginliğin diğeri ise fakirliğin sembolü.
Biri insanların arzında bulunur, diğeri daha çoğunda.
İşte bu iki insan adaletin terazisidir aslında...

İki insan vardır hayatta,
Biri para peşinde koşar, diğeri sıcak bir ev için.
Birinin derdi sadece yaşayabilmektir diğerinin ise çok daha fazlası.
İşte bu iki insan adaletin terazisidir aslında...

İki insan vardır hayatta,
Birinin derdi iyiliktir, diğerinin ise bencillik.
Biri tüm insanlığı düşünür diğeri sadece kendini.
İşte bu iki insan adaletin terazisidir aslında...

Defne GAZCİ 5/C

Mektup

Sevgili İstanbul

Bir mektup yazmaya karar verince sen geldin aklıma. Sen ve senin güzelliklerin. Ben İstanbul'da yaşayan henüz çok fazla anı biriktirememiş olsa da sana hayran bir çocuğum. Hayran ama aynı zamanda yaşadığın sıkıntıları gören bir çocuk...

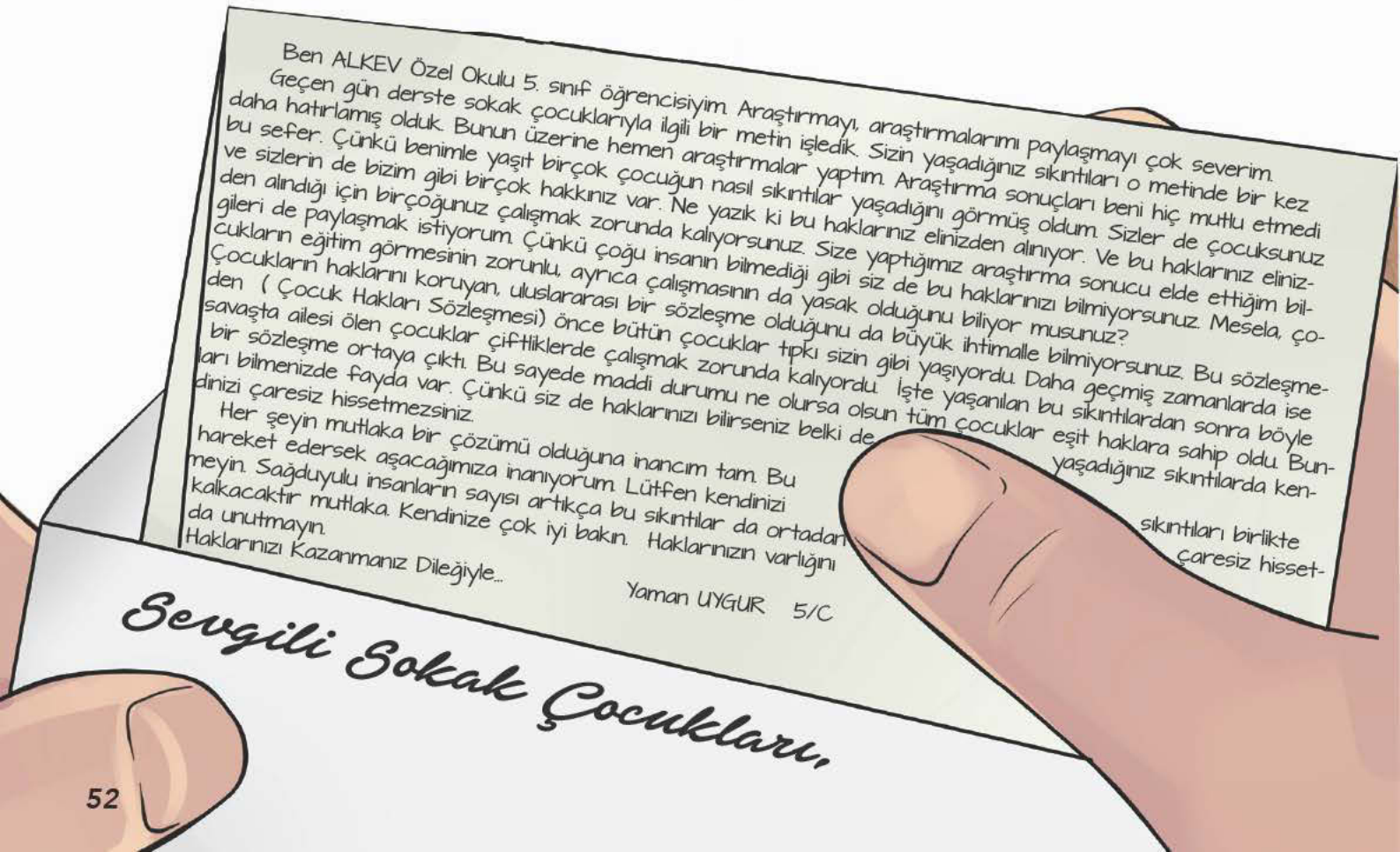
Bugün ayrı bir güzelsin. Güneş sıcacık etrafta, kır kokuları, her tarafta kuşlar... Aslında sen her zaman böyle güzelsin. İçinde yaşayan bizlerin sana zarar vermesine rağmen hem de. Bugün çok güzelsin evet ama yarın, belki ondan sonraki gün böyle olmayacak. Kirlenmeye başladın bir kere. Yağan yağmurlar, karlar bile bu kirliliği engelleyemiyor. Daha çok yağmur yağacak, karlar da yağacak. Ama sen insanların bilinçsizliği yüzünden günden güne kötüye gideceksin.

Başına gelen her şey kötü aslında. Ama en kötüsü trafik. Bunun nedeni her arabaya 1-2 kişinin binmesi. Oysaki arabalar 4-5 kişinin binmesi için yapılıyor. Diğer kötü şey ise düzensiz kentleşme. Bunu da kesinlikle söylemeliyim. Her tarafı beton yığınına çeviriyorlar. Bu durum da nüfusun artmasına neden oluyor. Tabi beraberinde çevre kirliliğine ve yeşil alanların yok olmasına da neden oluyor. Bu sıkıntılar tarihini dokuna da zarar veriyor. Biz seni sevenler ise üzülerek yaşadığın sıkıntılara şahit oluyoruz. Aslında yapılacak çok şey varken hiçbir şey yapamıyoruz.

Dedim ya İstanbul, bugün başka güzelsin. Hep de güzel kalmalısın. Sana her baktığımızda hayranlığımız daha da artmalı. Bizden sonrakilerin de sana hayran olması için bilinçli vatandaşlar olmalı ve seni her zaman korumalıyız. İşte bu yüzden sana her zaman sahip çıkmalıyız. Çünkü sana sahip çıktıkça güçlü ve güzel olacaksın. Ve güzel olmaya da devam edeceksin...

Sevgilerimle

Berke DÜNDAR 5/A

Sevgili Sokak Çocukları,

Ben ALKEV Özel Okulu 5. sınıf öğrencisiyim. Araştırmayı, araştırmalarımı paylaşmayı çok severim. Geçen gün derste sokak çocuklarıyla ilgili bir metin işledik. Sizin yaşadığınız sıkıntıları o metinde bir kez daha hatırlamış olduk. Bunun üzerine hemen araştırmalar yaptım. Araştırma sonuçları beni hiç mutlu etmedi bu sefer. Çünkü benimle yaşıt birçok çocuğun nasıl sıkıntılar yaşadığını görmüş oldum. Sizler de çocuksunuz ve sizlerin de bizim gibi birçok hakkınız var. Ne yazık ki bu haklarınız elinizden alınıyor. Ve bu haklarınız elinizden alındığı için birçoğunuz çalışmak zorunda kalıyorsunuz. Size yaptığımız araştırma sonucu elde ettiğim bilgileri de paylaşmak istiyorum. Çünkü çoğu insanın bilmediği gibi siz de bu haklarınızı bilmiyorsunuz. Mesela, çocukların eğitim görmesinin zorunlu, ayrıca çalışmasının da yasak olduğunu biliyor musunuz? Çocukların haklarını koruyan, uluslararası bir sözleşme olduğunu da büyük ihtimalle bilmiyorsunuz. Bu sözleşmeden (Çocuk Hakları Sözleşmesi) önce bütün çocuklar tıpkı sizin gibi yaşıyordu. Daha geçmiş zamanlarda ise savaşta ailesi ölen çocuklar çiftliklerde çalışmak zorunda kalıyordu. İşte yaşanılan bu sıkıntılardan sonra böyle bir sözleşme ortaya çıktı. Bu sayede maddi durumu ne olursa olsun tüm çocuklar eşit haklara sahip oldu. Bunları bilmenizde fayda var. Çünkü siz de haklarınızı bilirseniz belki de yaşadığınız sıkıntılarda kendinizi çaresiz hissetmezsiniz.

Her şeyin mutlaka bir çözümü olduğuna inancım tam. Bu sıkıntıları birlikte hareket edersek aşacağımıza inanıyorum. Lütfen kendinizi çaresiz hissetmeyin. Sağduyulu insanların sayısı artıkça bu sıkıntılar da ortadan kalkacaktır mutlaka. Kendinize çok iyi bakın. Haklarınızın varlığını da unutmayın.

Haklarınızı Kazanmanız Dileğiyle...

Yaman UYGUR 5/C

Eleştiri

DOSTLUK ÜZERİNE

Deneme türünün efendisi olarak bilinen Montaigne'in "Denemeler" adlı eserinde bulunan "dostluk" isimli bölümde "Dostluk" üzerine enine boyuna düşünülmüş. Doğrusu benim için de hayattaki en önemli kavramlardan biri. Dostluk kavramı pek çok şair ve yazara ilham vermekle birlikte, özellikle Nazım Hikmet, Cahit Sıtkı Tarancı, Cemal Süreyya gibi ünlü Türk şairlerinin de şiirlerine konu olmuştur.

Montaigne dostluk kavramını ele alırken kendi fikir ve deneyimlerini de işin içerisinde katarak dostluğun ne olup ne olmadığını ve farklı tip dostlukları anlatmıştır. Açıklıktan uzak, fazlaca metafor ve deyimin kullanıldığı bir üslubu seçmiştir.

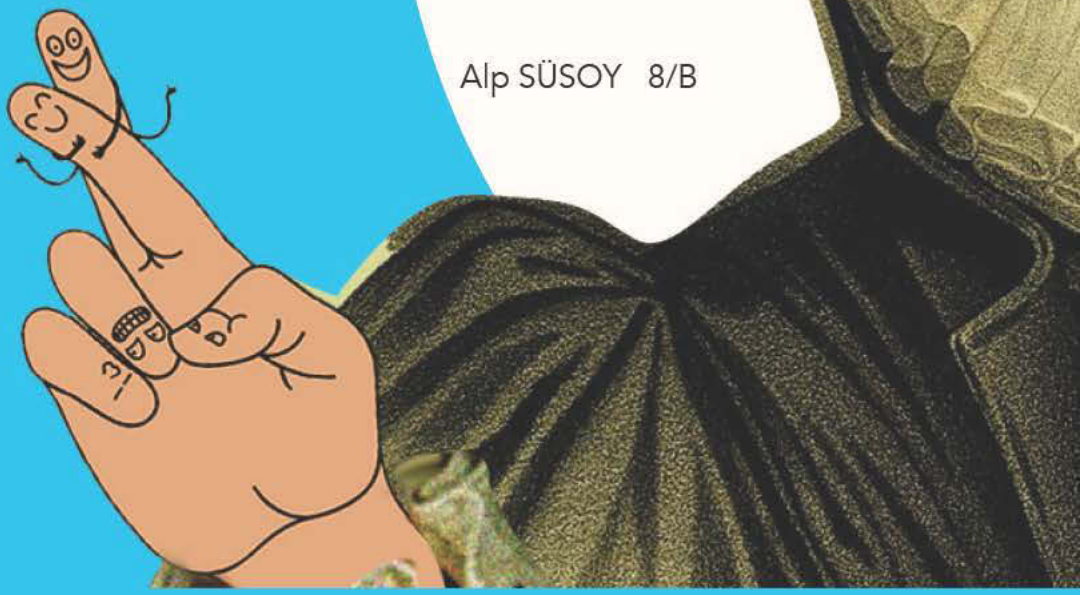
Öncelikle Montaigne'in konuyu son derece duygusal bir dille ve yoğun hatta biraz abartılı örnekler ve benzetmelerle sunduğunu söylemek mümkün. Dostluk konusunda bildiklerimize yepyeni boyutlar katarken, bizleri kendi tecrübelerinden de faydalandırır. Dostluk kavramına nasıl yaklaştığını ve kişisel bakış açısını görürüz bu denemesinde. Yazar kendi fikrini kuvvetlendirmek için karşılaştırma ve örneklemeye başvurmuş. Dostluk hakkında yazdıklarını biricik dostu olup kendisinden önce vefat eden dönemin filozofu Etienne de la Boetie ile yaşadıklarına dayandırmıştır. Montaigne denemesinde "Benim anlattığım dostlukta ruhlar o kadar derinden uyuşmuş, karışmış kaynaşmıştır ki onları birleştiren dikişi silip süpürmüş ve artık bulamaz olmuşlardır."derken dostların aslında bir bütün olduğunu, başka bir deyişle bir elmanın iki yarısı olduklarını kastetmektedir. "Çünkü o, o idi ; ben de bendim." derken dostların birbirlerini oldukları gibi kabul ettiklerini hatta dostunu kendisi gibi gördüğünü belirtmiştir. Dostlar arasında gizli saklı konuların olmayacağını ve dostların birbirlerine her konuda şeffaf olmalarını ise "Ruhlarımız o kadar sıkı bir beraberlikle yürüdü, birbirini o kadar coşkun bir sevgiyle seyretti ve en mahrem taraflarına kadar birbirlerine açıldılar ki ben onun ruhunu benimki kadar tanımakla kalmıyor, kendimden çok ona güvenecek hale geliyordum." cümlesinden anlıyoruz. Yine bu cümlede gerçek dosta ve onun kararlarına duyduğu güvenin altını çizmiştir. Alıntılanan ifadelerden de anlaşıldığı gibi dostluk kavramı açıklanırken kullanılan benzetmelerdeki aşırılık gerçek dostluğa dikkat çekmek içindir.

Montaigne denemesinde bahsettiği gerçek dostluk kavramı ile alelade dostluk kavramını doğru bir şekilde karşılaştırmıştır. Buradaki tezini güçlendirmek için filozof Chilon ve Aristoteles'in ünlü sözlerinden alıntı yapmış. Kendi düşüncesini desteklemek için tanık göstermiştir. Sıradan dostluklarda kişinin "eli dizginde yürünmesi" gerektiğini söylerken bu tip dostluklarda dostların birbirlerine pek de güvenmediklerini ve temkinli olduklarını belirtmektedir. Aristoteles'in "Ey dostlarım, dünyada dost yoktur!" sözünün ancak "sıradan dostluklar" için geçerli olabileceğini, bahsettiği gerçek dostluklarda bu fikrin yer bulamayacağını ifade etmiştir. Cahit Sitki Tarancı da "İmkansız Dostluk" şiirinde "Vazgeç kardeşim, ayrıdır bindiğimiz gemiler" derken Montaigne'in sıradan dostluklar için yaptığı tanımlamaya yer vermiştir.

Montaigne'in bildiğimiz dostluk kavramlarından farklı olarak verdiği örnek ve yaptığı benzetmeler sadece aile içinde oluşabilecek güven ve sevgi ortamına atıfta bulunur. Yakın dostu için yazdığı duygular sanki hayat arkadaşına veya ailesine yazıyormuş hissi uyandırmaktadır. Dostunun vefatından sonra yaşama isteğini ve yaşama sevincini yitirdiği konusunda abartılı betimlemelerde bulunmuştur. "Onsuz yorgun ve bezgin sürüklenip gidiyorum. Tattığım zevkler bile beni avutacak yerde ölümünün acısını daha fazla arttırıyor." diyerek vefatından sonra çektiği azaba değinmiştir. Yine bu konuda Terentius ve Horatius'un ünlü dizeleri ile duygularını betimlemeye çalışmıştır.

Montaigne'in dostluk hakkında yazdığı deneme yazısı beni dostluğun önemi ve değeri konusunda daha da derin düşünmeye sevk etti. Dostluk kavramını kalıplaşmış, klişeleşmiş kullanımından çıkartarak ona daha derin anlamlar yükleme fırsatı verdi. Montaigne diğer tarafta dostluğu sadece iki insan arasındaki dostlukla sınırlamış, hayvanlar ve insanlar arasındaki dostluğa değinmemiştir. Dostluğun olmazsa olmaz kuralı olan fedakarlık konusuna da yer vermemiş olduğunu fark ettim.

Alp SÜSOY 8/B

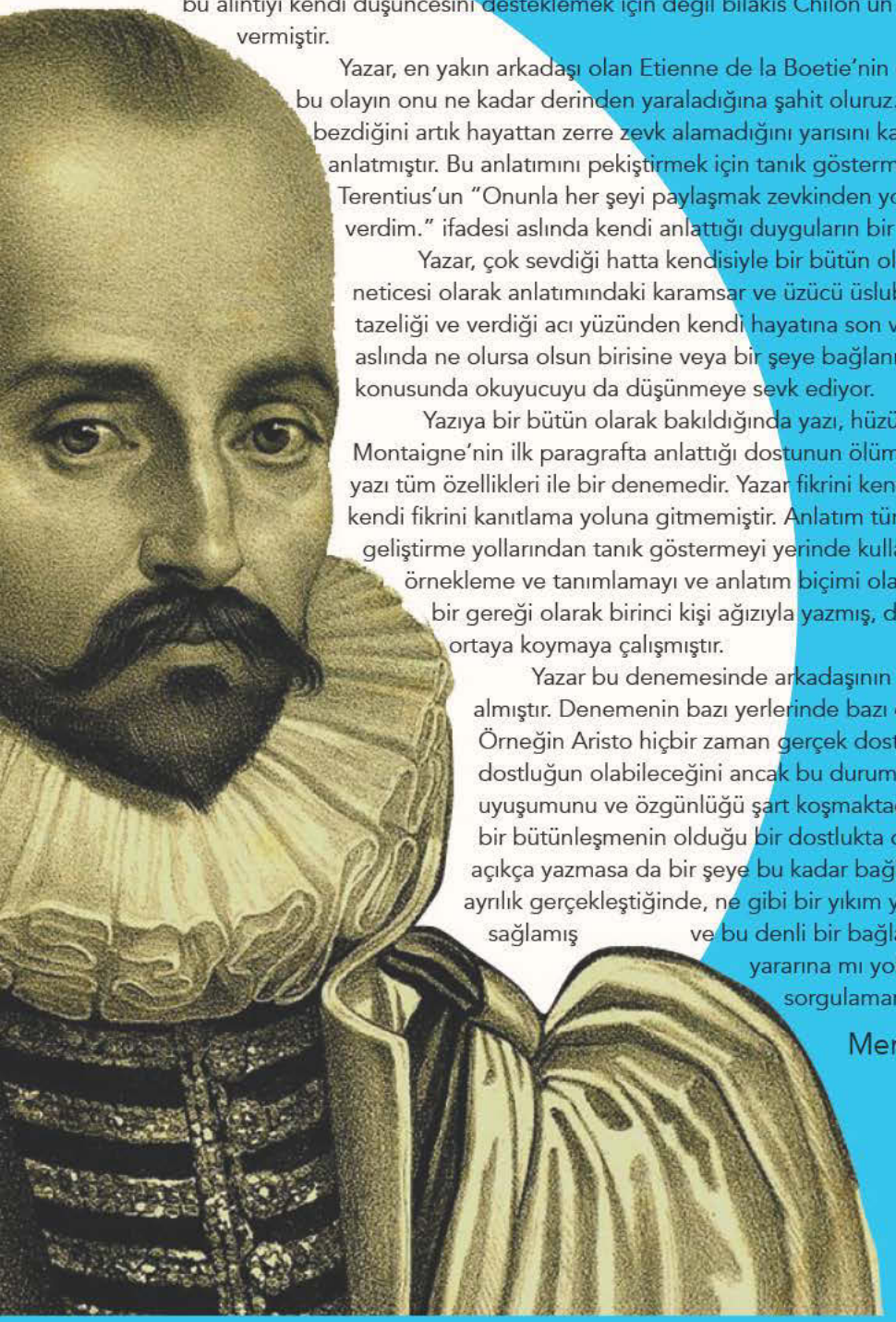

GERÇEK DOST

Montaigne "Dostluk Üzerine" denemesinde gerçek dostluk ve sözde dostluğun farklarından bahsetmiştir. Yazar, gerçek dostluğun tesisi için düşünce yapıları ve kişisel özellikleri bakımından bir uyumu şart koşmuştur. Bu şart sağlandıktan dostluk başladıktan sonra zaman içinde dostluğun oluşumunu sağlayan bağlar dahi hissedilmez olmuş, dostluğun nasıl ve hangi koşulda başladığı önemini yitirmiş önemli olan dostluğun kendisi olmuştur. İki ruh bir bütün haline gelmiştir. Bu denli bir dostluğun oluşma koşullarından birini her iki kişinin, değişmeden kendilerine özgü özellikleri sergilemelerine bağlamaktadır.

Yazar, dostlukta bütünleşmenin nasıl olacağına dair bir örnek vermezken bu bütünleşmenin nasıl gerçekleşeceğini açıklamaya çalışmıştır. Bu bütünleşmenin, birbirlerini kendileri kadar hatta kendilerinden daha fazla tanıma ve birbirlerine kendilerinden daha fazla güvenme olduğunu belirtmiştir. Yazar dostluk üzerine düşüncelerini açıklarken kendisi ile en yakın arkadaşı arasındaki dostluğu (Etienne de la Boetie arasındaki arkadaşlık olduğu tahmin edilmektedir) dikkate almıştır.

Yazar önemsediği, güven üzerine kurulu, "o, o olduğu için sevilen" kişiliklerinden ödün vermeyen hatta o özelliklere sahip olduğu için değerli ve vazgeçilmez olan gerçek dostluğu daha iyi açıklamak için sözde dostluğu anlatmaya başlamıştır. Yazar bu tür sözde dostluklarda tarafların kontrolü asla elden bırakmaması gerektiğini vurgulamış, bunun nedenini ise gerçek dostluktaki güvenin asla tesis edilememiş olmasıyla açıklamıştır. Ünlü Yunan Filozof Chilon'dan bir alıntı yapmıştır. "Dostunuzu, bir gün kendisinden nefret edecekmiş gibi sevin; ondan bir gün kendisini sevecekmiş gibi nefret edin." Ancak bu alıntıyı kendi düşüncesini desteklemek için değil bilakis Chilon'un düşüncesine karşı çıkmak için yazısında yer vermiştir.

Yazar, en yakın arkadaşı olan Etienne de la Boetie'nin ölümünün ardından hissettiklerini anlatırken bu olayın onu ne kadar derinden yaraladığına şahit oluruz. Yazar arkadaşının ölümünden sonra hayattan bezdiğini artık hayattan zerre zevk alamadığını yarısını kaybetmenin verdiği acının büyüklüğünü anlatmıştır. Bu anlatımını pekiştirmek için tanık gösterme yoluna gitmiş yani alıntı yapmıştır. Terentius'un "Onunla her şeyi paylaşmak zevkinden yoksun kalınca, hiçbir zevki tatmamaya karar verdim." ifadesi aslında kendi anlattığı duyguların bir özeti gibidir.

Yazar, çok sevdiği hatta kendisiyle bir bütün olarak gördüğü arkadaşının ölümünün doğal bir neticesi olarak anlatımındaki karamsar ve üzücü üslubuna devam etmiştir. Arkadaşının ölümünün tazeliği ve verdiği acı yüzünden kendi hayatına son vermeyi düşünecek kadar yıkılmıştır. Bu durum aslında ne olursa olsun birisine veya bir şeye bağlanmanın aslında nasıl bir davranış olduğu konusunda okuyucuyu da düşünmeye sevk ediyor.

Yazıya bir bütün olarak bakıldığında yazı, hüzünlü ve kasvetli bir havada gidiyor. Bu durum, Montaigne'nin ilk paragrafta anlattığı dostunun ölümünün sıcaklığının sonucudur. Bunun dışında yazı tüm özellikleri ile bir denemedir. Yazar fikrini kendi kendine konuşur gibi yazmış ancak asla kendi fikrini kanıtlama yoluna gitmemiştir. Anlatım türü olarak açıklamayı seçmiş, düşünceyi geliştirme yollarından tanık göstermeyi yerinde kullanmış ve kendi düşüncesini desteklemiş örnekleme ve tanımlamayı ve anlatım biçimi olarak açıklamayı kullanmıştır. Yazar yazdığı türün bir gereği olarak birinci kişi ağızıyla yazmış, düşüncelerini okuyucuya inandırıcı bir şekilde ortaya koymaya çalışmıştır.

Yazar bu denemesinde arkadaşının ölümünden sonraki halet-i ruhiyesini kaleme almıştır. Denemenin bazı yerlerinde bazı düşünürlerin fikirleri ile zıt gitmektedir. Örneğin Aristo hiçbir zaman gerçek dostun olmadığını söylerken Montaigne gerçek dostluğun olabileceğini ancak bu durumun oluşması için düşünce yapılarının uyuşumunu ve özgünlüğü şart koşmaktadır. Ancak Montaigne'nin anlattığı gibi bir bütünleşmenin olduğu bir dostlukta da bazı sıkıntıların olduğunu Montaigne açıkça yazmasa da bir şeye bu kadar bağlanmanın veya birleşmenin nihai ayrılık gerçekleştiğinde, ne gibi bir yıkım yarattığını tahayyül etmemizi sağlamış ve bu denli bir bağlanmanın gerçekte tarafların yararına mı yoksa zararına mı olduğunu da sorgulamamızı sağlamıştır.

Mert KARALAR 8/A

Bu oyun parayı çok çabuk çarçur eden iki kişilik bir ailenin hikâyesi… İki ferdin de kart limiti dolmuş, günümüzün büyük dertlerinden biri… Ancak trajedi burada başlıyor, karı koca bu durumu birbirlerinden saklıyorlar aslında bunu dile getirmekten korkuyorlar. Kadın erkek ilişkisinin bu olay üzerine kurulduğu oyunda insanların aslında sahip oldukları şeylerden bir türlü vazgeçemediklerini görmekteyiz. Bu sıkıntıların bir neticesi olarak aile, evlerinde boş bir oda olduğunu ve bunun kiraya verilebileceğini akıl ediyor. Bu yolla elde edilecek para bir süre onları rahatlatacak kanısıyla…Fakat burada da şöyle bir aksilik söz konusu: İlanı dışarı assalar bina yönetimi görecek ve şikayet edecek; internetten yayımlasalar hiç tanımadıkları insanlarla muhatap olacaklar. Ancak mecburen internetten kiralıyorlar. Kiracı ise eğlence sektöründe çalışan marjinal biri. Normal davranışları çok nadir. Sonra, alacaklılar bir bir kapıya dizilir. Biri tefeci. Adam, karısına durumu belli etmemeye çalışmıyor fakat bu sırada türlü güçlükler yaşanıyor ve seyirci bu kısımlarda komediye doyuyor. Tefeci ile bir anlaşmaya varılıyor. Bu anlaşmada yeni kiracı da işin içinde ancak tabii ki evin hanımı yine bundan haberdar değil. Kendini kadın olarak tanıtan kiracı ile tefeci aşk yaşamak üzereler ancak kadın kiracı oyunun sonunda anlaşılıyor ki kılık değiştirmiş bir erkek…

Komedi unsurunun oldukça güçlü, argo ve küfür gibi ögelerin biraz fazla olduğu bu oyunda kadın erkek ilişkileri ve tezatlıkları çok iyi bir şekilde canlandırılıyor. Oyunun mesajı ise oldukça yerinde: ''Gereksiz harcamalardan kaçının çünkü bunun sonucunda istenmeyen durumlar oluşabilir ve bu durumlar kontrolden çıkabilir.'' Vakti olan herkesin izlemesini, üzerine düşünmesini isteyeceğim bu oyunu tavsiye ederim.

Oyuncular: Hakan Yılmaz, Hande Subaşı, Eylül Öztürk, Cengiz Şahin
Yazan: Murat Kürüz

Bora TETİK 7/A

FROM THE HUMANS BEHIND **DESPICABLE ME**

Bir film eleştirisi...

EVCİL HAYVANLARIN GİZLİ YAŞAMI (THE SECRET LIFE OF PEDS)

Animasyon türünün yeni üyesi olan bu 2016 yapımı film, çizim yönünden mükemmeliyetçiliğin en iyi örneklerinden. Karakterlerin renkleri çok iyi seçilmiş ve renkler karakterleri yansıtıyor. Boyutları ve şekilleri çok biçimli, çok gerçek ve bir o kadar da sevimli.

Tüm bunların yanı sıra filmde mantık hataları da göze çarpmakta. Örneğin, zaman kavramı hiç dikkate alınmamıştı oysaki gerçekliğe en yakın animasyon olma çabasını fark etmeme rağmen. Bir sahnede hayvanlar sırayla suya düşüyor, nefeslerini tutuyorlar. Filmde geçen beş dakikadan sonra hayvanlar yüzeye çıkıyorlar. Ancak suya girdiklerinde hava aydınlıkken bu sefer gece olmuş, güneş çoktan batmıştı. Suyun altında geçen o kısa sürede bunun olması mümkün değildi. Olayların sıralamasında yani kurgusunda da bazı hatalar mevcuttu. Bence bir filmi izledikten sonra bütün olay zincirini tek tek anlatabilmemiz gerekir. Ayrıca bazı önemsiz ayrıntılara konu bütünlüğünde önem taşıyan sahnelerden daha fazla zaman ayrılmıştı. Öğretici kısımlar su gibi akıp geçti oysaki bir yaş grubuna hitap eden bu filmin vasfını göz önünde bulundurduğumuzda daha fazla üzerinde durulabilirdi. Bu konuda daha önce izlediğim Zootopia (2016) '' Hayvanlar Şehri '' filmi daha iyiydi diyebilirim. Çünkü çok daha öğreticiydi. O filmin öğretici yanı eğlendiriciliğinden hiçbir şey eksiltmemişti. Sanırım '' Evcil Hayvanların Gizli Yaşamı '' filminin yaratıcıları sıkıcı olmaktan veya izleyiciyi korkutmaktan çekindiler.

Eğlendiricilik açısından gerçekten üst düzey bir film "Evcil Hayvanların Gizli Yaşamı". Hayvanların çizimleri, yürüyüşleri; halkalar, dövmeler, sahiplerini yansıtmaları vb. detaylar oldukça ilgi çekici ve iyi düşünülmüş.

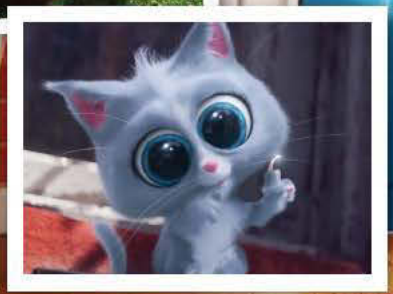
Anlamının ötesinde bu filmi, sırf çizimleri ve eğlence unsuru yüksek sahneleri için bile izleyebilirsiniz. Şimdiden iyi seyirler...

Aybala ESMER 7/B

Dünyada var olan ya da kalan ağaçların sayısını biliyor musunuz? Biraz çevrenize dikkatle bakarsanız son zamanlarda çevrenizdeki ağaç sayısının hızla azaldığını görürsünüz. Bunun nedenini de herkes biliyor olmalı. Dünyadaki bina sayısı artarken ağaç sayısı giderek azalıyor.

İnsanlar hem malzeme olarak kullanmak için hem de inşaat alanları açabilmek için sürekli ağaçları, ağaçların bulunduğu alanları yok etmeye başladılar. Ağaçlar aynı zamanda hayvanların en önemli barınma alanlarıdır. Ağaçlar yok edilirken hayvanların barınma alanları da yok ediliyor.

Ağaçlar, bizlerin en önemli oksijen kaynağıdır. Oksijen kaynaklarımızı yok etmek, bizlerin, tüm canlıların ciğerlerinin yok edilmesi demektir. Tüm canlıların yaşayabilmesi için oksijene ve dolayısıyla ağaçlara ihtiyacı vardır. Bu sebeple de tüm canlılar için ağaçları ve doğayı, çevremizi korumak zorundayız.

Sinan ÜLKEN 6/B

Bu karikatürde çevre kirliliğine ve ağaç kesimlerine dikkat çekilmiştir. Aslında karikatürün konusu da tam olarak budur. Artık çılgınlaşan kentleşme yüzünden, ağaçlar yok oluyor. Kentleşmeyle birlikte adeta yeşil alanlara karşı savaş açılmış durumda. Nereye bakarsak bakalım ilk önce ışıklı tabelalar ve devasa binalar dikkat çekiyor. Oysa bir yeri güzelleştiren şey, oranın yeşilliği ve canlılığıdır. Kentleşme yüzünden ağaçlar hızlıca yok olmaya başlamıştır. Bu sebeple de şehirlerdeki ağaçları korumak ve kurtarmak son derece önemlidir. Bu karikatürde de bir kuşun bir kahraman gibi bir ağacı kurtarışı çizilmiştir. Ağaçlar başta kuşların olmak üzere neredeyse tüm hayvanların yuvasıdır. Ağaçlar hem hayvanlar hem de biz insanlar için hayati öneme sahiptir. Ağaçlar canlılara yuva olmanın dışında, bizlerin nefesidir de. Ağaçları keserek kendi nefesimizi de yok etmekteyiz. İnsanlar doğayı ve ağaçları korumak zorundadır. Aksi halde, insanlar kendi sonlarını hazırlamaya başlayacaktır.

Ada DURAN 6/B

Güvercinler genellikle barışın simgesi olan zeytin dalları ile birlikte çizilirler. Zeytin dalı, zeytin ağacı kutsallığın, bolluğun, bilgeliğin ve yaşamın belirtisi olarak kabul edilir. Bu karikatürde de benzer şeyler görmekteyiz. Güvercin, taşıdığı ağaçla bize bir mesaj vermektedir. Bu mesaj da insanların artık doğa ile barışması gerektiğidir. İnsanlar, doğa ile savaşmamalı, onu yok etmemelidir. Doğanın, ağaçların varlığı insanlar için kutsaldır. Doğa olmadan insanlar da olamaz. Doğa tüm canlılara yuva sağlar. İnsanlar doğaya zarar vererek kendi evlerini yok etmektedir. İnsanlar, doğaya yaptıklarıyla insanlığın bugününü ve geleceğini yok etmeye başlamıştır. İnsanların yaşamak için umuda ihtiyaçları vardır. Güvercinin gagasında taşımaya çalıştığı ağaç, belki de insanlığın son yuvasına götürülmeye çalışılan bir umuttur...

Ali AVCI 6/C

Bu karikatürde bir insan boğulmakta ancak insanlar, ona yardım etmek yerine telefonlarına sarılıp bu olayı videoya kaydediyorlar ya da fotoğraflıyorlar. İnsanlar için artık insan canı değil, insanların sosyal medyadan aldıkları beğeniler önemli. Bu karikatürde görülen olayların benzeri her gün yaşanıyor. Televizyonda haberleri takip ederseniz, söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu göreceksiniz. Bir insanın canı mı önemlidir yoksa sosyal medyada alınan beğeniler mi? Gerçekten bunu bir düşünün. Bir insanın canını kurtararak onun ailesine, sevdiklerine çok değerli bir hediye verebiliriz. Oysa bir olayı kaydettin diye sosyal medyadan beğeni almak çok mu önemlidir? Aldığımız beğeniler hayatımıza nasıl katkıda bulunuyor? Sosyal medyadan beğeni alınca o insanın hayatını kurtarabilir misiniz? Tabi ki hayır! Bu sebeple hayata, insanlara katkıda bulunmalı ve bilinçli bir toplum olmalıyız. Sosyal medyada bu şekilde beğeniler alarak ne topluma ne de hayatımıza katkıda bulunabiliriz.

Duygu DENİZERİ 6/C

Günümüzde teknolojik yaşam ve elektronik araçların kullanımı yaygınlaşmıştır. Teknolojik araçlar insanların vazgeçilmezi olmuştur. Bu durum, insanları olaylar karşısında tepkisizleştirmiştir. Öyle ki yardıma ihtiyacı olan bir kişiye müdahale etmek yerine, o kişiyi kameraya çekmek tercih edilir olmuştur. İnsanların duyarsızlaşması, insanların sorunlarına karşı ilgi göstermemeleri çok üzücüdür.

Bahar Beliz ORBEYİ 6/C

Bir insan ya da bir canlı boğuluyorsa veya ölüme yakınsa o insana yardım etmeliyiz. Bazı insanlar duygularını kaybettiklerinden cani gibi davranabiliyorlar. Düşünsenize, ölüme yakın bir canlı için çabalamayıp o canlının yaşadığı olayı kaydederek ünlü olmaya çalışan insanlar var. Bir canlı ölürken özçekim yapmaya çalışanlar nasıl oluyor da kendilerini o canlının yerine koymuyorlar? Bir insan kendisini başkasının yerine koyabilmeli, onun duygularını anlayabilmeli. Eğer insanlar kendilerini bir canlının yerine koyabilselerdi dünya bu denli kötü bir yer olmazdı. Herkes zor durumda olan canlılara yardımcı olmak için uğraşırlardı. Lütfen tüm canlılara değer verelim ve bir an da olsa kendimizi onların yerine koyalım.

İnsaf KOYUNCU 6/C

İnsanlar birbirlerine yardım etmek yerine, ünlü olma derdine düşmüş durumdalar. İnsanlar bir olayda başkalarına yardım etmek yerine, bu olayı çekip paylaşmak ve böylece ünlü olmak için uğraşıyorlar. Bu şekilde ilerlememiz, gelişmemiz mümkün değildir. İnsanlığın azalmaya başladığı dönemde "Eski dostluklar, arkadaşlıklar, komşuluk ilişkileri kalmadı." demek bence oldukça tuhaf. Bu sebeple herkes yaptığı hatayı fark etmelidir.

Ahmet Emre MORGÜL 6/B

İnsanlar artık her olayı İnternet'te paylaşabilecekleri bir konu olarak görmeye başladılar. Haberlerde yer alabilmek için televizyon kanallarına video göndermek, insanlar için çok önemli bir şey haline geldi. Bu sebeple de insanlar, "Bunda ne var ki!" diyerek bir boğulma haberini bile rahatça çekip paylaşabilir duruma geldiler. İnsanlar ne zaman ve nasıl bu kadar acımasız oldular? Sanırım insanlar böyle olayların kendi başlarına gelmeyeceğini düşündüklerinden bu kadar acımasız oldular. Oysaki hayat çok ilginç. Her an, her şey olabilir bu hayatta. Bu sebeple de yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım etmeli, her şeyi İnternet'te paylaşmamalıyız.

Ceren KAYACAN 6/B

Bu karikatür, insanların teknolojik gelişmelerle birlikte duygularını nasıl kaybederek birer ekran kutu varlığına dönüştüklerini göstermektedir. Evet, insanlar için bir kutuya bağlı kalmalı bir ekranda onlarca beğeni görmek her şeyden değerli olmaya başladı. Yazık! Bu durum, ileride insanlığın yok olmasına sebep olabilir. Bakalım insanlığın sonunu kimler gelip beğenecek?

Damla KÜÇÜK 6/C

Yardımlaşma insanlığın devamı ve sorunların çözümü için çok gereklidir. Eğer yardımlaşma olmazsa toplumlar geriler çünkü yardımlaşma olmazsa en küçük sorunlar bile büyüyerek kocaman bir soruna dönüşebilir. İnsanlar yardımlaşabildiği ölçüde ilerleyebilirler, sorunları kolayca çözebilirler. Karikatürde resmedilen toplum gerilemeye mahkûmdur.

İpekgül YEŞİM 6/B

Tuvana Hızlı 7/A:
"Kitabın olduğu her yer farklı bir dünyadır. İster hapishane, ister başka bir yer... Hayal gücünün dünyası özgürdür. Kitaplar da onların anahtarıdır. Aslında kendilerini dışarıda sanan nice insan kitaptan yoksun iseler kapalı bir yerde kalan birinden daha mahkumdur."

Ela Şahin 7-A:
"Kitap okuyan bir insanın hayâl dünyası tahmin edilemeyecek kadar zengindir. İnsan, kitap okurken kendini aşıp başka dünyalara girer."

Ata Şaroğlu 7/A:
"Bir hücrede bile kalıyor olsan, bir kitabın etkisi ve sürükleyiciliği seni bambaşka diyarlara götürebilir."

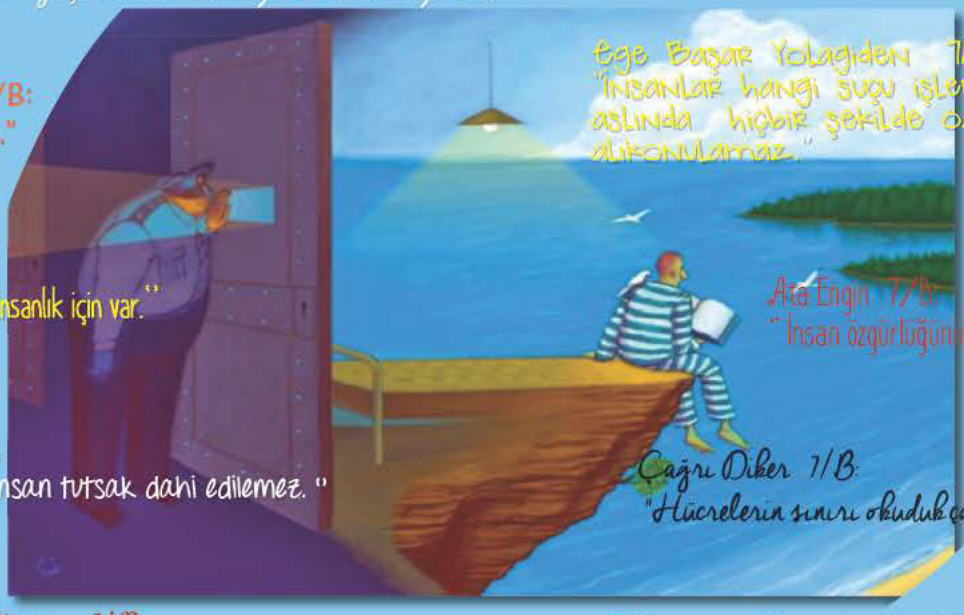
Aybala Esmer 7/B:
"Kitap karanlığı aydınlatır, suçu masumlaştırır ve zihnimizin sınırlarını aşmasını sağlar."

Ece Usta 7/A:
"İnsan ancak kitapla özgürleşir."

Ada Odabaşı 7-A:
"Kitabın içine girip istediği yere giden bir mahkum... Hâlâ hayâllerinin peşinden koşabilir..."

Bora Gözdüdok 7/A:
Hangisi daha özgür? Mahkum mu, gardiyan mı?

Duru Karya Özcan 7/A:
"Kitaplar, insanları gerçekte oldukları yerden başka yerlere götürür."

Ege Başar Yolagiden 7/A:
"İnsanlar hangi suçu işlerlerse işlesin aslında hiçbir şekilde özgürlüklerinden alıkonulamaz."

Irmak Savi 7/B:
"Kitap hayattır."

Doğa Erkanlı 7/B:
"Kitaplar insanlar için, insanlık için var."

Ata Engin 7/B:
"İnsan özgürlüğünü kendi yaratır."

Elif Özyapıcı 7/B:
"Kitap okuyan bir insan tutsak dahi edilemez."

Çağrı Diker 7/B:
"Hücrelerin sınırı okudukça genişlemiştir."

Ahmet Demir Konu 7/B:
"Hayâl gücü için illa elektronik bir aygıta ihtiyaç yoktur."

Tolunay Sezgin 7/B:
"Bazı özgürlükler alıkonulamaz."

Eylül Güven 7/B:
"Kitaplar sayesinde aslında nereye istersek oraya gidebiliriz."

Öykü Özsoy 7/B:
"Kitaplar insanları sadece bir koltuktan dünyayı gezdirebilecek güçtedir."

İlke Kaya 7/B:
"Kitap okumak insana iyi hissettirir. Süresi dolduğunda mahkumun hayatına temiz ve güzel bir sayfa açmasına bir olanak sağlar."

Zeynep Boduroğlu 7/B:
"Kitapla yaşadığımız alanları güzel kılabiliriz."

Selin Köseoğlu (7-B):
"Soğuk ve sevimsiz hücre odası ancak kitaplarla bir deniz kenarı ferahlığına kavuşabilir."

Demir Resimcioğlu 7/B:
"Bir hapishane odasını bile hayâl gücünüzle dünyanın en güzel yerlerinden birine çevirebilirsiniz."

Kuzey Özturaç 7/A:
"Kitabın olduğu yerde tutsaklık saydamlaşır."

Bensu Akan 7/B:
"İnsanın kısıtlanamayacak tek yönü belki de sadece onun hayâl gücüdür."

Merve Özateş 7/B:
"Aydınlık için bilgiye ulaşmak gerek dolayısıyla da kitaplara."

Roy Bilekçi 7/B:
"Hayâl gücü, diğer dar düşüncelerle engellenemez."

İlkin Denizay Cerit 7/B:
"Bir insanı istediğiniz kadar kısıtlamaya, kapatmaya çalışsanız da o insanın hayâl gücünü ondan çekip koparamazsınız."

Ah Şu Gençler

Aforizmalar

"Gençlik, okulun yemeğidir." ***Ekin Kaya***
"Gençlik TEOG'un yarısıdır." ***Sudenaz Erçin***
"Gençlik, insanı genç kılandır." ***Roy Kalo Taş***
"Gençlik, büyülü zamanlardır." ***Ayşe Ergüler***
"Gençlik, hayatın en canlı bölümüdür." ***Tuana Emrah***
"Gençlik candır, gerisi heyecandır." ***Tibet Tezeren***
"Hey gençlik! Sakızı çiğne gerisi ÖNEMSİZ." ***Emir Can Elçin***
"Çocuklukla gençlik arasındaki dikiştir gençlik." ***İpek Kesikbaş***
"Genç, gençler diye gezen 40 yaşındaki amcadır." ***Arda Çeker***
"Gençlik çikolata gibidir, tadı güzeldir ama çabuk biter." ***Naz Uyar***
"Gençlik boş bir arazi, zaman geçince imarlı bir arazi." ***Cem Arpacı***
"Gelmez gençlik gelmez geldi mi de gitmesi istenmez." ***Mert Karalar***
"Gençlik, olmak istediğin insan uğruna harcanan zamandır." ***Zehra Eylül Şadoğlu***

"Gençliğin en kötü tarafı ergenlik, bakarsın o sivilceli suratına
Patlatırsın sivilceleri bomba gibi, savaş olur adeta suratında.
Bu savaşın kazananı ergenliktir." ***Yiğit Keş***

"Gençlik, çocukluk ve yaşlılık arasındaki ilginç dönemdir." ***Dila Okçuoğlu***
"Gençlik, her zaman özleyip hatırlayacağımız yaşam dilimimizdir." ***Deniz Ekin***
"Gençlik geldi geçti, sınavlar gençliği yaşamamıza izin vermedi." ***Efe Kadir İpek***
"Gençlik insanı heyecanlandırır, heyecan ise insanı gençleştirir." ***Mert Kağan Metin***
"Gençlik sınav cihazına bağlanıp her gün şarj olmak için hastaneye gitmektir." ***Nilsu Esen***

Gençlik, kolay mutluluklar için parlak bir çağdır.
Albert Camus

Ah gençlik, insan yalnız bir zaman sahip olur ona, ömrünün gerisinde de onu çağırıp durur.
Andre Gide

Gençliğinde genç olabilene, ne mutlu.
Ivan Sergeyeviç Turgenyev

"Gençlik, karanlığın ve aydınlığın temelini oluşturacak bir fidandır." ***Ece Arpacı***
"Gençlik, çocukluk hapishanesinden yetişkinlik kliniğine dar bir koridordur." ***Şebnem Esin***
"Gençlik, yaşamın yarısıdır." ***İlhan İbrahim Eren***
"Yaşamak gerekirken gençliğimizi, test kitaplarına gömdük kendimizi." ***Zeynep Sude Demir***
"Hani bir kızla buluşma ayarlarsın ve hayaller kurarsın ya…
Sabah kalktığında aynanın karşısına geçince burnunda bir sivilce patlar ve kızla buluşunca kız senden kaçar…
Her şey alt üst olur. İşte gençlik budur." ***Yaşarcan İlkan Çamlıbel***
"Gençlik yaşamın en güzel zamanıdır." ***Yankı Uraz Tanrıvermiş***
"Yeni gençler genç değil de makine sanki." ***Alp Süsoy***
"Gençlik sınavlarla geçmemelidir." ***Kenan Kenanoğlu***
"Eğer genç olacaksak çekilen çile kutsaldır." ***Asım Erkan***
"Gençlik damarlarınızdaki hayattır. Hayat damarlarınızdan çekildiği an genç değilsinizdir." ***Kaan Kavlak***
"Aklı başa yaş getirseydi huzurevleri laboratuvar olurdu." ***İzem Tiryaki***
"Genç olmak, işleri son dakikaya bırakmaktan zevk akmaktır." ***Sena Azade Eser***
"Gençlik; hüznün, aşkın ,mutluluğun kelimeye dönüşmüş halidir." ***Nazire Avşar***
"Gençlik seni hayata hazırlayan bir dönemdir." ***Kerem Can Balkaya***
"Gençliğimizin 3 BÜYÜKLERİ(!): TEOG,YGS,LYS." ***Yağmur Elif Ersoy***
"Her yaşta genç olabiliyorsan mutluluğa bir adım yaklaşmışsın demektir." ***Ezo Seren Aslan***

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Anaokulu - İlkokul - Ortaokul - Lise

Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe...

Alkent 2000 Mahallesi Mehmet Yeşilgül Caddesi No: 7
Büyükçekmece / İstanbul

Tel: +90 212 886 88 40 Faks: +90 212 886 88 55
E-posta: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

/Alkevofficial /@AlkevOkullari /Alkev Özel Okulları